

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198700

UNIVERSAL
LIBRARY

ಗರಗದ
ಶ್ರೀ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ
ಚರಿತ್ರ.

ಬೆಲೆ ೬ ಆಣೆ.

ಗರಗದ
ಶ್ರೀ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ

ಚರಿತೆ

ಲೇಖಕ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶಕ

ರಾಮಚಂದ್ರ, ತ್ರ್ಯಂಬಕ ಕರ್ಪೂರ,

ವ್ಯಾಪಾರಿ ಸ. ಜ. ಅರಸೀಕೆರೆ.

(ಮೂರನೆಯ ಅವೃತ್ತಿ)

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕುಗಳು ಪ್ರಕಾಶಕರಿಂದ
ಕಾಯ್ದಿರಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ.

೧೯೨೩

ಬೆಂಗಳೂರು.

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ.

ಈ ದೊಡ್ಡ ಸತ್ತುರುಷರ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಚರಿತ್ರವು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಚಂದ್ರಿ ಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದದ್ದನ್ನು ಬಹು ಜನ ವಾಚಕರು ನೆನಪಿಟ್ಟಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಈಗಿನಷ್ಟು ಸಂಗತಿಗಳು ಆಗ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗದೆ ಇದ್ದದರಿಂದ ಸಿಕ್ಕಷ್ಟೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಉತ್ತಿತ್ತಲಾಗಿ ನಾವು ಬಂದೆರಡು ಸಾರೆ ಗರಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಸಮಾಧಿಯನ್ನೂ ಮಠವನ್ನೂ ಕಣ್ಣುಟ್ಟು ನೋಡಿದ ಬಳಿಕ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ವಿಸ್ತೃತ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಅತ್ಯುತ್ಕಟ ಭಕ್ತಿಯು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಆ ಭಕ್ತಿಗೆ ಗರಗದ ಸದ್ಭಕ್ತರು ಅನುಕೂಲಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಚರಿತ್ರ ಪುಸ್ತಕವು ಬರೆದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡವಾಚಕರಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಈ ಅಲಭ್ಯಲಾಭವನ್ನು ಬದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿನ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಭಾಗವು ಗರಗದ ಸದ್ಭಕ್ತರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುವದೆಂದು ನಾವು ಪ್ರಾಂಜಲ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತಿಳಿಸದೆ ಇರಲಾರೆವು.

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಅವತಾರ ಸಮಾಪ್ತವಾಗಿ ಇಂದಿಗೆ ಮೂವತ್ತೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಾಗುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಚರಿತ್ರವು ಪುಸ್ತಕ ರೂಪದಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗದೆ ಇದ್ದದ್ದು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪನೀಯವಾದ ಸಂಗತಿಯು! ಇದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಜನ ಸತ್ತುರುಷರು ಆಗಿ ಹೋದರು. ಅವರ ರೆಜಿರಚರಿತ್ರಗಳೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗದೆ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ತುರುಷರು ಆಗಿರುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಕಾಲಾಂತರದಿಂದ ಉಂಟಾದರೂ ಉಂಟಾಗಬಹುದು! ಇದು ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ರಾದನಮಗೆ ಬಹುಲಜ್ಞಾಸ್ಪದವಾದದ್ದೆಂದು ಹೇಳಲವಶ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕವು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬಂದು ಅದರಲ್ಲಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕರ್ತೃತ್ವ ತಾಲಿಗಳೂ ಸಾಹಸಿಗಳೂ ಆಗ ಬೇಕಾದರೆ, ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಆಗಿ ಹೋದದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸತ್ತುರುಷರ ಹಾಗೂ ಕಡುಗಲಿಗಳ ಕಲಾಕೌಶಲ್ಯ ನಿವುಣರ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರುಷರ ವಿಶ್ವಸನೀಯವಾದ ಚರಿತ್ರಗಳು ಬಡ ಬಡ ಬೈಲಿಗೆ ಬೀಳಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಇತಿಹಾಸವಿಲ್ಲದ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲಾರದೆಂದು ಮೈಲಿಗೈಯ ಪಂಡಿತಗಳು ಕೂಡ ಅನ್ನುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರೋನ್ನತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸತ್ತುರುಪರ ಹಾಗೂ ಅವರ ಚರಿತ್ರ
ಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯು ಎಷ್ಟಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಎರೆದು ತೋರಿಸುವ ಯೋಗ್ಯ
ತೆಯು ನಮ್ಮಲೆಕ್ಕಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ; ದೈವೀ ಸುವತ್ಸನ್ನು ಸಲೆಗೊಳಿಸಿ ವಿಶೇಷ
ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸತ್ತುರುಪರ ಸದುವದೇಶದಂಥ ವಿವ್ಯ
ಖವಾಯವು ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲವೆಂಬದನ್ನು ಮಾರಾಟರ ಸಮಗ್ರ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೊದಿ
ದವರುಕಂಡು ಹಿಡಿಯದಿರಲಾರರು! ಹೀಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಜೀವನವೆನಿಸುವ ಸತ್ತುರುಪರ
ಚರಿತ್ರಗಳ ಪಾರಾಯಣವು ಮನೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಗ ಹತ್ತಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ
ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಏತ್ತಿದ ದುರ್ಗಗಳೆಂಬ ಗೊರಲಿಯು ಸಮೂಲ ನಾರವಾಗಿ
ಹೋಗುವದೆಂಬದಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಸತ್ತುರುಪರ ಸಂಬಂಧವು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆರುವದರಿಂದ ನಮ್ಮಕನ್ನ
ಡಿಗರಲ್ಲಿಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಮೋಗಲಾಡಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದ
ಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಸತ್ತುರುಪರ ಚರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಒರೆಯಬೇಕೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿ
ದ್ದೇನೆ. ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದಂತೆ ಪ್ರೀಮಡಿವಾಳವ್ವನವರ ಚರಿತ್ರವೊಂದು ಪೂರ್ಣವಾ
ದಂತಾಯಿತು! ಇನ್ನು ಪ್ರೀ ನಾಗಲಂಗವ್ವ ಪ್ರೀ ಸರೀಫಸಾಹೇಬರು, ಪ್ರೀ ಗೋ
ವಿಂದಭಟ್ಟರು ಮೊದಲಾದ ಸತ್ತುರುಪರ ಚರಿತ್ರಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡ
ತೊಡಗುವೆವು; ಈ ಮಹನೀಯರ ಹಾಗೂ ಜೀವೆಯಾರಾದರೂ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ
ಸತ್ತುರುಪರ ಚರಿತ್ರಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲವರು ನಮ್ಮ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡ
ಬೇಕೆಂದು ವಿನಯದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲಾಗುವದು. ಕರ್ನಾಟಕದ ಅಭಿಮಾನಿಗಳು
ಇತ್ತಲಕ್ಕೆ ಗೊಡಬೇಕು ಪ್ರಸ್ತುತ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಸಚಿತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು
ಬಹು ಒಪ್ಪವಗಳಿಂದ ಅಲೋಚಿಸಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಮಹಾಯುದ್ಧವು ಈಗೀಗ
ಮುಗಿದದ್ದರೂ ಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಜೀವಗುವ ಪ್ರಯತಿಗಿನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು
ಸೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಆ ಮನೋರಥವು ಅಲ್ಲೆಂದಲ್ಲಿಯೇ ಶಾಂತವಾಗುವ ಪ್ರಸಂ-
ಗವು ಬಂದಿತು; ಮಡಿವಾಳವ್ವನವರ ಭಾವಚಿತ್ರ, ಸಮಾಧಿಯ ಹಾಗೂ ಅವರ
ಪಾದುಕೆಗಳ, ಹಾಗೂ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯತಕ್ಕ ಕೋಲನ, ಮತ್ತು ಪಲ್ಲಂಗದ ಘೋ
ಷೋಹವೇಮೊದಲಾದ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದರೆ ಪುಸ್ತ
ಕವು ಬಹು ಅಂದವಾಗುತ್ತಿತ್ತು! ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳವ್ವನವರ
ಭಕ್ತಮಂಡಲಿಯು ಸಹಾಯಮಾಡಿದರೆ ಮುಂದಿನ ಆ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮೇಲೆ
ಪೇಳಿದಂತೆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಶೃಂಗುಸಲಾಗುವದು! ಮಡಿವಾಳವ್ವಾಮಿಯ ಭಕ್ತರೂ
ಕನ್ನಡದ ಅಭಿಮಾನಿಗಳೂ ಇದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲವೇ?

ನಮ್ಮ ಈ ಚರಿತ್ರನಾಮಕರ, ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಬಹು ದೊಡ್ಡದೆಂದು ನಾವು ಬುದ್ಧಿಬರೆಯುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅವರ ಚರಿತ್ರಾಮೃತವೇ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಘನತರವಾದ ಅಧಿಕಾರ ಸಂಪನ್ನತೆಯು ಚನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಹಾತ್ಮರ ಲೋಕಾನುರಾಗವೂ ಅವರ ದೈವೀಶಕ್ತಿಯೂ ಪ್ರಸಂಗೋಚಿತವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಭೂತಮಾತ್ಮ್ಯವು ಅವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಿತ್ತೆಂಬದು ಒರ ಗಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಅಕರಣೀಯವಾದ ಸಹಜವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಹಾತ್ಮರು ಒಮ್ಮೆ ಜನರಲ್ ಬಾನೇಸುಮಾರಿಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಗರಗದ ಪೋಲಿನ ಪಾಟೀಲನು “ನಮ್ಮ ಚ್ಯಾತಿಯು ಯಾವದೆಂದು ಬರೆಯಬೇಕು” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು. “ನನ್ನ ಚ್ಯಾತಿ ಯಾವದೆಂದು ಏನು ಕೇಳುತ್ತೀಯೆಲೆ ಜಗತ್ತಿನೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಚಾತಿಗಳೂ ನನ್ನವು” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು. ಇದರಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲವರೂ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲದವರೂ ಪೂರ್ಣಚ್ಛಾಸಿಗಳೂ ಆಗಿದ್ದರೆಂದು ಕಂಡು ಬರುವದಲ್ಲದೆ, ಇವರು ಚ್ಯಾತಿಚ್ಯಾತಿಯ ದುರಭಿಮಾನವನ್ನೂ ಮಾತ್ಸರ್ಯವನ್ನೂ ನೀಗಲಾಡುವದಕ್ಕೆ ಒಂದುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದರೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಸರ್ವಜ್ಞಕವಿಯು ಒಂದು ವದ್ಯದಲ್ಲಿ “ಅಂದವನಿಗೆ ಏತರವೈರ”ವೆಂದು ಅಂದಂತೆ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಸ್ಥಿತಿಯಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವದು.

ಈ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸ ಸಮ್ಪುರುಷರ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಸರ್ವರೂ ಓದಿಯೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವೆವು! ಯಾಕಂದರೆ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಮಹಿಮೆಯೇ ಹಾಗಿರುವದು. ಸರ್ವಧರ್ಮದವರೂ ಅವರ ಭಕ್ತರಾಗಿರುವರು! ಅವರಿಂದ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವರು!” ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಚ್ಯಾತಿಚ್ಯಾತಿಗಳಲ್ಲಿಯು ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸುವನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಮ್ಪುರುಷರು ಬೇರಬೇರೆ ಚಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಬರುವರೆಂಬದನ್ನು ಈ ಚರಿತ್ರದಲ್ಲಿಯು ತ್ರೀವೆಂಬರದೀಕ್ಷಿತರ ಹಾಗೂ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಸಂದರ್ಶನದ ಸಮಯದಿಂದ ನಮ್ಮ ಪಾಠಕರು ಮನಗಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಬಟ್ಟಿಗೆ ಇಂಥ ದಿವ್ಯ ಕಾಠುಪುರುಷರ ಚರಿತ್ರವೆಶೋಕನವನ್ನು ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಬಂಧುಗಳು ಕಲ್ಯಾಣಹೊಂದಲೆಂದು ಸಮ್ಪುರುಷನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಬಿಡುವೆವು.

ತಾ|| ೧೦-೧-೧೯.

}

ಪಿಚ್ಚನುಭೇದ
ಕರ್ಪೂರ.

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ.

ಪ್ರಕರಣ

ವಿಷಯ

೧ ಜನ್ಮ.

೨ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳು.

೩ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ.

೪ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ದೇಹವಿಸರ್ಜನವೂ,

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮರಾಢಿಕಾರವೂ

೫ ದುರ್ಬನರ ದುರಾಲೋಚನೆ.

೬ ಖಲಸಿಗ್ರಹವೂ, ಸಿಂದಕರ ಮುಖಭಂಗವೂ

೭ ತೀರ್ಥಾಟನವೂ, ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸೋದ್ಧರಣವೂ

೮ ರಾಜಸನ್ಮಾನವೂ ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯರ ಸಖ್ಯವೂ

೯ ಶ್ರೀ ಚಿದಂಬರದೀಕ್ಷಿತರ ಸಂದರ್ಶನ

೧೦ ಹಲವು ಅಮಾನುಷಕೃತ್ಯಗಳು

೧೧ ಗರಗದಲ್ಲಿಯ ಮರಸ್ಥಾನ

೧೨ ಭಕ್ತಸಂರಕ್ಷಣ

೧೩ ಸದುಪದೇಶ

೧೪ ಸತ್ಪುರುಷರ ಸಮಾಗಮ

೧೫ ನಿಯಾಣ

೧೬ ಉಪಸಂಹಾರ

ಗರಗದ

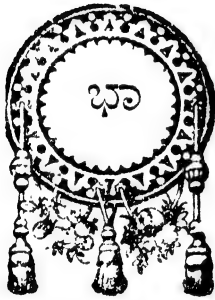
ಶ್ರೀ ಮದಿವಾಳ'ಪ್ಪನ'ವರ ಚರಿತ್ರ.

ಹಿಂದನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಜನ್ಮ.

ಗೃಹಾಲಿನಿಯಾದ ಕರ್ನಾಟಕ ಭೂಸುಂದರಿಯ ಪುಣ್ಯೋದರದಲ್ಲಿ ಕಿತ್ತೂರವೆಂಬೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ನಗರವು ಇರುವದಷ್ಟೇ; ಈಪುರಾತನವಾದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ನೂರು ವರ್ಷಗಳಾಚೆಯಲ್ಲಿ 'ಪ್ರಭು' ಸ್ವಾಮಿಗಳೆಂಬೋರ್ವ ಮಹಂತರು ಒಗಿ ಹೋದರು. ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕಿತ್ತೂರಲ್ಲಿರುವದೊಂದು ಕಲ್ಮಶಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಗಳಾಗಿ, ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮದ ಗುರುಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಆ ಮಹಾತ್ಮರಲ್ಲಿ ಭೂತದಯೆ, ಪರೋಪಕಾರವು ಸದ್ಗುಣಗಳು ಮೂರ್ತಿಮಂತ

ವಾಗಿ ನೆಲಿಸಿದ್ದವು. ಅವರ ಪುರಾಣ್ಯವು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಖರವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಸದಾಚಾರಸಂಪನ್ನರಾಗಿ ಈಶ್ವರಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು. ದುರ್ಧರವಾದ ಮುಪ್ಪು ಅವರನ್ನು ಆವರಿಸ ತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಆ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ--“ನನಗಂತೂ ಮುಪ್ಪು ಬಂತು! ಇನ್ನು ಬಹಳಕಾಲ ನಾನು ಬಾಳಲಾರೆನು. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನನ್ನ ತರುವಾಯ ಕಲ್ಮಶಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನು ನಿಯಮಿಸಬೇಕು? ಲೋಕೋದ್ಧಾರಕನಾದ ಮಹಾತ್ಮನೇ ಈ ಮಲಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯರು ಆಗ ಕೂಡದು” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಅಂಥ ಮಹಂತವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಸಂವಾದಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಈಶ್ವರೋಪಾಸನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಈ ಮೇಲೆಗೆ ಲೋಕೇಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಪುತ್ರಕಾಮೇಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈಶ್ವರಾ ರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಗಿದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ದೊಡ್ಡ ನಸಕಿನಲ್ಲಿದ್ದು, ಮುಖವಾರ್ಜನಾದಿ ವ್ಯಾಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಸೋಲಿಗೆ ಸೋಲಿಗೆ ತರತರದ ಹೂಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಲಿಂಗಪೂಜೆಯು ಏ ವಿವಿಧ ಪುಷ್ಪಗಳಿಂದ ಬಲು ಮನೋಹರವಾಗಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಭಜನ-ಪೂಜನ ಅನ್ನದಾನಾದಿಗಳಿಂದ ಅವರ ಈಶ್ವರಾರಾಧನೆಯು ತೇಜಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಈಶ್ವರೋಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಸದಾ ಶಿವನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ, ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಲಿಂಗಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತಾಗ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು. ಆಗ ಸದಾಶಿವನು ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೈಸಲು, ಅವರು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಎಚ್ಚೆತ್ತು. ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ ತೇಜೋಮಯನಾದ ಸಾಂಬನನ್ನು ಕಂಡರು. ಆಗ ಆ ಟಿಪ್ಪೆ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮುಚ್ಚಿದವು. ಪಂಡವದನನೂ, ಜಯಪೂಜಿತನೂ ತ್ರಿಶೂಲ - ಡಮರುಗಳನ್ನು ಭರಿಸಿದವನೂ ಆದ ಪೆಡ್ಲು ನೈತ್ಯದಿಂದ ಒಪ್ಪುವ ಪರಶಿವನನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಧನ್ಯರಾದರು. ಭಕ್ತಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕೈಚೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿರಲು, ಸದಾಶಿವನು ಸುಹಾಸ್ಯಪೂ ಮಧುರವಾಗಿ ಆದ ವಾಗ್ವಿನಿಯಿಂದ — “ಭಕ್ತನಿಲಾಮಣಿಯೇ, ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಇಷ್ಟು ಕಠಿಣವಾದ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಯಾಕೆ ಮಾಡಿದೆ? ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯು ಏನಿ ರುವದು?” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಪಂದ್ರವಿಂಚೆಯು ನುಡಿದ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು — “ಕರುಣಾಳುಸೆ, ಮಂಗಳಪ್ರದವಾದ ನಿನ್ನ ದರ್ಶನದಿಂದ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಮನೋರಥಗಳು ಪೂರ್ಣವಾದಂತಾದವು. ಜಗದೀಶನೆ, ಇನ್ನು ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯೇನಿರಬೇಕು?” ಎನಲು. ಭಕ್ತವತ್ಸಲನಾದ ಸಾಂಬನು — “ಭಕ್ತಶೇಷನೆ, ಏನಾದರೂ ವರಗಳನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂ, ದುರ್ಲಭವಾಗಿದ್ದರೂ ಕೊಡುವೆನು.” ಎಂದು ಅಂದನು, ಆಗ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆನಂದಭುಲರಾಗಿ — ಎಲೈ ದೇವತಾಧಿದೇವನೇ, ನೀನು ನನಗೆ ವರವನ್ನು ಕರುಣಿಸುವುದಾದರೆ, ದುಷ್ಟಸಿಗ್ರಹ ಪಿಷ್ಟಮೆಲಾಲನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಆಲಾಂಕಿಕ ಪೌರುಷವುಳ್ಳ ಮಗನನ್ನು ಕೊಡು; ನಾನು ವಿರಕ್ತವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅಯೋನಿಜನಾದ ಮಗನನ್ನೇ ಕರುಣಿಸು; ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಭಕ್ತನ ಈ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಸದಾಶಿವನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಸಂಗಡ ಬಂದಿದ್ದ ಪ್ರತಾಪಶಾಲಿಯಾದ ವೀರಭದ್ರನನ್ನು

ನೋಡಿ—ಮಗುವೇ, ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅವತಾರವು ಆಗುವದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುವದು. ದುರ್ಜನರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು ಹೆಚ್ಚ ತೊಡಗಿರುವದು. ನೀನು ನಿಗ್ರಹಾನುಗ್ರಹ ಶಕ್ತಿಯುಕ್ತನಾಗಿ ಅವತರಿಸಿ, ದುರ್ಜನರನ್ನು ಬಗ್ಗುಬಡಿದು ಸಜ್ಜನರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ಶಿಶುರೂಪವನ್ನು ಧಾರಣ ಮಾಡಿ ಈ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೋ, ಅಂದನು. ಸಾಂಬನ ಅನುಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ವೀರಭದ್ರನು ಎಷಣ್ಣವದನನಾಗಿ ತಂದೆಯನ್ನು ಕುರಿತು—
 “ಪ್ರಭುವೇ, ನಿನ್ನ ವಿಯೋಗವನ್ನು ನಾನು ಹ್ಯಾಗೆ ಸಹನ ಮಾಡಲಿ? ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನ್ನ ಚರಣನೇವೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾದ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಬ್ಬನೇ ಘೋರವಾದ ಈ ಕಲಿಸಾವ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ ವಾಸಮಾಡಲಿ?” ಎಂದನು.

ವೀರಭದ್ರನು ಇಂತು ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸದಾಶಿವನು—
 “ಅಪ್ಪಾ, ಮಗನೇ ಭಯಪಡಬೇಡ, ಧರ್ಮರಕ್ಷಣಾರ್ಥವಾಗಿ ನಾನೂ ‘ಚಿದಂಬರ’ ನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಅವತರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಮಥಗಣವೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಸಂತೋಷಾರ್ಥವಾಗಿ ಫೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸುವದು. ಪ್ಲಾಹಿಸು ಚನ್ನಬಸವತಾಸ್ತ್ರಿಯಾಗುವನು; ಗಣಪತಿಯು ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯನಾಗುವನು; ನಂದಿಯು ಅಡವಿ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟುವನು; ಭೃಂಗಿಯು ಬೂದಯ್ಯನೆಂಬ ಹೆಸರು ಧರಿಸುವನು; ಕಾಲಭೈರವನು ನಾಗಲಿಂಗನೆಂದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು; ಏಳು; ಇನ್ನು ತಡವೇತಕ್ಕಿ? ನನ್ನ ಈ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳುಹಿಸು; ಇಗೋ ನಾನು ಹೊರಟೆನು, ಎಂದು ನುಡಿದು, ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ—“ಬೇಗನೇ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವು ಕೈಗೊಡುವದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಂತರ್ಧಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ಇತ್ತ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಶಿವ-ವೀರಭದ್ರರ ಸಂವಾದದಿಂದ ಅಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮನೋರಥವು ಫಲಿಸಿತೆಂದು ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಆನಂದದಿಂದ ಇರತೊಡಗಿದರು.

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಕ್ರಮಿಸಿ ಹೋದವು; ಒಂದು ದಿನ ಸೂರ್ಯೋದಯದ ಸಮಯವಾಗಿದೆ; ತಂಗಾಳಿಯು ಸುಳ್ಳನೆ ಸುಳಿಯುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಉಲ್ಲಾಸವು ಹೆಚ್ಚ ತೊಡಗಿದೆ; ಆಗಾಗ್ಗೆ ಉದುರುತ್ತಿರುವ ತಂತು ವರ್ಣಿಗಳಿಂದ ವನಶ್ರೀಯು ರಮಣೀಯತಾಗಿ ತೋರುತ್ತಲಿದೆ; ಇಂಥ ಸುಮಂಗಲವಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಒಂದು ಹೂದೋಟಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಶಿಶುವಿನ ರೋಗನಷ್ಟರವು ಅವತರಿಸಿದಂತೆ ಕೇಳಿ

ಬರತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ಲಾಲಿಸಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮನದಲ್ಲಿ—ನಿರ್ಜನ ವಾದ ಈ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಇದೇನು ಆಶ್ಚರ್ಯವು? ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡು, ಆ ಸ್ವರವು ಕೇಳಬರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ನಳನಳಿಸುವ ಬಾಳೆಯ ಎಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸುಂದರವಾದ ಶಿಶುವು ಮಲಗಿದ್ದನ್ನು ಅವರು ಕಂಡರು. ಆ ಶಿಶುವು ಒಮ್ಮೆ ಆಳುವದು, ಒಮ್ಮೆ ನಗುವದು, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೈಬಿರಳನ್ನು ಬಾಯಿ ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾಗುವದು. ಹೀಗೆ ವಿಚಿತ್ರಲೀಲೆಗಳಿಂದ ಮುದ್ದು ಒರುವ ಆ ಕೂಸನ್ನು ಮೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಶಿವಪ್ರಭುವಿನ ವರಪ್ರಸಾದ ವನ್ನು ನೆನೆಸಿ ಹರ್ಷನಿರ್ಭರರಾದರು. ಉಮಾರಮಣನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ವೀರಭ ದ್ರನೇ ಶಿಶುರೂಪತಾಳಿರುವನೆಂದು ಅವರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಕ್ಷಣಹೊತ್ತು ಕೌತುಕದಿಂದ ಆ ಕೂಸನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತು, ಒಳಕ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಅದನ್ನು ಭರವಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಹುಮೆಚ್ಚುವಾಗಿ ಮುದ್ದಾಡಿದರು. ಬಾಲಕನ ಅಂಗಲ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿನೋಡಿದಂತೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಅಂತಃಕರಣವು ಉಕ್ಕಿಬರತೊಡ ಗಿತು. ಅವುಕೊಂಡು ಮುದ್ದು ಕೊಟ್ಟು ಮನಸ್ಸು ದಣಿದಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ವರು ಆ ಶಿಶುವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಮಲಕ್ಕೆ ನಡೆದರು. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಗಳವರ ಮುಖಮುದ್ರೆಯ ಸುಪ್ರಸನ್ನತೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವದನ್ನು ಯಾರಿಂದಲೂ ಆಗದು. ಪಡ್ಲೆದೈವರ್ಷ್ಯ ಸಂಪನ್ನನಾದ ಸಾಂಬನು ವರವನ್ನಿತ್ತಂತೆ ನನಗೆ ಶಿಶುವನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿದನೆಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿದರು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಇಷ್ಟಾರ್ಥವು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಆನಂದಪಡುತ್ತ ಮಲಕ್ಕೆ ಬಂದು, ತಮ್ಮ ಪಾಠಶಾಲೆಯ ಒಬ್ಬ ಅಧ್ಯಾಪಕನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು—ತಾಯೋ, ನಾಗಲಾಂಬಿಕೆ. ಇಗೋ ಈ ಮಗುವನ್ನು ಎಂದು ನುಡಿದು, ಆ ಶಿಶುವನ್ನು ಆಕೆಯ ಮಲಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟರು. ನಾಗಲಾಂಬಿ ಕೆಗಾದರೂ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಆ ಶಿಶುವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿ ಯಿಂದ ಬೋಪಾನಮಾಡತೊಡಗಿದಳು, ಹಡೆಯದ ಮಕ್ಕಳು ಪಡೆಯದಭಾ ಗ್ಯವು ಪುಣ್ಯವಂತರಿಗಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯರಿಗೆ ಲಭಿಸಬಹುದೆ? ಆ ಕೂಸಿನ ವಿಶಾಲವಾದ ಹಣೆಯು, ಸರಳವಾದ ಮೂಗೂ, ದೊಡ್ಡವೂ ಕಾಂತಿಯುಕ್ತವೂ ಆದಕಣ್ಣು ಗಳೂ, ನಿಡಿದಾದ ತೋಳುಗಳೂ, ಗಂಭೀರವಾದ ನಾಭಿಕಮಲವೂ ಆ ನಾಗ ಲಾಂಬಿಕೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಎಳೆಕೊಂಡವು. ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ದಿವಸ ಆ ಶಿಶುವಿಗೆ 'ಮಡಿವಾಳ'ನೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಮುತ್ತೈದೆಯರು ಜೋ, ಜೋ,

ಎಂದು ಮಂಗಳ ಗೀತವನ್ನು ಪಾಡಿದರು. ಸಕಲರಿಗೂ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಮಡಿವಾಳನು ಮೆಟ್ಟಿಲಾಗಿ ಶಾಲಿವಾಹನ ಶಕವು ೧೮೯೮ ಇತ್ತೆಂದೂ, ಕ್ರಿಸ್ತೀಶಕವು ೧೭೭೭ ಇತ್ತೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು.

೨ ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

— ❦ —

ಬಾಲಲೀಲೆಗಳು.

ಡಿವಾಳನು ಶುಕ್ಲ ವಕ್ಷದ ಬದಿಗೆಯ ಚಂದ್ರನಂತೆ ದೊಡ್ಡವನಾಗುತ್ತ ತನ್ನ ತೊದಲ್ಪುಡಿಗಳಿಂದಲೂ, ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನೂ, ನಾಗಲಾಂಛನೆಯನ್ನೂ ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ದೇವಾಂಶಸಂಭೂತನಾದ ಆತನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡವನಾದ ಬಳಿಕ ಬೆಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಕಿಡಿಗೇಡಿತನವನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಓರಿಗೆಯ ಹುಡುಗರನ್ನು ದಬ್ಬಿಕೊಟ್ಟು ಓಡಿಯೋಗುವನು; ಆಟದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ನೆವತಿಗೆದು ತನಗಿಂತ ಬಲ್ಲಿವೃತ್ತರವರನ್ನು ಬಡಿಯುವನು; ಗುಂಡು ಚಂಡುಗಳ ಆಟಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರನ್ನು ಗೋಳಾಡಿಸುವನು; ಮಡಿವಾಳನು ಕೆಗೆಯುವ ಜಗಳಗಳನ್ನು ತೀರಿತೀರಿಸಿ, ಮಂದಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ, ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬೀಸುತ್ತರು. ಮಡಿವಾಳನ ಕಾಯಕವೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಮಡಿವಾಳನು, ತೋಟದೊಳಗೆ ಆಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ನಾಗರವಾವು ಹರಿದುಹೋಗುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಅದರ ಬಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆಯಹತ್ತಿದನು. ಕೂಡಿದ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲರು ಅಂಜಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಹತ್ತಿದರು. ಅವರು ದೂರ ದೂರ ಸರಿದಂತೆ ಮಡಿವಾಳನು ಅದನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಅಂಜಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಆ ಹುಡುಗರು ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಓಡಿಹೋಗಿ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮುಂದೆ ಮಡಿವಾಳನ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ನೋಡುತ್ತಾರೆ; ನಿಜವಾಗಿಯೇ ಮಡಿವಾಳನು ಆ ಹಾವಿನ ಕೂಡ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮಡಿವಾಳನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿ, ಅವನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು

ಬಂದರು. ಮಡಿವಾಳನು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರೂ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮಾಯೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೋಹವೆಂಬುವದು ಒಂದು ಬಲಾಢ್ಯವಿರುವದು.

ಹೀಗೆ ಮಡಿವಾಳನು ಪುಂಡತನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಒಂದು ದಿನ ಮಲ್ಲಸರ್ಜಾದೇಸಾಯರು ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳ ದರ್ಶನಕ್ಕೆಂದು ಕಲ್ಕತಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ತಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಡಿವಾಳನನ್ನು ಕುರಿತು—“ಜಾಳಾ, ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಒಂದಿರುವರು; ಮಣೆ ಹಾಕು” ಅಂದರು; ಆಗ ಧಿಟ್ಟಮಡಿವಾಳನು—“ನಾನೇ ಅವರ ಅಪ್ಪಾ, ನನಗೆಲ್ಲಿಯ ಅಪ್ಪನು?” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ದೇಸಾಯರು ಮಡಿವಾಳನ ಮಾತಿಗೆ ನಕ್ಕರು. ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳು ಹೇಗೆ ಮಾತಾಡಿದರೂ ಚಂದವು! ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರಾವಣಮಾಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಗಣಾರಾಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದಾಗ ಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತ ಗೋಕಾವಿಯ ಬಡದಿಪ್ಪನವರ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಲಿಂಗವನ್ನು ಮಡಿವಾಳನು ಪಟ್ಟನೆ ಬಡಿದು ಓಡಿ ಹೋದನು. ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಅವನನ್ನು ಹೊಡೆಯ ಹೋದರು. ಆದರೆ ಮಡಿವಾಳನು, ಓಡಿ ಹೋಗಿ ನಾಗಲಾಂಚಿಕೆಯ ಬೆನ್ನು ಬಿದ್ದದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳ ಆಟವು ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾಮಿಗಳೂ ನಾಗಲಾಂಚಿಕೆಯೂ ಮಾತಾಡುತ್ತ ನಿಂತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳನು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಹಿತ್ತಲದೊಳಗಿನ ಒಂದು ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ದುಡುಮ್ಮನೆ ಹಾರಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಸಪ್ಪಳವನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾಗಲಾಂಚಿಕೆಯು ಹೌಹಾರಿ ಎದೆ ಎದೆ ಬಡಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಾವಿಯ ಹತ್ತರ ಹೋದಳು. ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳೂ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಜಾತ್ರೆಯೆಂದಂತಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರ ಮೋರೆಗಳೂ ಬಾಡಿದವು; ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕಣ್ಣೀರು ಉದರಿಸ ಹತ್ತಿದರು. ನಾಗಲಾಂಚಿಕೆಯು ಅಕ್ಕೋಶಕ್ಕಂತೂ ಪಾರಾವಾರವೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಆಗ ಆಕೆಯು ತಾನೂ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತೇನೆಂದು ಹವಣಿಸಹತ್ತಿದಳು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದ ಹೆಂಗಸರು ಆಕೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದದ್ದರಿಂದ ಆಕೆಯ ಹವಣಿಕೆಯು ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ನೆರೆದವರೆಲ್ಲರು ಮಡಿವಾಳನ ಗುಣಗಳನ್ನು ನೆನೆ-ನೆನಿಸಿ ವಿವಾದಪಡತೊಡಗಿದರು. ಹೀಗೆ ಬಾವಿಯ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಶೋಕಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಬೆಳೆಯುತ್ತ ನಡೆದಿರಲು, ಮಡಿವಾಳನು ಯಾವ ಮಾಯೆಯಿಂದಲೋ ಮೇಲೆ ಬಂದು ನಾಗಲಾಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಮಡಿವಾಳನನ್ನು ಹುಡುಕುವದಕ್ಕೆಂದು

ಜಾವಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದ ಜನರು ನಾಚಿಕೊಂಡು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೊಡಿದ ಜನರಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನಾಗಲಾಂಬಿಕೆಗೂ ಪ್ರಭು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೂ ಆದ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲಶಕ್ಯವು. ಮಡಿವಾಳನ ಈ ಅದ್ಭುತ ಕೃತಿಯಿಂದ ಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾದರು.

ಹೀಗೆ ಮಡಿವಾಳನ ಬಾಲಲೀಲೆಗಳು ನಡೆದಿರಲು, ಮಲ್ಲಸರ್ವದೇಸಾಯಿಯು ಈ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಕವಿರುದ್ರಾಯರೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕರೆದು—“ಪಂಡಿತರೇ, ಮಡಿವಾಳನ ಲೀಲೆಗಳು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿರುವವು. ನೀವು ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಬನ್ನಿರಿ” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಪಂಡಿತರು ಕಲ್ಮಶಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಮಡಿವಾಳನನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ನುಡಿದರು. ಮಡಿವಾಳನು ಕೆರೆಜಾವಿಗಳ ನೋಟದಿಂದ ದಾಣೆಂದು ತಿಳಿದು ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆಗ ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಪಂಡಿತರು ಕೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅವನನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕೋಣೆಯಬಾಗಿಲವನ್ನು ತೆರೆದರು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳನು ಇದ್ದರಷ್ಟೇ; ಆಗ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಮಡಿವಾಳನು ಎಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದನೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ನಿಂತಿರಲು, ನಾಗಲಾಂಬಿಕೆಯು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು—ಮಡಿವಾಳನು ಬರಿಮೈಯಿಂದ ಇರುವನು; ಅವನ ಅಂಗಿ, ಟೊಪ್ಪಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದಳು. ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರು ಧೈರ್ಯ ತಾಳಿ, ಮಡಿವಾಳನು ಎಲ್ಲಿರುವನು! ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಚ್ಚಾಯವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವನೆಂದು ನಾಗಲಾಂಬಿಕೆಯು ಹೇಳಲು, ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆ ಪಂಡಿತರೊಡನೆ ಅಡಿಗೆಯಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿಮಡಿವಾಳನು ಹಸನ್ಮುಖನಾಗಿ ಆನಂದದಿಂದ ಕಚ್ಚಾಯವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರೇವರಿಗೂ ಬಹಳ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮಡಿವಾಳನು ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಬಂದನೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳೂ ಆ ಪಂಡಿತರೂ ಬಹಳಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರು. ಮಡಿವಾಳನು ಮನುಷ್ಯನೆಲ್ಲೆಂದು ಪಂಡಿತರಿಗೆ ನಂಬಿಗೆಯಾಯಿತು.

ಈ ವೇರೆಗೆ ಮಡಿವಾಳನ ಒಂದೊಂದೇ ಲೀಲೆಗಳು ಜನರನ್ನು ದಂಗುಬಡಿಸಿಕೊಡಗಿದವು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇಷ್ಟು ಅದ್ಭುತವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಇವನು

ದೊಡ್ಡವನಾದಬಳಿಕ ಏನು ಮಾಡುವನೋ ಎಂದು ಜನರು ತಮ್ಮತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ವೃದ್ಧರು ಈ ಬಾಲಕನು ದೊಡ್ಡವನಾದದ್ದನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಕಂಡೇವು? ಎಂದೂ, ಸ್ತ್ರೀಯರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರೆ ಮಡಿವಾಳನಂಥ ಮಕ್ಕಳಿರಬೇಕೆಂದೂ ಹಾಳೈಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಡಿವಾಳನು ತೊದಲ್ಪುಡಿಗಳಿಂದಲೂ, ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪುವ ಅರಳಿಲೆಯಿಂದಲೂ, ಸುಮನೋಹರನಾಗಿ ತೋರುತ್ತ ಕಿತ್ತೂರ ನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ಆನಂದಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗ ಮಾಡಿದನು! ಈಶ್ವರೀ ವಿಭೂತಿಗಳು ಯಾವವರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ?

ದಿನೇಯ ಪ್ರಕರಣ.

—೦:೩(೦):೦—

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ.

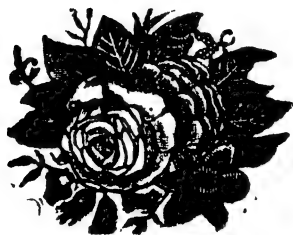
ಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಐದುವರ್ಷದವನಾಗಲು, ಅವನಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಕೃತವಾಗಿ ವೀರಶೈವ ದೀಕ್ಷೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಆಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸವು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಕೊಳ್ಳಿ ರಂಗಾಚಾರ್ಯರೂ, ಹಾನಗಲ್ಲ ಜನ್ನಬಸವ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ ಗುರುಗಳಾದರು. ಈ ಉಭಯ ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ಒಂದು ಕೌತುಕದಿಂದ ಸಾಗಿತು. ಮಡಿವಾಳನ ಜುರುಕುಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಆಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಒಂದು ಆನಂದವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮಡಿವಾಳನು ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ತಟ್ಟನೆ ಕಲಿತು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆದಾಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಉಪಾಳತನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವ್ರತಸ್ಥನಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಆತನ ನಿಷ್ಠೆ ಬಹಳ; ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಆತನು ಎಂದೂ ಮೀರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಗುರುಗಳುತನಗೆ ಏನಾದರೊಂದು ಕೆಲಸ ಹೇಳಿದರೆ ತಾನು ಧನ್ಯನೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೇವಲ ೭/೮ ವರ್ಷದ ಬಾಲಕನು ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಬಲು ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರೇಮವು ವಿದ್ಯೆಯ ವಿನಿಮಯದ ದೊಡ್ಡ ಸಾಧನವೆಂಬದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವದಕ್ಕಾ

ಗಿಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಮಡಿವಾಳನು ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಅಕೃತ್ರಿಮ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮಡಿವಾಳನು ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾ. ವೀಣ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದನು; ಮರಾಠಿ, ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು, ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸೈಪುಣ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದನು. ಕುದುರೆ, ಆನೆಗಳ ಏರಾಟವನ್ನು ಕಲಿತನು. ಯುದ್ಧಕಲೆಯನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಮಲ್ಲ ಯುದ್ಧದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಕೊಂಡನು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದೊಳಗೆ ರೂಢವಿದ್ದ ಎಲ್ಲತರದ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಕಲಿತನೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಮಡಿವಾಳನಿಗೆ ೧೨ ವರ್ಷಗಳು ತುಂಬುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದವು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಈ ವಿದ್ಯೆಗಳಿಂದ ಸಮಾಧಾನವು ಸಿಗದೆ, ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬ ಸದಿಚ್ಛೆಯು ಆತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಮಹಾತ್ಮನೂ ಅಲೌಕಿಕ ಕನೂ ಆದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನಿಗೆ ಈ ಯೋಗವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿಲಾಷೆಯುಂಟಾದದ್ದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ಆತನು ಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಮಡಿವಾಳನ ವಿಶೋಗವನ್ನು ಸಹನ ಮಾಡದ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆತ ನಿಗೆ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡದಾರರು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳನು ಪ್ರಭು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಪುಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯನ್ನೂ ಮಾತಿನ ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನೂ ತಿಳಿದು, ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ವಿಶೋಗದುಃಖವನ್ನು ಹ್ಯಾಗಾದರೂ ಸಹನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಡಿವಾಳನಿಗೆ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪ ಣೆಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳನಿಗೆ ಆದ ಆನಂದವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲಾಸಲ್ಲ; ಆ ಧಿಟ್ಟ ನು ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಪೊಡಮಟ್ಟು ನಾಗಲಾಂಚಿಕೆಯ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ತಲೆವಾಗಿ, ಪ್ರಯಾಣಸನ್ನಾಹದೊಡನೆ ಕಾಶಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ನೋಡಿದಿರಾ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ ವಿದ್ಯಾಲಾಸೆಯನ್ನು! ೧೨ ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನು ಬಹುದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬನೇ ಹೋ- ಗುವದೆಂದರೆ ಎಂಥಸಾಹಸವಿದು! ಈಗಿನ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಹೊರಡಬಹುದೋ? ದೇಶಕಾಲಮಾನ ನೋಡಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಾಹಸಗತನವನ್ನು ಕಲಿಸುವದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುವದು. ಇರಲಿ

ಸಾಹಸಮಾಡಿದ ಹೊರತುಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಲಿ, ದೇಶವಾಗಲಿ, ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಲಿ ಮುಂದೆ ಬರಲಾರದೆಂಬದನ್ನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ತನ್ನ ಆಚರಣೆಯಿಂದ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈಗಿನಂತೆ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಗಿಬಂಡಿ, ಮೊಟಾರುಮೊದಲಾದ ಪ್ರಯಾಣದ ಸಾಧನಗಳು ಇದ್ದಿಲ್ಲ; ಕಾಲುನಡಿಗೆಯಿಂದಲೇನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ವೀರನು ಮಾರ್ಗಾಯಾಸವನ್ನು ಸಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ, ಪಯಣದ ಮೇಲೆ ಪಯಣಮಾಡುತ್ತ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಒದಗಿದ ಮಹಾಮಹಾ ಏಸತ್ತುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಒಮ್ಮೆ ಕಾಶಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದನು. ಈ ದೀರ್ಘಪ್ರವಾಸದಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ ದೇಹ ಸ್ಥಿತಿಯು ಕೆಟ್ಟಿತು. ಆದರೂ ಆತನು ಅದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಹುಡುಕಹತ್ತಿದನು. ಆ ಪವಿತ್ರಕ್ಷೇತ್ರದರ್ಶನದಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯವಾದ ಭಕ್ತಿರಸದ ಸಂಚಾರವಾಯಿತು. ಆತನು ಶ್ರೀಪತ್ಮೇಶ್ವರನ ದರ್ಶನವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಒಮ್ಮೆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಅಡ್ಡಾಡಿನೋಡಿದನು. ಸುದ್ದೆವದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೋಗ್ಯವಾದ ಒಬ್ಬ ಗುರುವು ಸಿಕ್ಕನು. ಪರಮವೈರಾಗ್ಯಶಾಲಿಯಾದ ಸದ್ಗುರವು ದೊರೆತದ್ದಕ್ಕೆ ಮಡಿವಾಳನು ಆನಂದಬಟ್ಟು ಸದ್ಗುರುಸೇವಾತತ್ಪರನಾಗಿ. ಗುರುಮುಖದಿಂದ ಯೋಗವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಿಸಲು ಪಕ್ರಮಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಏಕನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಗುರುಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಯೋಗದಂಧಗಹನವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಮನನಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಗುರುಗಳ ಅನುಗ್ರಹವು ಅವನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಯಿತು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಯೋಗ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ದೇದೀಪ್ಯಮಾನನಾಗಿ ತೋರಹತ್ತಿದನು. ಕಷ್ಟಾಳುವೂ ಸಾಹಸಿಯೂ ಆದವನಿಗೆ ಯಾವದು ತಾನೇ ಅಸಾಧ್ಯವು.

೪ ನೇಯಪ್ರಕರಣ.

ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳ ದೇಹವಿಷರ್ಜನವೂ— ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ ಮಠಾಧಿಕಾರವೂ.

ಮೇರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಪ್ರಬುದ್ಧನಾಗುವವರೆಗೆ ಕಾಶಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದು ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡು, ಕಿತ್ತೂರಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಅವನು ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾನ್ನದಿಂದ ಜೀವಿಸುತ್ತ ಪಯಣದಮೇಲೆ ಪಯಣಮಾಡಿ, ಕಿತ್ತೂರಿಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದನು. ವಿದ್ಯಾತೇಜಸ್ವಿನಿಂದ ಒಪ್ಪುವ ಮಡಿವಾಳನನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಅನಂದವಾಯಿತು. ಅವರು ಆತನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು—ಬಾಳಾ, ಮಡಿವಾಳಾ, ನಾನು ಬದುಕಿ ಇರುವದೊಳಗೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದೆಯಾ! ಬಹಳ ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ದುಸ್ಸಹವಾದ ನಿನ್ನ ವಿಯೋಗ ದುಃಖವು ನನ್ನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳೆಲ್ಲ ಕಾಯದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಇದ್ದವು; ಎಂದು ನುಡಿದು ತಮ್ಮವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿದರು. ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಯ ಅನಿವಾರ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ನೋಡಿ, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನಿಗೂ ಆರ ಮಾನಂದವಾಯಿತು.

ಹೀಗಿರಲು, ಬಂದು ದಿನ ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮಡಿವಾಳನನ್ನು ತಮ್ಮದತ್ತರ ಕರೆದು—ಅಪ್ಪಾ ಮಡಿವಾಳಾ, ನನ್ನ ಇವಲೋಕದ ಯಾತ್ರಿಯುಮುಗಿಯಿತು. ಇನ್ನು ನಾನು ನಿಕ್ಷಯವಾಗಿ ಒಹಳ ಒವಸ ಬದುಕಲಾರೆನು. ನನ್ನ ಆಯು ಮರ್ಯಾದೆಯು ತೀರಿತು. ನೀನು ಹ್ಯಾಗಿದ್ದರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಿರುವೆ, ಧರ್ಮಾ ಧರ್ಮಗಳು ನಿನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತವೆ. ಸಜ್ಜನರ ಧರ್ಮಗಳು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಇಂಥ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಪರಮಾಲ್ಪಾದವಾ ಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಶಿವನಲ್ಲಿ ವರವನ್ನು ಬೇಡಿದ್ದು ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು ನಿನ್ನಂಥ ಮಹಾನುಭಾವನೇ ನಮ್ಮ ಮಠಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮನೋಭಿಲಾಷೆಯಿತ್ತು. ಅದು ಪೂರ್ಣವಾದಂತಾಯಿತು; ಏಗೋ, ಈ ಚರಪಟ್ಟಾಭ್ಯಾಸ ತೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು! ಅಪ್ಪಾ ಶಿಷ್ಯನೇ, ಧರ್ಮಗುರುತ್ವವು ಬಲು ಕಠಿಣವಾಗಿ ರುವದು. ಕಂಡೆಯಾ! ಶಿಷ್ಯಪರಿವಾರಕ್ಕೂ ಭಕ್ತಪರಿವಾರಕ್ಕೂ ಸದ್ಭೋಧ

ವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಬಳ್ಳೀಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಯ್ಯುವ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವು ಧರ್ಮಗುರುವಿನಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರುವದು. ಇದನ್ನು ಸಂಪಾಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮ್ಮ ಮರದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸು; ಎಂದು ಬೋಧಮಾಡಿದರು. ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳ ಪರಮಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿ ಪಟ್ಟ ಚರಮೂರ್ತಿಯಾದನು. ಧರ್ಮಗುರುತ್ವವು ಆ ಮಾಹಾತ್ಮನಿಗೆ ಸರಿಶೋಭಿಸಿತು. ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಜಡದೇಹವನ್ನು ಸರಿತ್ಯಜಿಸಿ, ನಿಬಾನಂದದಲ್ಲಿ ಏಕೈರಾದರು!

ಒಳಕ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಪ್ರಭುಸ್ವಾಮಿಯ ಅಂತ್ಯವಿಧಿಯನ್ನು ಭಕ್ತಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಾಂಗಗೊಳಿಸಿ, ಕಲ್ಪರದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಇರತೊಡಗಿದರು. ವಿದ್ಯಾವಂತರೂ, ಸಿಸ್ತರಿಗಳೂ, ಆದ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರು ಸ್ವಲ್ಪದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಜನ್ಮಿಯರಾದರು. ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಯ ಮುಖದಿಂದ ಧರ್ಮ ಬೋಧವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನರು ತಲೆದೂಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಿತ್ತೂರು ಮಲ್ಲಸರ್ಜದೇಸಾಯಿಯ ಸಂಸ್ಥಾನವಾದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಶರ್ಯತ್ತಿನ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಮಿಲ್ಲ ಪಾಳೆಗಾರರು ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಆ ಪಾಳೆಗಾರರು ಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ದರ್ಶನ ತಕ್ಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಬಹುಪಥವಾಗಿ ಶ್ಲಾಘಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮರದಲ್ಲಿ ಅನಿಷ್ಟವಾಗಿ ಅನ್ನದಾನವನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಅತಿಥಿಗಳು ಅತಿ ಆನಂದದಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಯ ಸ್ವಭಾವವು ಅತಿಶಯ ತಾವಟವಿದ್ದದ್ದರಿಂದ ಅನೀತಿಯು ಅವರಿಗೆ ಸೇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮರದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಇಂಥವರು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಅಂಜುತ್ತಿದ್ದರು. ಏರತ್ತಮರವೆಂಬ ನಾಮಸಾರ್ಥಕೈವಾಗಮಾಡಲು, ಯಾವಾಗಲೂ ಅಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಪರಸಂಗತಿಗಳ ಚರ್ಚೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತಲ್ಲದೆ ಸಾಂಸಾರಿಕರ ಹಾಳು ರಗಳೆಗಳು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರ ದರ್ಶನ ಮರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕೂತು, ಆ ಮಠವು ಅತಿಥಿಗಳ ಅನ್ನಸತ್ಯವೂ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರವೂ, ಸಂಸಾರತಾಪದಿಂದ ಬಳಲಿದವರಿಗೆ ನದ್ವೀಧಾಮೃತದ ನಿಲಯವೂ ಆಗಿ, ಸತ್ಕರ್ಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪವಿತ್ರಸ್ಥಳವೆನಿಸಿತು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸನ್ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಿ ಇರುತ್ತಿರಲು, ಅವರಿಂದ ಒಂದೊಂದೇ ಶಿಲೆಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಆಗತೊ

ಡಗಿದವು. ಸತ್ತುರುಷರು ತಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಹುದುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದು ಪ್ರಸಂಗವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ಬೈಲಿಗೆ ಬೀಳದೆ ನಿಲ್ಲುವದಿಲ್ಲ; ಒಮ್ಮೆ ಮಲ್ಲಸರ್ಜ ದೇಸಾಯಿಯ ಮಗನಾದ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನು ಒಂದುದೊಡ್ಡ ಗಣಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಾಪುಸಾಹೇಬನಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿತರಾಗಿ ಅರಮನೆಗೆ ಬಿನ್ನಣಕ್ಕೆ ನಡೆದರು. ಬಾಪುಸಾಹೇಬನೂ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳೂ ಬೆಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಆಡಿದವರು; ಆದರೂ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನು ದುರ್ಜನರ ಸವಿಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಲೋಕಲಕ್ಷ್ಮಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನು ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ನಡಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇರಲಿ; ಇಂದು ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಾಪುಸಾಹೇಬನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿನ್ನಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಬಹು ಸಮಾರಂಭವು ನಡೆದಿತ್ತು. ಆಗ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನು ಪಟ್ಟಚರಮೂರ್ತಿಗಳಾದ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕೋಮಲವಾದ ಬಾಳೆಯ ಎಲೆಯ ಗದ್ದುಗೆಯಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಕರುಣ- ತೀರ್ಥ- ಪಾದೋದಕ- ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಭಕ್ತಮಾಹೇಶ್ವರರು ಕೂಡಿಸೇವನ ಮಾಡಿದರು. ಅನಂತರ ತೊತ್ತುಗಳು ಎಡೆಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಯಥಾಸಾಂಗವಾಗಿ ಊಟಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಜಂಗಮರಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆಯು ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನ ಅಪ್ಪಣಿಸಡೆದು ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಗದ್ದುಗೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದರು. ಚಮತ್ಕಾರವೆನಂದರೆ—ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕುಳಿತ ಗದ್ದುಗೆಯು, ಕೋಮಲವಾದ ಬಾಳೆಯ ಎಲೆಯದಿತ್ತಷ್ಟೇ; ಆದು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕುಳಿತದ್ದರಿಂದ ಏನೂ ಅಡ್ಡಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಎಳೇಬಾಳೇ ಎಲೆಯು, ಮೇಲೆ ಮನುಷ್ಯನು ಓತಾಸು ಕುಳಿತಿದ್ದರೂ ಅಡ್ಡಳಿಯದೆ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಕಂಡು, ಅಲ್ಲಿಯ ತೊತ್ತುಗಳಿಗೆ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ, ಅವರು ಅಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ನೋಡಬಂದರು. ಬಾಪುಸಾಹೇಬನೂ ನೋಡಿದನು. ಜನರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಮಡಿವಾಳವ್ವನಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತಾಳಿದನು. ಬಾಪುಸಾಹೇಬನು ಈ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಯಪಟ್ಟನು. ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ದೊಡ್ಡದಿರುವದು; ನಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಅವರನ್ನು ನಿಂದಿಸಿ, ನನ್ನ ಪಾನಿಯನ್ನು ನಾನೇ

ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಆಗ ಅನಿಸಿತು. ಆದರೆ ದುರ್ಜನರ ಮನಸ್ಸು ಕಾತುಕದಲ್ಲಿ ಮುಣುಗುವದು ಎಷ್ಟುಹೊತ್ತು? ಬಂದುಕ್ಷಣ? ಉತ್ತರಕ್ಷಣ ದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಅವರ ವನಸ್ಸು ಕ್ವಾನಪ್ಪಕ್ಕದಂತೆಯೇ ಆಗುವದು. ಅವರಂತೆ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನಿಗೂ ಆಯಿತು. ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಾ ನುಸಾರವಾಗಿ ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಕಲ್ಬರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ, ಭಕ್ತರಿಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಎಂದಿನಂತೆ ಇರಬೇಡಗಿದರು.

ಜನೇಯ ಪ್ರಕರಣ.

—೦:೩(೦):೦—

ದುರ್ಜನರ ದುರಾಲೋಚನೆ.

ವಕಾಲದಲ್ಲಾಗರೂ ದುರ್ಜನರು ಇದ್ದೇಇರುವರು. ಸೃಷ್ಟಿ ಯು ಹುಟ್ಟಿದಾಗಲೆ ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ಸಜ್ಜನರನ್ನೂ ದುರ್ಜ ನರನ್ನೂ ಗಂಟಿಕ್ಕಿಯೇ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ದುರ್ಜನರ ಕುಜೇಷ್ಟೆಯ ಯೋಗದಿಂದ ಸಜ್ಜನರ ಸತ್ಯವು ಪ್ರಕಟವಾ ಗಬೇಕೆಂದು ಭಗವಂತನ ಉದ್ದೇಶವಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮೇಲಾದರೂ ದುರ್ಜನರ ಕೃಪಾಕ ಟಾಕ್ಷವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೂತಿತ್ತು! ಅವರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ದಿವ್ಯತೇಜಸ್ಸು ಸಹನವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಜಾಣ್ಮೆಯು ಪತಿವ್ರತೆಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವಂತೆಯೂ ಆಗ ಸರಬಾಣಿಯು ಭಾಗೀರಥಿಯನ್ನು ನಂದಿಸುವಂತೆಯೂ ಆ ದುರ್ಜನರು ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರ ಪರೋಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮವಾಕ್ ಪ್ರಹಾರಗಳನ್ನು ಬಿಡು ತ್ತಿದ್ದರು. ಕಿತ್ತೂರ ದೇಸಾಯಿಯಾದ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನಿಗೆ ಇಲ್ಲದೊಂದು ಕಲಿಸಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲುಷಿತವಾ ಗಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದೆಯಷ್ಟೇ; ಈ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಮರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಆ ದುಷ್ಟರು ಒಯಸಿದರು.

ದುರ್ಜನರಿಗೆ ದುಷ್ಟಾಲೋಚನೆಗಳು ಬಹು ಬೇಗ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಹಲವು ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ತಟ್ಟನೆ ಕಂಡು

ಹಿಡಿಯುವರು, ಅದರಂತೆ ಕಿತ್ತೂರ ನಿವಾಸಿಗಳಾದ ಆ ಕೆಲವು ದುರ್ಜನರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಕಲ್ಮಠದಿಂದ ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳುವ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹಲವು ಪಂಗಡಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಅವನ್ನೇ ಬಾಪ್ಪಾಹೇಬನ ಮುಂದೆ ನೋಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಮುಸ್ಲಿಮರೊಬ್ಬನು ಕಾಲವಾಗಿ, ಬಾಪ್ಪಾಹೇಬನಿಗೆ ದೇಸಗತಿಯ ಬಡತನವು ಅದೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು; ತಾರುಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಬೀಜವು ಕಡಿಮೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಡುವದರಂತೂ ಕೊಳುವದೇನು ಸಾರಾಸಾರ ನಿಜವಾದ್ದು ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಹುದೂರ ಓಡಿ ಹೋಗುವದು. ನಮ್ಮ ನೂತನ ದೇಸಾಯಿಯಾದ ಬಾಪ್ಪಾಹೇಬನ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಇದೇ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿತ್ತು; ಅವನು ಇನ್ನೂ ಕುರಿಕೆಯ ರಕ್ತದ ತರುಣನು; ಮೇಲೆ ದೇಸಗತಿಯ ಅಧಿಕಾರವು; ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕುರಿನ ಸವಿಮಾತುಗಳು ಅವನನ್ನು ಮರಳುವದಕ್ಕಾದ ಬಳಿಕ ಅವನಲ್ಲಿ ವಿವೇಕವು ಎಂದು ನಿಲ್ಲುವದು? ಬಾಪ್ಪಾಹೇಬನು ದುರ್ಜನರ ದುರಾಲೋಚನೆಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಶವಾದನು. ಗಂಗೋದಕವನ್ನು ತರಿಸುವ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ 'ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಕಾಶಿಯಾ ತ್ರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಇತ್ತ ಕಲ್ಮಠದ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬೇರೊಬ್ಬ ಚರಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ದುರ್ಜನರು ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯು ಕೈಗೊಡುವದೆಂದು ತರ್ಕಿಸಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ಬಾಪ್ಪಾಹೇಬನು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅತಿ ವಿನಯದಿಂದ—“ಸ್ವಾಮಿ, ಗುರುಗಳೇ, ತಾವು ಈ ಭಕ್ತನ ಇಚ್ಛೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥರೇ ಇರುವಿರಿ; ನನಗೆ ಭಾಗೀರಥಿಯ ಪುಣ್ಯೋದಕವನ್ನು ತರಿಸುವ ಇಚ್ಛೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಈ ಸವಿತ್ರ ಕೆಲಸವನ್ನು ನನಗೆ ಯಾರು ಮಾಡಿಕೊಡುವರು? ತಮ್ಮಂಥ ಮಹಾನುಭಾವರೊಬ್ಬರೇ ಅನ್ಯರಿಂದ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವದಾಗದು. ಅದರಿಂದ ತಾವೇ ಈ ಭಕ್ತನ ಮೇಲೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡಿ, ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಗಂಗೋದಕವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ತಮಗೆ ಹತ್ತಿದಷ್ಟು ದುಡ್ಡನ್ನು ಕೊಡುವೆನು. ಸಂಗಡ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳ ಹೌಸು ಬಹಳವಿದ್ದದರಿಂದ ಅವರು ಬಾಪ್ಪಾಹೇಬನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಸಂಗಡ ವಿವಶಾಚೀಮಲ್ಲಪ್ಪನೆಂಬವನು ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಬಾಪ್ಪಾಹೇಬನು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗೆ ಹೇರಳವಾಗಿ

ದ್ರವ್ಯ ಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೂ! ಅಂದಕೂಡಲೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಒಂದು ಶುಭ ನಕ್ಷತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಶೀಯಾತ್ರಾರ್ಥವಾಗಿ ನಡೆದರು. ಬಾಪುಸಾಹೇಬನೂ, ರೈತರೂ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಊರಹೊರತನಕ ಕಳುಹಿಸಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದರು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕಾಶಿಗೆ ಹೊರಡಲು, ಇತ್ತ ಕಿತ್ತೂರಲ್ಲಿ ದುರ್ಜನರು ಬಹು ಆನಂದ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೂರ್ಯನಿಲ್ಲದಾಗ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆಯೂ, ಪಂಡಿತನಿಲ್ಲದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಖಂಡಿಯು ಎದ್ದು ಕುಳಿತಂತೆಯೂ ಕಿತ್ತೂರಲ್ಲಿಯ ದುರ್ಜನರು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಹೊಂದ ಹತ್ತಿದರು. ಅವರು ಬಾಪುಸಾಹೇಬನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಧನಿಯರೇ, ಇನ್ನು ತಡವೇತಕ್ಕೇ? ಕಲ್ಮಠಕ್ಕೆ ಬೇರೆೊಬ್ಬ ಚರಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿರಿ. ನಮ್ಮ ಹಂಚಿಕೆಯು ಚನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿರುವದು ಎಂದು ನುಡಿದರು. “ಎನಾಶ ಕಾಲಕ್ಕೆ ವಿವರೀತ ಬುದ್ಧಿಯೆ”ಂಬಂತೆ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನು ಮೂರ್ಖತನಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ‘ಗುರುಸಿದ್ಧಸ್ವಾಮಿ’ ಎಂಬವನನ್ನು ಕಲ್ಮಠಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಗುರುಸಿದ್ಧಸ್ವಾಮಿಯು ಪಟ್ಟ ಚರಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕಲ್ಮರದ ಗುರುತ್ವವನ್ನು ವಹಿಸಿದನು. ಕಲ್ಮಠಕ್ಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ ಅಧಿಕಾರ ತಪ್ಪಿಸಿ ಹೊಸಗುರುವನ್ನು ಮಾಡಿದವೆಂದು ದುರ್ಜನರು ಮನದೊಳಗೇ ಉಲ್ಲಾಸ ಪಡುತ್ತ ಇರಹತ್ತಿದರು.

ಇತ್ತ ಕಾಶಿಗೆ ಹೊರಟ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ನಿರುಪಾಧಿಕರಾಗಿ ಪಯಣದ ಮೇಲೆ ಪಯಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಪ್ರಯಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರಪಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಗಂಗೋತ್ರಿ, ಬದರಿಕೇ ದಾರಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಅದರಂತೆ ಅವರು ಗಂಗೋತ್ರಿಗೆ ನಡೆದರು. ಗಂಗೋತ್ರಿಯ ದರ್ಶನವಾದ ಬಳಿಕ ಬದರಿಕಾತ್ರಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಎಲ್ಲ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ದಾರಣಾಸಿಗೈಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶ್ರೀವಿಶ್ವೇಶ್ವರನ ದರ್ಶನ ತಕ್ಕೊಂಡು ಗಂಗಾವಾತೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದರು. ಅವರು ಒಂದು ಕಲಶವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ಪರಮ ಪವಿತ್ರವಾದ ಭಾಗೀರಥಿಯ ನಿರ್ಮಲೋದಕವ

ನ್ನು ತುಂಬಿದರು. ಬಳಿಕ ಆ ಕಲಶದ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಬಂದು ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅರಗಿನ ಮೋಹರನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ನಂತರ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಕಾವಡಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಸಂಗಡ ಬಂದಿದ್ದ ಶಿವಪೂಜೆ ಮಲ್ಲಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆದು—ಮಲ್ಲಾ, ಈ ಕಾವಡಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಊರಕಡೆ ನಡೆ. ನಾನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುವೆನು; ನಾನು ಬರುವವರೆಗೆ ಈ ಕಲಶದ ಮೋಹರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಡೆಯಬಾರದು. ತಿಳಿಯಿತೇ, ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಮಲ್ಲಪ್ಪನು ಕಾವಡಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಕಾಶಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಕಿತ್ತೂರ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕೆಲವುದಿನ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡರು.

ಓಗಿ ಶಿವಪೂಜೆ ಮಲ್ಲಪ್ಪನು ಕಾಶಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಕಿತ್ತೂರನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ಅವನು ಬಾಪುಸಾಹೇಬನ ಮುಂದೆ ಕಾವಡಿಯನ್ನಿರಿಸಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿದನು. ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯ ಸಹವಾಸವೇ ಬೇಡವೆಂದು ಕಂಗೆಟ್ಟು ಕುಳಿತಿರುವ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನು ಅವರ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವನೇ? ಅವನು ಆ ಕಲಶದ ಮೋಹರನ್ನು ಒಡೆದು ಭಾಗೀರಥಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಮಲ್ಲಪ್ಪನು ನಿರುಪಾಯನಾಗಿ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಂದರು. ಅವರು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಶಿವಪೂಜೆ ಮಲ್ಲಪ್ಪನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮಲ್ಲಪ್ಪನು ಬೆದರಿದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—ಅಹಾ, ನಾನು ಗುರ್ವಾಹ್ವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆನು; ಈಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕೇಳಿದರೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಎಂದು ಬೋಲಿಸುತ್ತ ಧರಧರ ನಡುಗುತ್ತ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು, ಆಗ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು—ಕಾವಡಿಯಲ್ಲಿ? ಎಂದು ಮಲ್ಲಪ್ಪನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಮೊದಲೇ ಭಯಭೀತನಾದ ಮಲ್ಲಪ್ಪನು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ತೀರ ಗಾಬರಿಯಾದನು; ಅವನು ತಡವರಿಸುತ್ತ ಆ ಕಲಶದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಅತಿಶಯ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು; ಅವರು ಮಲ್ಲಪ್ಪನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿ—ಮಲ್ಲಾ, ಗುರುದ್ರೋಹಿಯಿರುವಿ, ನೀನಿಗೆ ನಾನು ಕಾವಡಿಯನ್ನು ಚತನ ಮಾಡೆಂದು ಹೇಳಿರಲು ನೀನು ಅದನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ? ನೀನು ನನ್ನಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮಾರಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನೂರು ಮಂದಿ ಅಯ್ಯನವರನ್ನು ಉಣಿಸು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಸಂಸಾರವು ಮಣ್ಣು ಗೂಡೀತು! ಎಂದು

ನುಡಿದರು. ಮಲ್ಲಪ್ಪನು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕ್ಷಮೆಬೀಡಿಕೊಂಡು ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ನೂರುಮಂದಿ ಅಯ್ಯನವರಿಗೆ ಬಿನ್ನಣವನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕಿತ್ತೂರಿಗೆ ಬಂದರು; ಅವರು ತಮ್ಮಕಲ್ಮ ಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹೊಸಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ತಾವು ಮಾಡಿದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಒಂದೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ತಾವು ನಿಯಮಿಸಿದ ಅಧಿಕಾರಿಯೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವರು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಲು, ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹೊಸ ಸ್ವಾಮಿಯು ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು—ನೀನು ಯಾರು ಇಲ್ಲೇಕೆ ಕುಳಿತಿರುವಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯು ಉಗ್ರ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ಹೊಸ ಸ್ವಾಮಿಯು ಅಂಜುತ್ತಂಜುತ್ತ—ನನ್ನನ್ನು ಬಾಪುಸಾಹೇಬರು ಈ ಮರಕ್ಕೆ ಪಟ್ಟಿಹರಮೂರ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ನಖ ತಿಖಾಂತವಾಗಿ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಡದಂತಾದವು. ಆಗ ಅವರು ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಆ ಗುರುಸಿದ್ಧಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯ ಹೊಡೆದರು. ಆದರೆ ಗುರುಸಿದ್ಧಸ್ವಾಮಿಯು ಜ್ಯಾತೃಪು ಕ್ಕನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಅಂಜಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಲಂಗಲಾಜಿ ಬೀಡಿಕೊಳ್ಳ ಹತ್ತಿದನು. ಅವನ ದೀನವಾಣಿಯಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿ—
 “ಛೋ, ನೂಯ ಮಗನೇ ಹೋಗು, ನಿನ್ನನ್ನೇನು ಮಾಡಲಿ” ಎಂದು ನುಡಿದು ಕೈಯೊಳಗಿನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಡುವೆ—ಆ ಬಕ್ಕಲಿಗ್ರಾ ಮುಂದೇಗಿಡನು, ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣಿಗೆ ಕಂಸಿ ಈ ಮೋಸಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನೇ,” ಎಂದು ಅಂದು ಮಠದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ದೋಡಲಿಗಳಿಂದ ಬಂದೂಕವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಬೇಸಾಯರ ವಾಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಈ ಅದ್ಭುತಕೃತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ವಾಡೇದೊಳಗಿನ ಜನರು ಅಂಜಿ, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಈಗ ಯಾರೂ ಬೀಳಬಾರದೆಂದು ವಾಡೆಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡರು. ಬಾಗಿಲವು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಾಕಿತ್ತು. ಆಗ ಅವರು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಂತಪ್ತರಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಕೈಯೊಳಗಿನ ತುಬಾಕಿಯನ್ನು ಚಲ್ಲಿಕೊಟ್ಟು ಸಂತಾಪಾತಿತ ಯಾದಿಂದ ಅರಮನೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡರು.

ಆರನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

—೫೫—

ಖಲನಿಗ್ರಹವೂ—

ನಿಂದಕರ ಮುಖಭಂಗವೂ.

ಮೇರೆಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕೆಲವು ಹೊತ್ತು ಅರಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಬಳಿಕ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಾಪಾ ಸಾಹೇಬನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಬಾಪಾ ಸಾಹೇಬನು ನಿಜವಾಗಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಾರ್ಹನಿದ್ದನು. ದುರ್ಜನರ ಸಂತದಿಂದ ಬಾಪಾಸಾಹೇಬನು ಸತ್ತುರುವರ ನಿಂದಕನೂ, ಜನಕಂಟಕನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ದುರ್ಜನರ ಉಪಟಳವನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಭೂತದಯಾಪರರಾದ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದದ್ದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುವದು. ಆಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೈ ಮೇಲಿನ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ವಿಗಂಬರರಾದರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ಆ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅರಮನೆಯಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿ ಮಾಡಿ, ಅದನ್ನು ಮೈ ತುಂಬ ಹಚ್ಚಿ ಕೊಂಡರು. ಮತ್ತು ಸಂತಾಪಾಶ್ರಯದಿಂದ ಕೆಂಗಣ್ಣುಗಳು ರೋದ್ರತೆಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿರಲು ನುಡಿದರೇನೆಂದರೆ—“ಕಿತ್ತೂರ ದೇಸಗತಿಯು ನಾಶವಾಗಲಿ, ಈ ಬಾಪಾಸಾಹೇಬನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ-ನಾಯಿಗಳು ಹೊರಳಾಡಲಿ!”

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಶಾಸನಾಣಿಯನ್ನು ಉರಿಸಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ತಟ್ಟನೆ ಹೊರಟರು. ಧರ್ಮಗುರುವಿನ ಉಪಾಧಿಯು ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಕಡಿದು ಹೋದ್ದರಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಾಳಿ ವಿಗಂಬರ ಸ್ವರೂಪನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಈ ದಿನ ಮೊದಲೊಂದು ಇವರಿಂದ ನಿಜವಾದ ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣದ ಕೆಲಸಗಳು ಆಗುತ್ತಿದ್ದವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಕಾಮಲಗಾರರು ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಬಾಪಾಸಾಹೇಬನ ಮುಂದೆ ನಿವೇದಿಸಿದರು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಾಪಾಸಾಹೇಬನು ಸಂತಾಪಗೊಂಡನು; ಅವನು ಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ದಂಡಿನವರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಹಿಡಿದು

ಕೊಂಡು ಒರಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನಿತ್ತನು. ಆ ದಂಡಿನವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ನಡೆದರು. ಆ ದಂಡಿನವರಿಗೂ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೂ ನಂದೀ ಹಳ್ಳಿ ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಗಂಟುಬಿದ್ದಿತು. ಆಗ ದಂಡಿನ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿಯ ಹೋದರು. ಆದರೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹವಣಿಯಾದ ಕಲ್ಲಿಗಳಿಂದ ಎಸೆಯುತ್ತ ಬಂದ ಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಗಾಯ ಪಡಿಸಿ, ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು. ಆದರೆ ಕುದುರೆಯ ಸವಾರರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬೆಳ್ಳೋಡಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕರು. ಆ ಸ್ವಾರರು ಅವರನ್ನು ಬೆಳ್ಳೋಡಿಯ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೆರೆಹಾಕಿ ಬಾಪುಸಾಹೇಬನಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಮರು ದಿನ ದಂಡಿನವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಕಿತ್ತೂರಿಗೆ ಒಯ್ಯತಕ್ಕವರು; ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ರಾತ್ರೀ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಸೆರೆಹಾಕಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಕಲ್ಲಿನ ಮಹಾಸವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಪಲಾಯನ ಸೂಕ್ತವನ್ನು ಜಪಿಸಿದರು. ಮರು ದಿನ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾರರು ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಕಲ್ಲಿನ ಮಹಾಸವು ಕಿತ್ತು ಹೋಗಿತ್ತು. ಆಗ ಸೈನಿಕರು ಸಂಪೇದಾಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಪಟ್ಟು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಪುನಃ ಹುಡುಕಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗೆ ಅವರು ಹತಾಶರಾಗಿ ಕಿತ್ತೂರಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಅತ್ತ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನ ಗುಡಿಯೊಳಗಿಂದ ಓಡಿ ಹೋದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ನೋಗಲವೆಂಬ ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ನಿರಾಹಾರದಿಂದ ಏವಧ್ಯಾನಸಮಾಯಾಣರಾಗಿ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ಹನ್ನೆರಡನೇ ದಿವಸ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬೆಳ್ಳೋಡಿಗೆ ಬಂದರು. ಬೆಳ್ಳೋಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಭಕ್ತಪರಿವಾರವು ಬಹಳವಿತ್ತು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬೆಳ್ಳೋಡಿಯಲ್ಲಿ ಜಕಾತಿ ಬಸಲಿಂಗನೆಂಬವನೊಬ್ಬ ಭಕ್ತನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಬಾಪುಸಾಹೇಬನ ದಂಡಿನವರಿಗೆ ಮಂಕುಬೂದಿ ಹಚ್ಚಿ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದ ಗುರುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬಸಲಿಂಗಪ್ಪನು ಅತ್ಯಾನಂದ ಪಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬಸಲಿಂಗಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತು—ನಮಗೆ ನಾಲ್ಕು ಹೂವಿನ ದಂಡೆಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಬೇಡಿಯನ್ನೂ ತರಿಸಿ ಕೊಡು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಬಸಲಿಂಗಪ್ಪನು ಅದರಂತೆ ಮಾಡಲು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು

ಒಂದು ಕೊಡವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ವೀರಭದ್ರದೇವರ ಗುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಅದನ್ನು ತೂದರು. ಆಗ ಆ ಕೊಡದೊಳಗಿಂದ ಸುವರ್ಣದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಸೂರಿಯಾದವು. ಈ ಅದ್ಭುತ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಬೆರಗಾದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲವೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಂದ ಆ ಸೂರಿಯಾದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಲೆಯರು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆ ನಂತರ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಆ ಹೂವಿನ ದಂಚಗಳನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಬ್ಬಿಣದ ಬೇಡಿಯನ್ನು ಕಾಲಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನ ಗರ್ಭಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ ಬಸಲಿಂಗಾ, ನೀನು ಈ ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಇಕ್ಕಿ ಕೀಲಿಹಾಕು; ಮತ್ತು ೧೧ ದಿವಸಗಳ ತನಕ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು; ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಬಸಲಿಂಗಪ್ಪನು ಆ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಿ ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಕಾಯ ಹತ್ತಿದನು. ಹೀಗಿರಲು ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ದಿನ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವನೆಂಬ ವರ್ತಮಾನವು ಬಂದಿತು; ಆಗ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲರೂ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ನೋಡಲು ಅಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಜನರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಬಹು ವಿಧವಾಗಿ ಸ್ತುತಿಸಿ ಆತನ ಜಯಘೋಷವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಜನರು, ಅವರ ದರ್ಶನೋತ್ಸುಕರಾಗಿ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋದರು.

ಹೀಗೆ ಗುಪ್ತಗಾಮಿಗಳಾಗಿ ಹೋದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದಿವಸ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯನೆಂಬೋರ್ವ ಶಿಷ್ಯನು ಪ್ರಾಪ್ತನಾದನು. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯನು ಶೀಲ, ವಿನಯ ಗುಣೋಪೇತನಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಕಲಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವನಿಗೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸತೊಡಗಿದರು. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿಯ ಕೆಲಸಂಡಿತರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕುಜೇಷ್ಟೆಯನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿದರು. ಶಾಂತರೂ, ವಿವಿಧಾಸಪರಾಯಣರೂ, ಪೂರ್ಣ ಸುಸಂಸ್ಕೃತರೂ, ಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ಆಗಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ದುರ್ಜನರ ಕುಜೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರೊಂದು ಸಭೆಗೂಡಿತು. ಆ ಸಭೆಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆಮಂತ್ರಿತರಾಗಿ ಹೋದರು. ಗೀರ್ವಾಣಭಾಷೆಯನ್ನು

ಕರತಲಾಮಲಕವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಬೊಟ್ಟು ಕಚ್ಚಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ದುರ್ಜಯ ಪಂಡಿತರೆಂದು ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಪಂಡಿತರಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ ಗೌರವವಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ನಿಂದಕರಿಗೆ ಸಹನವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಅವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ಏನು ಹುಳುಕು ಹುಡುಕೋಣವೆಂದು ಎಣಿಕೆಹಾಕುತ್ತಿರಲು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ದಿಗಂಬರರೂವು ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆಕಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಅವರು ಕುತರ್ಕಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಆ ವಿದ್ವಜ್ಞನರ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಟ್ಟನೆ ನುಡಿದದ್ದೇನೆಂದರೆ—“ಈ ಪಂಥಮಡಿವಾಳಯ್ಯನನ್ನು ನೀವು ಏನೆಂದು ಗೌರವಿಸುವಿರಿ? ಈತನು ಗಂಡಸಾಗಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ದಿಗಂಬರನಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದನೇ? ತಿರುಗಿದರೂ ಹೀಗೆ ನಿರ್ವಹಾರನಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದನೇ?”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಆದಿದ ದುರ್ಜನರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನು ನಕ್ಕು ಆ ದುರ್ಜನ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕುರಿತು—ಪಂಡಿತರೇ, ನಾನು ನಿರ್ವೇರ್ಯನೆಂದು ನಿಮಗೆ ಸಂಶಯವು ಬಂದಿರುವದೋ? ಒಳ್ಳೇದು, ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ವೀರ್ಯದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುವೆನು ಎಂದು ನುಡಿದು, ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಾದ ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತರಹೇಳಿದರು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಶಿಷ್ಯನು ತಂದಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಕ್ಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ತೊಡೆಯನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಜನನೇಂದ್ರಿಯವು ಜೇತರಿಸಿ ಅಮೋಘವಾದ ವೀರ್ಯವು ಆ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸುರಿಯಿತು. ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆಯು ತುಂಬಿ ವೀರ್ಯವು ಹೊರಚಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿ ಹಾಸಿದ್ದ ರತ್ನಗಂಬಳಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅದನ್ನು ದಹಿಸಹತ್ತಿತು. ತೇಜೋಮಯವಾದ ಆ ವೀರ್ಯವು ರತ್ನಗಂಬಳಿಯನ್ನು ಸುಡಹತ್ತಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದ ಪಂಡಿತರು ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಅವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಹತ್ತಿದರು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ಪಾತ್ರೆಯೊಳಗಿನ ವೀರ್ಯವನ್ನು ಆ ಗುಪ್ತ ಇಂದ್ರಿಯ ಮಾರ್ಗದಿಂದಲೇ ಶೋಷಿತಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಅದ್ಭುತವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ದುರ್ಜನರ ಮುಖ ಭಂಗವಾಯಿತು. ಅವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಕೌತುಕಪಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಶರಣು ಹೋದರು. ಸಜ್ಜನರಾದ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವರನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದರು.

ಬಳನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ತೀರ್ಥಾಟನವೂ — ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸೋದ್ಧರಣವೂ,

ಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ದುರ್ಜನರ ಮುಖಭಂಗವನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಗಾಧವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಮಾಡಲು, ಅಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ತಲೆವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ದೈವೀಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಮುಂದೆ ಮನುಷ್ಯಪ್ರಯತ್ನವು ನೆಲೆ

ಮುಟ್ಟುವದುಂಟೆ? ಪಂಡಿತರು-ಪಾಮರರು ಕೂಡಿಯೇ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಹೀಗೆ ಕಾಶೀವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಿಯರೂ, ವಂದ್ಯರೂ ಆದ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಒದರಿಕಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಅವರು ಒದರಿಕಾಶ್ರಮವನ್ನು ಕಂಡವ್ವು ಇದು ಮೂರನೆಯ ಸಾರೆಯು! ಬಳಿಕ ಅವರು ಗಂಗೋತ್ರಿ-ಹರಿದ್ವಾರ-ಅಯೋಧ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಪ್ರಯಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ತತ್ವೋಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಪ್ರಯಾಗ ಪಟ್ಟಣಿಗರು ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರನ್ನು ಒಹುಪರಿಯಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮಥುರಾ, ವೃಂದಾವನ, ಗೋಕುಲ, ದ್ವಾರಕೆ ಮೊದಲಾದ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಆಯಾ ಸ್ಥಾನಗಳ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಭಕ್ತಿಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ ಕಂಡು ಅಭಿವಂದಿಸಿ, ಸ್ತವನ ಮಾಡಿದರು. ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ಆಗಮನದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಧನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು.

ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ದಕ್ಷಿಣಹಿಂದುಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ತ್ರೈಂಬಕೇಶ್ವರ, ಜಗನ್ನಾಥಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು, ಎಷ್ಟು ಕಂಚಿಯೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಬಂದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರು ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟರು. ಮೈಸೂರ ಮಹಾರಾಜರವರು ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಮೈಸೂರಲ್ಲಿದ್ದ ಆಸ್ಥಾನಪಂಡಿತರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ವಿದ್ವತ್ತೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು.

అదరే మదివాళప్పనవరు తమ్మ పాండిత్యవన్ను విూరిరువరేందు అవరిగి తోరలు, అవరు మదివాళప్పనవరిగి తరణు బందరు. ముహారాజరు స్వామిగళన్న కడువృధవదింద పూజిసిదరు. ఓరిగి రాజసన్మానవన్ను బొందుత్త మదివాళప్పనవరు కేలవు దివస పృసూరల్లిద్దరు. అగ అల్లియ ప్రసిద్ధ పరకాలమతద స్వామిగళిగూ నమ్మ మదివాళప్పనవ రిగూ పేదాంతపర సంఘావణిగళు నడయుత్తిద్దవు. పరకాలమతద స్వామిగళు మదివాళప్పనన్ను ప్రేమాదరగళింద గౌరవిసుత్తిద్దరు. మదివాళస్వామిగళు పృసూరినల్లిరువాగ రాజవాడయల్లి నిత్యోత్సవ గళు నడయుత్తిద్దవు.

నంతర కేలవు దివసగళిమేలి మదివాళప్పనవరు రామేశ్వరకే బొరటరు. అవరు మార్గదల్లి జన్నపట్టణవన్ను బొక్కరు. ఆ పట్ట ణదొళగిన పండితరు మదివాళస్వామిగళ బాయింద రాస్వాధ్య వివరణే యన్ను కేళి దంగాదరు. బళిక ఆ పండితరు మదివాళస్వామియవరన్ను ఒందు బహుదొడ్డ మనేయల్లి ఇళిసిదరు. ఆ మనేయు నొడలికే బహు సొగసాదదొడ్డ, ఇరలికే ప్రస్తవాదదొడ్డ ఇత్తు. క్షోభ్యాధిశ నాద సావుకారన మనేయు, కేళువదేను? ఆ రమ్యవాద మనేయల్లి నమ్మ మదివాళస్వామిగళు ఆనందదింద ఇళికొండరు.

స్వామిగళు ఇళికొండ మనేయల్లి ఒందు బ్రహ్మరాక్షసవిత్తు. అదర టుపటళవన్ను తాళలారదే, ఆ మనేయ యజమానసు బేరొందు మనేయల్లి ఇరుత్తిద్దను. ఆ మనేయు రాక్షసన మనేయేందు ప్రసిద్ధవా గిత్తు. ఆ మనేయ బాగిల ముందే దాయలికే సహ జనరు అంజుత్తిద్దరు. ఓరిరలు, మేలి బరదంతే మదివాళస్వామిగళు ఆ టూరిగి బరలు, అల్లియ జనరు బేకేంతలే అవరన్ను అల్లి ఇళిసిదరు. మదివాళస్వామి గళ యొగ్యతేయు దొడ్డదిరువదరింద అవర పుణ్యదింద రాక్షసన కాటవు తప్పలేందు ఆ జనరు ఆటొళిసి ఈ దంజికే మాదిద్దరు.

తావు ఇళికొండ మనేయల్లి బ్రహ్మరాక్షసవిరువదేబ మారు మదివాళప్పనవరిగి గొత్తిరల్లి. జనరూ దేళల్లి. నాల్కుతాసు రాత్రియ వరేగి ఎల్లి జనరు మదివాళప్పనవర సంగడ మాకాడుత్త

ಕುಳಿತಿದ್ದು ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಒಬ್ಬರೇ ಉಳಿದರು. ಆಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಂಟಲಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಒಂದು ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಸಿಕೊಂಡರು. ಬಳಿಕ ಗೆಂಟನ್ನು ತಲೆಗಿಂಬಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಲಗಿ ಕೊಂಡರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಶಾಂತಿಯು ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ಆಗ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಸುಮಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸವು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಗದಗಪಿಸಿ ನಗುತ್ತಿತು. ಆ ಸಪ್ಪಳಕ್ಕೆ ಎಚ್ಚತ್ತು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ವರು ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಲು, ಮಿಣಿಮಿಣಿಸುವ ದೀಪದ ಮಂದಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅಕ ರಾಳ ಸ್ವರೂಪದ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸವು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನೋಡಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸವು ಬೆದರಿತು. ಅದು ಸಾರಂಕ ಮನಸ್ಸಿ ನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿರಲು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಅಂದರು. “ಬಲ್ಲೆ ಮೋಗಿಲೇ ವಾಯೀ ! ಸಲ್ಲದು ನಿನ್ನೇ ಬುದ್ಧೀ || ಇಲ್ಲಿ ನೀನಿರ ಸಲ್ಲದು | ಒಲ್ಲಲ್ಲಿಗೆ ಪೋಗಿ” || ಈ ಪ್ರಕಾರ ಪದವನ್ನು ಅಂದದ್ದು ಕೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸವು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—ಈತನು ಯಾವನೋ ಮಹಾತ್ಮನಿ ರುವನೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆಟವು ಸಾಗದು, ಎಂದು ಅಂದು ಕೊಂಡು ಅದು ಕೂಡಲೇ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಹಾಕಿತು; ಮತ್ತು ಮಹಾತ್ಮನೇ ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಿತು. ಆ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಕರುಣ ಯುಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಅವರು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿದರೇನೆಂದರೆ— “ಎಲೈ ಬ್ರಹ್ಮಪಿತಾಚಿಯೇ ಭಯಪಡಬೇಡ. ಜಗದೀಶನು ನಿನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸು ವನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ನೀನು ಈ ಪಿತಾಚಜನ್ಮದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುವೆ. ಇಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಂಹಿತ ದೋಷವು ನಾಶವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿ.”

ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಮುಖದಿಂದ ಹೊರಟ ಈ ದಿವ್ಯವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನು ಅತ್ಯಾನಂದಪಟ್ಟಿತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಊರೊ ಳಗಿನ ಜನರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ನೋಡಬಂದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬದುಕಿ ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಅವರಿಗೆ ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ಆಗ ಮಡಿವಾ ಳಪ್ಪನವರು ಬಂದವರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ಹರ್ಷಭರಿತನಾಗಿ, ಸ್ವಾಮಿಗಳವರಿಗೆ ಶರಣು

ಬಂದನು; ಅವನು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಚರಣವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು—ಸ್ವಾಮೀ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಬ್ರಹ್ಮಪಿಶಾಚಿಯ ಬಾಧೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಬೇಕು, ಎಂದು ದೈವ್ಯದಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಸಾವುಕಾರನಿಗೆ—ಅಪ್ಪಾ ಸಾವುಕಾರನೆ, ನಿನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸವು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ವಶಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಸಹಸ್ರರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡು; ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಇಡ್ಡಿಯಂತೆ ಮಾಡುವೆವು ಎಂದರು; ಸಾವುಕಾರನು ಆ ಕೂಡಲೆ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮುಂದೆ ಎಣಿಸಿದನು. ಆಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಒಬ್ಬ ಪುರಾಣಿಕರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಆ ಸಾವುಕಾರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಕಂದಪುರಾಣವನ್ನು ಹೇಳಿಸಿದರು; ಆ ಪುರಾಣ ಶ್ರವಣದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸವು ಉದ್ಭೂತವಾಗಿ ಪಿಶಾಚಿಜನ್ಮದಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಯಿತು. ಒಳಿಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಸ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಬಡಬಗ್ಗರನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದರು; ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಜಂಗಮರು ಅಂದಿನ ಪ್ರಸ್ತದಲ್ಲಿ ಉಂಡು ಸಂತುಷ್ಟರಾದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ವಶದಲ್ಲಿ ೧೦ ಸಹಸ್ರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ನೀರಿನಂತೆ ವೆಚ್ಚವಾಗಿ ಹೋದವು. ಅನಂತರ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಸಾವುಕಾರನಿಗೆ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರ ಹೇಳಿದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವುಕಾರನಿಗೆ ಯಾವ ಭಯವೂ ತಟ್ಟಲಿಲ್ಲ; ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಮ್ಮ ಪೀಡೆಯು ಪರಿಹಾರವಾಯಿತೆಂದು ಸಾವುಕಾರನು ಅವರನ್ನು ಆನಂದದಿಂದ ಕೊಂದಾಡಿದನು.

ಮುಂದೆ ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಇದ್ದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ಅವರು ಆಕಾಶಜದಂಬರನ ರಮ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹು ಆನಂದಪಟ್ಟು, ರಾಮೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ನಡೆದರು. ಶ್ರೀ ರಾಮೇಶ್ವರ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಶ್ರೀ ರಾಮನ ಕಾಲದಿಂದ ಬಹು ಪ್ರಸಿದ್ಧಕ್ಷೇತ್ರವೆನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಆ ಮನೋಹರ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ನೋಡಿ, ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಲಾಸಲ್ಲ. ಪ್ರಾಚೀನ ಕವಿಗಳ ಅತೀಶ್ವರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಕುರುಹನ್ನು ಈಗೂ ತೋರಿಬಿಡುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀ ರಾಮನ ಸೇತುವೆಯನ್ನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬಹು ಕಾತುಕದಿಂದ ನೋಡಿದರು. ಸ್ವಾಮೀಶ್ವರನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿಮಂತವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿತ್ತು. ಅವರು ಕೃತಿಯೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸದೆ ಎಂದೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ

ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಅವರು ರಾಮೇಶ್ವರದ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೊರಳಿ, ಭರತಭೂಮಾತೆಯ ಪಲ್ಲಮದಂಡೆ ಗುಂಟ ಸಾಗುತ್ತ ತ್ರಿಗೋಕರಣಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಒಂದು ತಲುಪಿದರು. ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ ಸ್ಥಾನದ ರಾವಣನ ಉಗ್ರತಪಸ್ಸಿಗೆ ನುಜ್ಜಿ ಶ್ರೀರಂಕರನು ಕೊಟ್ಟ ಆತ್ಮವಿಗಮ, ಆ ಪವಿತ್ರಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಭೂಗತವಾದದ್ದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಧನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಪರಮಾತ್ಮನ ಆತ್ಮಲಿಂಗವನ್ನು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಗೆ ಇಡಿದ ರಾವಣೇಶ್ವರನ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಅವರು ಮನದಲ್ಲಿದ್ದು ಪೂಜಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ನೆಟ್ಟಗೆ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬಲ್ಲಾರ್ನಾಡು ಮಹಾದಿನನ ನಿಲ್ಲದೆ ಪುನಃ ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದರು.

ಎಂಬಿನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

— ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ —

ರಾಜಸನ್ಮಾನವೂ—ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾಯಕಾರ ಸಖ್ಯವೂ

ಮೊದಲಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಪುನಃ ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು ಇದ್ದು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಮಡಿವಾಳರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಆ ನೇಪಾಳದ ಅರಸನು ಭಾವಿಕನೂ, ಸಾಧುಸತ್ತು ರುಷರಲ್ಲಿತ್ತದ್ದೆಂದು ಕೇಳಿ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನರಿಯಿತು.

ಅವರ ಗರ್ಜನಕ್ಕಾಗಿ ತಾನೇ ಬಂದನು. ಆ ವೈಭವವನ್ನವರಾಜನು ಕೇವಲ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಮಡಿವಾಳರಾಜ್ಯದ ಗಳು ಅವನಿಗೆ ಯಥೋಚಿತವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿದರು. ರಾಜ್ಯದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೆ ಕರಕೊಂಡು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ನಡೆದನು. ಸ್ಥಾನಗಳ ಪ್ರಾಧಿಕಾರವನ್ನು ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿಯೂ, ಅವರ ದಿವ್ಯವೂ ಮೃದುಸುಧುರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಯನ್ನು ಕೇಳಿಯೂ ರಾಜನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯು ಹೆಚ್ಚಿತು, ಆಗ ಅವರು ಸ್ವಾಮಿಗಳವರನ್ನು ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೇವಿಸಹತ್ತಿದನು. ಹೀಗೆ ಗುರುಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಡೆಸಿಹತ್ತಿದ ಆ ರಾಜನು, ಒಂದು ಸುವರ್ಣಮಂಟಪವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿದನು. ದಿನಾಂಕ ಈ ಮೇಲೆ

ಮಂಟಪದಲ್ಲಿಕುಳಿತು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ರಾಜನಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡಹತ್ತಿದರು. ಆ ರಾಜನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಕೇವಲ ದಾಸಾನುದಾಸನಾಗಿ ನಡೆಯ ಹತ್ತಿದನು. ಮಹಾತ್ಮರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಯಾರು ಕೈಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ?

ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹಿಮಾಚಲಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಹಿಮಾಚಲದಂಥ ಅತಿಶಯ ಧಂಡಿಯ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಯೋಗಬಲದಿಂದ ೫-೪ ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಇದ್ದರು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಂಜಿನ ಮನೆಯಾದ-ನೀರುಗದ್ದೆ ಗಟ್ಟುವ ಆ ಹಿಮತ್ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವದು ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರಿಗೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೋಗಿ ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂಬದನ್ನು ಓದಿಯಾವ ಭಾರತೀಯನ ಹೃದಯವು ಭತ್ತಿರಸದಿಂದ ತುಂಬಿಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಯಾವಾತನ ಹೃದಯವು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಪೂಜ್ಯತೆಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ? ಇಂತು ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹಿಮಾಲಯವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಪುನಃ ನೇಪಾಳದ ರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಅವರು ಆ ರಾಜನಿಗೆ—ನೀನು ಈ ಬಂಗಾರದ ಮಂಟಪವನ್ನು ಯಾರ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿರುನೆ? ಎಂದು ಕೇಳಲು, ರಾಜನು ನಿಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿ ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಒಳಿಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಶಿವಾರ್ಪಣವೆಂದು ನೀರು ಬಿಡು ಎಂದು ಹೇಳಲು ರಾಜನು ನೀರು ಬಿಟ್ಟನು. ಕೂಡಲೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ಆ ಮಂಟಪವನ್ನು ಜೂರುಜೂರಾಗಿ ನೂಡಿಸಿದರು? ನಂತರ ಅವರು ಊರೊಳಗಿನ ಬಡಬಗ್ಗರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆಯಿಸಿ ಆ ಜೂರುಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.

ಒಳಿಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಂಸ್ಥಾನಿಕನು ಅವರ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಸತ್ಕರಿಸಿದನು. ನಂತರ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಉತ್ತರ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಪಂಡಿತರ ಕೂಡ ಜರ್ಜಿ ಮಾಡುತ್ತ ಆಯಾ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳಿಂದ ಒಳ್ಳೆ ಮಾನಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಪಂಡಿತರ ಕೂಡ ವಾದ-ವಿವಾದ ನಡೆಯಿಸುವದು ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಅವರ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದಷ್ಟೇ; ವಾದದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಅವರ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ

ದುರಿಚ್ಛೆಯು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. “ವಾದೇವಾದೇ ಜಾಯತೆ ತತ್ತ್ವ ಬೋಧೆ” ಎಂಬ ವಚನಾನುಸಾರವಾಗಿ ಅವರು ವಾದವಿವಾದದ ಕ್ರಮವನ್ನಿರಿಸಿದ್ದರು. ಸಜ್ಜನರು ಪರರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಯಾಕೆ ನೋಯಿಸುವರು! ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಈಶ್ವರಸ್ವರೂಪವೆಂದೇ ಭಾವಿಸುವರಲ್ಲವೇ?

ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಹೈದರಾಬಾದಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿಯ ಅರಸನಾದ ನಿಜಾಮನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವರನ್ನು ಅರಮನೆಗೆ ಕರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಿಚ್ಛಿಸಿ ಬಂದು ಬಂಗಾರದ ತಾಟಿನಲ್ಲಿ ಗೋಮಾಂಸವನ್ನೂ, ಮತ್ತೊಂದು ತಾಟಿನಲ್ಲಿ ಫಲಗಳನ್ನೂ ಹಾಕಿ ಮೇಲೆ ಶುಭ್ರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ನೆರೆದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜದೂತರು ಆ ತಾಟುಗಳೆರಡನ್ನೂ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮುಂದಿರಿಸಿ, ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ರಾಜನ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಚ್ಚಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಲ್ಲವರಾದ್ದರಿಂದ ಆ ತಾಟುಗಳೆರಡನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ, ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ನೀರು ಸಿಂಪಡಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲಿನ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದರು. ಶಿಷ್ಯನು ಬಂದು ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಗೋಮಾಂಸದ ಬದಲು ಕೆಂಪು ಪಾಸಾಳದ ದೂವುಗಳು ಆ ತಾಟಿನಲ್ಲಿ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಕಂಡವು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಆ ರಾಜದೂತರು ಧಾವಿಸಿ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಒಡೆಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ನಿಜಾಮನು ಅನುತಾಪಯುಕ್ತನಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಶರಣು ಬಂದನು. ಈ ಸುದ್ದಿಯು ಹಾ, ಹಾ, ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಊರ ತುಂಬಿಲ್ಲ ಹಬ್ಬಿತು. ಜನರು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರಹತ್ತಿದರು. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಮತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವರೇ ಬಹಳ. ನಿಜಾಮನು ಸ್ವಾಮಿಗಳವರನ್ನು ಯಥಾಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಮುಂದೆ ಬಂದು ದಿನ ನಿಜಾಮನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮುಂದೆ ಕೈ ಬೋಡಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನಿಂದ ಏನಾದರೂ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು, ಎಂದು ಬೇಡಿ ಕೊಂಡನು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ರಾಜನಿಂದ ಕಪನಿ-ಕಿವಿಟೊಪ್ಪಿಗೆ, ಕಡಾ ವಿಗೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಬೇಡಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತ ನಡೆದರು.

ಹೀಗೆ ದೇಶಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಇರುತ್ತಿರಲು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಾಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಇಚ್ಛೆಯಾಯಿತು, ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಮಕ್ಕಾಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಸತ್ವಶಾಲಿಗಳು ಯಾವದಕ್ಕೂ ಅಂಜರು! ಅವರು ತಮ್ಮ ಸತ್ವದ ಯೋಗದಿಂದ ಬೇಕಾದದ್ದು ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಾದರೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ದೃಢನಿಶ್ಚಯದ ಬಲದಿಂದ ಮಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಬಂದರು. ಮಕ್ಕೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಬರುವಾಗ ಆದ ಅನ್ನ ನೀರುಗಳ ತೊಂದರೆಯನ್ನೂ, ಒದಗಿದ ಅನೇಕ ಸಂಕಟಗಳನ್ನೂ ಅವರು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡರು. ತಾಪಸಹನವೇ ತಪಸ್ಸಲ್ಲವೇ?

ಮಕ್ಕೆಯಿಂದ ಮರಳಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಕಾಲೆವಾಡ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸತ್ಪುರುಷರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. 'ಸಮಾನ ತೀಲವ್ಯಸನೇಷು ಸಖ್ಯಂ' ಎಂಬ ಸುಭಾಷಿತಕಾರನ ಮತದಂತೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಗೋತ್ರವು ಬಹು ಬೇಗ ಕೂಡಿತು. ಹೀಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಕೂಡಿದ ಆ ಸಾಧುಗಳು ಮೈಸೂರ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿರುವ ಜಾಣಾವರದವರು, ಅವರು ಹೆಸರು ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯ; ಇವರು ದೇಶಸರ್ವುಟನ ಮಾಡುತ್ತ ಕಾಲೆವಾಡ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಈ ದೊಡ್ಡ ಸತ್ಪುರುಷರ ದರ್ಶನವಾಗಲು ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಆನಂದವಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಸ್ನೇಹವು ಏನದನಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ನಡೆಯಿತು. ಅವರು ಬಹುಕಾಲದವರೆಗೆ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಗಲದೆ ಇದ್ದು, ಅನೇಕ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿದರು. ಆ ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯರ ಮೈತ್ರಿಯು ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ಬಹು ಸುಖ ಕರವೆನಿಸಿತು.

ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡವರಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅನುಭವಜನ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನವು ಅವರಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು; ಅವರ ಘನತರವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯರೂ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯ ಪುಣ್ಯತಮವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಬಲು ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರು ಇರುತ್ತಿರಲು ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರೊಡನೆ ಜಾಣಾವರಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಇದ್ದು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಪುನಃ ಉತ್ತರ ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಅವರು ನೊಗಲ ಗುಡ್ಡದ ಗವಿಯಲ್ಲಿ

ಬಹಳ ದಿವಸದ ವರೆಗೆ ಇದ್ದರು. ಮುಂದೆ ಅವರು ಉತ್ತರಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನ ಸಂಚರಿಸಿದರು. ಆಗ ಬಸ್ಕಿ ಮಧುರೆಯಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಒಂದು ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದರು.

ಮಧುರೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತನುಂಡಲಿಯು ಏಕೀಶವಾಗಿ ಕೂಡಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ಆ ಸಂತರಲ್ಲಿಯ ಕೆಲವರು ಜ್ಞಾನವಲ್ಲಿಯ (ಗೌಜಿ) ಪರಮಭಕ್ತರಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಅದನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಆ ಜನರ ಹಿಂದಿನಲ್ಲಿನೇರಿ ತಮ್ಮದೊಂದು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಬಿಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ಹದಮಾಡಿದ ಗಾಂಜಿಯನ್ನಿರಿಸಿ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸುಣ್ಣುಮಲೆಯ ಹರಳನ್ನು ಹೇರಿ, ಅದನ್ನು ಸೇದಿದರು. ಕೂಡಲೆ ಕಲ್ಲು ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯಾಯಿತು. ಈ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಕಂಡು ಜನರು ಬೆರಗಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ಅವರು ಪೂಜ್ಯವುಳ್ಳವರುನ್ನು ವಹಿಸಿದರು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು — ಸಜ್ಜನರೇ, ನೀವು ಭಗವದ್ಭಕ್ತರಿರುತ್ತೀರಿ ಜಗದೀಶನ ನಾಮಸಂಕೀರ್ತನವೇ ನಿಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಸುಖವು. ಹೀಗಿದ್ದು ನೀವು ಈ ಜ್ಞಾನವಲ್ಲಿಯನ್ನು ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸೇವಿಸಿ ಭ್ರಾಂತಿಗೀಡಾಗ ಬೇಡಿರಿ; ಎಂದು ಸದುಪದೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸೊಗಲವನ್ನೇ ತಮ್ಮ ವಾಸಸ್ಥಳವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಪುನಃ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದರು. ಬಾಣಾವರಕ್ಕೂ ಸೊಗಲಕ್ಕೂ ಒಂದು ದೂರವಿದ್ದರೂ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯರ ಛಿಟ್ಟಿಗೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೋಗುತ್ತ ನಿಜಾನಂದದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರು.

ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಶ್ರೀಚಿದಂಬರದೀಕ್ಷಿತರ ಸಂದರ್ಶನ.

ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸಿದ್ಧಮಲ್ಲಾರ್ಯರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತ ಇರುತ್ತಿರಲು, ಅವರಿಗೆ ಶ್ರೀಚಿದಂಬರದೀಕ್ಷಿತರ ದರ್ಶನಾಪೇಕ್ಷೆಯು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವರು ಸೊಗಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುರಗೋಡಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಶ್ರೀಚಿದಂಬರದೀಕ್ಷಿತರು ಮುರಗೋಡದಲ್ಲಿ

ರುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಮುಂಚಾನೆ ದೀಕ್ಷಿತರು ಜ್ಞಾನಜೋಧ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರಲು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಸುಹಾಸ್ಯವದನರೂ, ತೇಜೋಮಯರೂ ಆದ ದೀಕ್ಷಿತರ ಭವ್ಯಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ದೂರಿನಿಂದಲೇ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ದೀಕ್ಷಿತರು ಜಟ್ಟನೆ ಆಸನವಿಂದೆದ್ದು ಬಂದು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಹಿಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿ, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡರು; ಆಗ ಪರಸ್ಪರ ರಿಗಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಒಣ್ಣಿಸಲಾಸಲ್ಲ. ದೀಕ್ಷಿತರನ್ನು ಕಣ್ಣುತುಂಬಾ ನೋಡುವಾಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ತಾವು ಯಾರು? ದೀಕ್ಷಿತರು ಯಾರು? ಎನ್ನುವ ವದರ ಸ್ಮರಣವಾಗಿ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳೊಳಗಿಂದ ಆನಂದಾಶ್ರುಗಳುದುರಹತ್ತಿದವು. ತಾವು ವೀರಭದ್ರನ ಅಂಶಸಂಭೂತರಿದ್ದು ದೀಕ್ಷಿತರು ಸಾಂಬನ ಅವತಾರಿಕರೆಂಬದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ಪಿತೃಪ್ರೇಮವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಒಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮುಖದಿಂದ ಮಾತುಗಳೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ; ಪರಸ್ಪರರು ಮೂಕಭಾವದಿಂದ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುತ್ತ ಆನಂದಾತಿಶಯದಿಂದ ಸ್ತಬ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ಹೊತ್ತು ಕ್ರಮಿಸಲು ದೀಕ್ಷಿತರು ಒಮ್ಮೆಲೆ ವತ್ಸಾ! ಎಂದು ನುಡಿದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅವರೊಡನೆ ಏಕಾಂತವಾದದೊಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ದಯ ಮಾಡಿಸಿದರು! ಹೀಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ದಿಗಂಬರ ರೂಪದಿಂದ ಬಂದವರು ಯಾರು? ಎಂಬದನ್ನರಿಯದೆ ದೀಕ್ಷಿತರ ಸಫೆಯೊಳಗಿನ ಪಂಡಿತರು ತರ್ಕವಿತರ್ಕಗಳನ್ನು ನಡಿಸಿರಲು, ಒಳಗಿಂದ ದೀಕ್ಷಿತರೂ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರೂ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ದೀಕ್ಷಿತರು ತಮ್ಮ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ದೀಕ್ಷಿತರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು, ಬಳಿಕ ತಮ್ಮ ಸದ್ವೋಧನಿರೂಪಣವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಸಫೆಯಿಂದ ಎದ್ದರು; ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಎದ್ದರು. ಆಗ ನೆರೆದ ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಪಂಡಿತರು ಗೀರ್ವಾಣಭಾಷೆಯಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಲು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಗಂಭೀರವಾದ ತಮ್ಮ ವಾಣಿಯಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಅಲ್ಪಭಾಷಣದಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಘನತರವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಅನುಭವವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಂದಿತು. ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರು ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸಹತ್ತಿದರು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ದೀಕ್ಷಿತರ ಸಂದರ್ಶನಾನಂದವನ್ನು

ಹೊಂದಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರತೊಡಗಿದರು. ಅವರು ದೀಕ್ಷಿತರಿಗೆ 'ಅವ್ವಾ' ಎಂದೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ದಿನಾಲು ದೀಕ್ಷಿತರ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ವೇದಾಂತ ನಿರೂಪಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಸರಸವಾದ ವಾಣಿಯಿಂದಲೂ, ನಿರೂಪಣದ ಒಳ್ಳೇ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದಲೂ ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಸರಮಾನದ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಹೀಗಿರಲು ಉತ್ತರದೇಶದಿಂದ ಒಬ್ಬರು ಪಂಡಿತರು ದಿಗ್ವಿಜಯಾರ್ಥವಾಗಿ ಮುರಗೋಡಿಗೆ ಬಂದರು. ಅನರು ಮುರಗೋಡದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಿದ್ಧನಗವಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಕೊಂಡು ದೀಕ್ಷಿತರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆಗಮನವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದರು. ದೀಕ್ಷಿತರು ಪಂಡಿತರ ಗರ್ವ ಹರಣಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆದು—“ನೀವು ಸಿದ್ಧನಗವಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬನ್ನಿರಿ. ಪಂಡಿತರ ದರ್ಶನವಾದ ಬಳಿಕ ಅವರ ಗರ್ವಹರಣವಾಗುವಂತೆ ಏನಾದರೊಂದು ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರಿ; ಅವರ ಕೂಡ ವಾದಮಾತ್ರ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ;” ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು.

ಶ್ರೀ ದೀಕ್ಷಿತರ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಿದ್ಧನ ಗವಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀ ದೀಕ್ಷಿತರ ಆಮಂತ್ರಣವನ್ನು ತಿಳುಹಿಸಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಸಮಾಚೀನವಾಗ ಗೀರ್ವಾಣವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಂಡಿತರು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಅನರನ್ನು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕುರಿತು—“ಪಂಡಿತರೇ, ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಏನು ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಬಂದಿರುಮೆ” ಎನಲು ಪಂಡಿತರು—ನಾನು ವಾದದಲ್ಲಿ ಜಯ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿರುವೆನು ಎಂದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಏನು ವಾದವ ಮಾಡುವಿರಿ? ಎಂದು ಪುನಃ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಂಡಿತನು ಒಳ್ಳೇ ಆವೇಶದಿಂದ—ನೀವು ಸತ್ಯವೆಂದು ಸಾಧಿಸುವ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನು ನಾನು ಅಸತ್ಯವೆಂದು ಸಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಕೊಡುವೆನು. ಎನಲು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನಾರಂಭಿಸುವದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ—ಪಂಡಿತರೇ, ನಾನು ಒಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನು ಮಾಡುವೆನು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಿರಾ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಪಂಡಿತರು ಓಹೋ ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು; ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಪಂಡಿತರಿಗೆ—“ನೀವು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿರುತ್ತೀರೆಂದು ನಾನು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿ

ಸುತ್ತೇನೆ; ಇದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಉತ್ತರವಕ್ಕೆ ವೇನು ಹೇಳಿ; ಎಂದು ನುಡಿದರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಈ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷದಿಂದ ಪಂಡಿತರು ನಿರುತ್ತರರಾದರು. ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರವಕ್ಕೆ ಆಸ್ವದವೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಸಾಣಿಕೊಂಡು ಇತರ ಪರ ವಾದವಾಡಬಾರದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಶರಣು ಬಂದರು.

ಹೀಗೆ ಆ ಪಂಡಿತರ ಗರ್ವ ಹರಣಮಾಡಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವರನ್ನು ದೀಕ್ಷಿತರ ಹತ್ತರ ಕರಕೊಂಡು ಬಂದರು. ದೀಕ್ಷಿತರು ಪಂಡಿತರನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಕುಶಲತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಇರುತ್ತಿರಲು, ಶ್ರೀದೀಕ್ಷಿತರು ಯಜ್ಞಮಹೋತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ ಗೋಣಾಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಚಿದಂಬರಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯ ಯಜ್ಞಮಹೋತ್ಸವದ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಕೇಳುವದೇನು? ಬೊಡ್ಡ ಬೊಡ್ಡ ಸಂಸ್ಥಾನಿಕರೂ ಶ್ರೀಮಂತರೂ ಬೇರೆ ಅನೇಕ ಜನರೂ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಶ್ರೀದೀಕ್ಷಿತರು ಒಂದು ಒಂದು ಬೊಡ್ಡ ಸಭೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದರು. ಯಜ್ಞಮಹೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂಬದೇ ಈ ಸಭೆಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಿ ಹಂಚುವದಾದ ಬಳಿಕ ಕೋರಿಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಆಗ ದೀಕ್ಷಿತರು—ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಹೊರತು ಅನ್ಯರಿಂದ ಕೋರಿಯ ಕೆಲಸವಾಗದು ಎಂದು ನುಡಿದು ಪ್ರೀಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಕೋರಿಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನಸಮೂಹವು ಯಜ್ಞಮಹೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಕೂಡಿತು. ಮಹೋತ್ಸವವು ಒಳ್ಳೆಭರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಅನ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತುಪ್ಪವು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ಚಿದಂಬರ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆದು ಮಲ್ಲವನಲ್ಲಿ (ಮಲಪ್ರಭಾಸದಿ) ತುಪ್ಪ ಕಡೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಾನೇ ಮುಂದುವರಿದು ಸಂಗಡ ನೂರಾರು ಜನ ಸೇವಕರನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಪ್ರಭೆಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿ ನೀರು ತುಂಬಿ ತರಲು ಅದು ತುಪ್ಪವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಮಂಡಲಿಯ ಮುಂದೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬಹು ಕೌತುಕದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ! ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಶ್ರೀ ಚಿದಂಬರ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ವಾಸಮಾಡಿದರು. ಶ್ರೀ ಚಿದಂಬರ

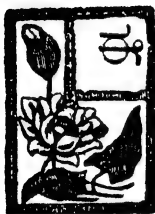
ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ಆರು ಜನಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಏಕವಚನವಿಂದಲೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿದಂಬರ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಬಾಪೂ ದೀಕ್ಷಿತರ ಅದ್ಭುತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೂ ಅವರ ಶಾಪಾನುಗ್ರಹ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನರು ಬಲ್ಲರು. ಇಂಥ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು 'ಬಾಪ್ಪಾ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆಂದ ಬಳಿಕ ಅವರ ಘನತರವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೇನು ಬಲ್ಲೆನು ವದದೆ? ಚಿದಂಬರ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕೆಲವು ದಿನ ಸಿದ್ಧನ ಗವಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನಿಂತರು. ಮುಂದೆ ಶ್ರಾವಣ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಮುರುಗೋಡದ ಶೆಟ್ಟರು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗಣಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಸಮಸ್ತ ಗಣಂಗಳು ಬಂದು ಶೆಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು. ಶೆಟ್ಟರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಕರೆಯಬಾರದೆಂಬ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯು ಹುಟ್ಟಿತು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಉಟಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಕುಲದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲನೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಆದರೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಘನತರವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಆ ಶೆಟ್ಟರಿಗೆ ಹ್ಯಾಗಾಗಬೇಕು? ಅವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ, ಶಮ್ಮ ಗಣಾರಾಧನೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಗಿ ಸಬೀಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಲು, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೌತುಕವು ವರ್ತಿಸಿತು. ಅದು ಏನೆಂದರೆ—ಶೆಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಸಮಸ್ತ ಗಣಂಗಳು ಲಿಂಗಪೂಜೆಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೊರಳೊಳಗಿನ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಲು ಅಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ? ಯಾರೊಬ್ಬರ ವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಲಿಂಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವರು ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಖಿನ್ನತೆಯು ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಅಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಗಣಾರಾಧನೆಗೆ ವಿಘ್ನವು ಒದಗಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಶೆಟ್ಟಿಯು ಬೆದರಿದನು; ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲವು ಭಾವಿಕ ಜನರು 'ಶೆಟ್ಟರೇ, ನೀವು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರನ್ನು ನಂದಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಏನಿಲ್ಲದ ದಕ್ಷನ ಯಜ್ಞದಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಗಣಾರಾಧನೆಯು ಅಮಂಗಲವಾಗಿರುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಶರಣು ಹೋದ ಹೊರತು ಈ ಸಮಸ್ತ ಗಣಂಗಳಿಗೆ ಲಿಂಗವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಲಾರದು' ಎಂದು ನುಡಿದರು.

ಬಳಿಕ ಶೆಟ್ಟರು ನಿರುಪಾಯರಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಗಣಂಗಳೊಡನೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಪದ್ಮಾಸನವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಶೆಟ್ಟರು ಅವರ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಪೊಡಮುಟ್ಟು ಸ್ವಾಮಿ

ನನ್ನಿಂದ ಸರ್ವಾಪರಾಧವಾಯಿತು; ಬಡ ಜಂಗಮರು ಉಪವಾಸ ಸಾಯು ತ್ತಾರೆ ಕರುಣಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಕೋಮಲ ಹೃದಯರಾದ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನಕ್ಕು—ನಮ್ಮ ಆಸನದ ಬುಹಕ್ಕೆ ಏನೋ ಒತ್ತುತ್ತೆವೆ ನೋಡಿರಿ; ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಅವರ ಆಸನ ತೆಗೆದು ನೋಡಲು ಎಲ್ಲ ಜಂಗಮರ ಲಿಂಗಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದವು. ಜನರಿಗೆ ಸಾಂದಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ಜಂಗಮರ ಇಚ್ಛೆಯ ಪ್ರಕಾರ ತಾವೇ ತಮ್ಮ ಕೈಮುಟ್ಟಿ ಒಂದೊಂದು ಲಿಂಗವನ್ನು ಒಚ್ಚಿಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಮೇಲೆ ಶಿಟ್ಟರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಉತ್ಸವದಿಂದ ಕರಕೊಂಡು ನಡೆದರು. ಅವರ ಆರಾಧನೆಯ ಕೆಲಸವು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ಸಾಂಗವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಚಾಣ ರಾದವರು ಸತ್ಪುರುಷರನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಬಾರದು.

ಹತ್ತನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಹಲವು ಅಮಾನುಷ ಕೃತ್ಯಗಳು.

ಮೇರೆಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಚಿದಂಬರ ದೀಕ್ಷಿತರ ದರ್ಶನ ಹಾಗು ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಕೆಂಗೇರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟರು. ಅವರು ಗುರ್ಲಹೊಸೂರಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಪರಿಗೆ ಇದ್ದು, ವಕ್ಕುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ನಾಯ್ಕರ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಹತ್ತಿದನು. ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ದುರ್ಜನರು ಇದ್ದೇ ಇರುವರು. ದುರ್ಜನರು ಇರು ತ್ತಿರುವದರಿಂದಲೇ ಸತ್ಪುರುಷರ ಶೇಷವು ಹೊರಬೀಳುತ್ತದೆ. ತರಗಾರ ಶಿವ ಲಿಂಗವನ್ನು, ಹೂಗಾರ ಗಂಗಪ್ಪ ಇವರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಠಕ್ಕತನದಿಂದ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಎಸರು ಬರು ವಂಥ ನೀರನ್ನು ಸ್ನಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಾದ್ದರಿಂದ ಒಳ್ಳೇ ಎಸರು ಬರುವಂತೆ ನೀರು ಕಾಸಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಕೈ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಠಕ್ಕರವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ಎಸರು ಬರುವ ನೀರನ್ನು ನೂರು ಕೊಡಗಳ ಪರಿಗೆ ಸ್ನಾನಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಒಣ ಡಾಲು

ಹೊರಿಸುತ್ತಿರುವದಾದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಬಸ್ಕಿಯಾದರೂ ನಿಸಿಹಳ್ಳದ ಹೊರವು ಅವರ ನೊಕ್ಕು ಮುರಿಯುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಬಗೆದು ಅದರಂತೆ ಅವರು ಬಂದು ದಿವಸ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಬೈಲಿ ಸಳಮಳ ಅನ್ನವಂತೆ ನೀರು ಎಸೆದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯ ಹತ್ತರ ಬಂದು ನಸುನಕ್ಕು, ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಚನ್ನಾಗಿ ಕಾಸಿರೆಂದು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು. ನೀರು ಚನ್ನಾಗಿ ಎಸರು ಬಂದು ಸಳಮಳವೆಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸಪ್ಪಳವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸರ್ವಾಂಗದಲ್ಲೂ ಕ್ಷುರ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮೈಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿ ತಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ತಂದಿಗಳಿಗೆ ಕೋಲು ಕಟ್ಟಿ ದೂರ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗೆ ನೀರು ಹಾಕಹತ್ತಿದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಅರ್ಧಮರ್ಧ ನೀರು ಹಾಕುವದಾಗಿತ್ತು; ತರಗಾರ ಶಿವ ಲಿಂಗಪ್ಪನ ಹತ್ತಿಕೋಣೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿದ ಸುದ್ದಿಯು ಬಂದಿತು; ಶಿವಲಿಂಗಪ್ಪನು ಗಡಬಡಿಸಿ ನೀರು ಹಾಕುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಹೋಗಲು ಹವಣಿಸಿ ಹತ್ತಿದನು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ — ಧೂ ಸೂಳೆಗಂದಾ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತಣ್ಣೀರು ಹಾಕು, ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿಕೋಣೆಗೆ ಹತ್ತಿದ ಬೆಂಕಿಯು ನಂದುವದು. ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶಿವಲಿಂಗಪ್ಪನು ಅದರಂತೆ ಮಾಡಲು, ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹತ್ತಿದ ಬೆಂಕಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದಲ್ಲೇ ಆರಬೋಯಿತು. ಈ ಚಮತ್ಕಾರದಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗಪ್ಪನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆತನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ನಡೆಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದನು.

ಒಮ್ಮೆ ಮಹಾಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳೆಂಬವರು ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಕಡೆಗೆ ಬಂದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವರಿಗೆ—ನೀವು ಯಾಕೆ ಬಂದಿರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಮಹಾಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು—ನನಗೆ ಬಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕು. ಯಾಚಕನಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ನಸುನಕ್ಕು—ನಾನು ಬಡವನು, ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಕೊಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ನನಗೆಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ನೀವು ಜಿತ್ತ ಕಲ್ಲದುಗಳಕ್ಕೆ ಈಗಿಂದೀಗಲೆ ಹೊರಟು ಹೋದರೆ ಸ್ವಾಮಿಯು ನಿಮಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ

ಕಲ್ಯಾಣಮಾಡುವನು. ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮಹಾಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿದ್ದದರಿಂದ ಅವರು ತಡಮಾಡದೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ಮುರಘಾರಾಜೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಲಿಂಗೈಕ್ಯರಾಗುವವರಿದ್ದು ಮುಂದೆ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರಾರೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಹಾಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಹೋಗಲು ಇವರನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಮುರಘಾರಾಜೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಪರಮಾನಂದ ಬಿಟ್ಟು ಮಹಾಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳವರನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಾಧ್ಯಸ್ಥರನ್ನಾಗ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟರು.

● § ● § ●

ವಕ್ಕುಂದದ ಶಿವಲಿಂಗಪ್ಪನಾಯಕನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯರಿಂದ ಹೊಳೆದ ಲ್ಪಟ್ಟ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕಳ್ಳರು ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ದಿವಸ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದು, ಶಿವಲಿಂಗಪ್ಪನನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಿ—ನೀನು ನಿಮ್ಮ ಬನ್ನೀಮರದ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಂಟು ಮಂದಿಯನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಈಗಲೇ ಹೋಗು, ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶಿವಲಿಂಗಪ್ಪನು ವಿಶ್ವಾಸಿಕರಾದ ಆ-ಗಂ ಜನರನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಕಳ್ಳರು ಹೊನ್ನುತುಂಬಿದ ತಪ್ಪೇಲಿಯನ್ನು ಇನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ವರಿದ್ದು, ಈ ಜನರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಿಡಿ ಹೋದರು. ಶಿವಲಿಂಗಪ್ಪನು ಆ ತಪ್ಪೇಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷ ಬಿಟ್ಟು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಹೊರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬಂದು, ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರು ಸಂತೋಷದಿಂದ—ಶಿವಲಿಂಗಾ, ನಿನ್ನ ದೈವವು ಚಲೋದು ಅದೆ; ಅಂತೇ ನಿನಗೆ ಈ ನಿಕ್ಷೇಪವು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಒಡಬಗ್ಗರ ಪರಾಮರಿಕೆಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಸುಖದಿಂದ ಸಂಸಾರ ಮಾಡು; ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

● * * * * *
ಮಲಾಸಹಾರೀ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಊರಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕೆಲವು ದಿವಸ ವಸ್ತ್ರೀಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನಾವಲಿಗನು ಇವರಿಗೆ ಶರಣು ಬಂದನು. ನಾವಲಿಗನ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬಹುಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ

ವರು ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ-ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ ಎಂದು ನಾಮಗರ್ಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಆ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ದನಿಯು ಗುರ್ತು ಹಿಡಿದು ಆ ನಾವಲಿಗನ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಾಗಿಲ ತೆಗೆದು ನೋಡಿದಳು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಮಲಪ್ರಭಾ ತೀರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಆಕೆಯು ಅವನರದಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಗಂಡನನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸಿ—ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಒಬ್ಬರೇ ನದಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ನಾವಲಿಗನು ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದನು. ನದಿಯು ಮಹಾಪೂರ ಬಂದಿತ್ತು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಮಾತ್ರ ನದೀದಾಟಿ ಆಡೆಯ ದಂಡೆಯಮೇಲೆ ಭಜನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು, ಅದನ್ನು ಕಂಡು ನಾವಲಿಗನು ವಿಸ್ಮಯಪಟ್ಟು ತಿರುಗಿ ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಅಂಬಿಗರನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸಿ, ಅವರನ್ನೂ ಊರೊಳಗಿನ ಕೆಲವು ಜನರನ್ನೂ ಕರಕೊಂಡು ಹರಗೋಲಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ತಾವು ನಿವಾಂತಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಭಜನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿರಲು, ಈ ಜನರು ಬಂದು ಗದ್ದಲಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಬಂದವರಿಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಹಾಗೆ ಬೈದರು. ಅಭಾವಿಕರೂ, ದುರಭಿಮಾನಿಗಳೂ ಅದ ಆ ಜನರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬೈದದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರ ಸಮ ನಿಲ್ಲದೆ ತಿರುಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಆದರೆ ಭಾವಿಕನಾದ ನಾವಲಿಗನು ಮಾತ್ರ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮೇಲೆ ಗುಡಾರವನ್ನು ಹೊಡೆದು ಅವರಿಗೆ ಷುಳಿ, ಗಾಳಿಗಳು ಬಡೆಯದಂತೆ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ನಾವಲಿಗನು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣಭಕ್ತಿಯನ್ನಿಟ್ಟದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷಬಟ್ಟು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ನಾವಲಿಗನನ್ನು ಕುರಿತು—ತಮ್ಮಾ ತಿವರುದ್ರಾ, ನೋಡಿದೆಯಾ ಜನರ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು! ಸೂಳೆಗಂಡರು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು; ನಾವು ಮುಸೆಪ್ಪನ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗೋಣನಡೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನೊಡನೆ ಆ ಗುಡಿಗೆ ನಡೆದರು.

ಮುಂದೆ ೨ ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಮಳೆಯಾಗಿ ಮತಾಸಹಾರಿಯು ಮೇರೆದಪ್ಪಿ ಹರಿಯುಹತ್ತಿತು. ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳಗಳು ತುಂಬಿನಿಂತು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಇದ್ದ ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಸಹ ನೀರು ಹೊಕ್ಕವು. ಎತ್ತರದ ಗುಡಿಯೊಳಗೇ ನೀರು ಹೊಕ್ಕಿರಲು ಆ ಊರ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರು? ಅರ್ಧಊರು ಮುಣುಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಊರ ಜನರು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ

ಕಡೆಗೆ ಶರಣು ಬಂದರು. ಆ ಜನರ ದೈನ್ಯವಾಣಿಯಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ದಯಹುಟ್ಟಿ, ಅವರು ಒಂದು ಬೆಂಗಿನಕಾಯಿಯನ್ನು ಒಡೆದು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟರು; ಕೂಡಲೆ ನೀರು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಏರಿ ನಡುಮುಟ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಮತ್ತೊಂದು ಕಾಯಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಮಲ್ಲವೃತಾಯಿಗೆ 'ಜಯ ಜಯಕಾರ' ಎಂದು ನುಡಿದು ಅದನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ತೇಲಿಬಿಟ್ಟಿತು. ನದಿಯು ಝರ್ಜನೆ ಇಳಿದು ಪಾತ್ರೆಯ ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. ಊರವರು ಸಂತೋಷಬಟ್ಟು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಹೇಳಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಮುಸವ್ವದೇವರಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತಮಾಡಿದರು.

* * * * *

ಆ ನಂತರ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಡಕೋಡ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಮಭಟ್ಟ, ನರಸಿಂಹಭಟ್ಟರೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಸ್ವಾಮಿಗಳವರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತ ರಾಮಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ಇದ್ದರು. ಅವರ ಊಟ ಉಪಚಾರವೆಲ್ಲ ರಾಮಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಜರಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಿರಲು ರಾಮಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಿತೃಶ್ರಾದ್ಧವು ಬಂದಿತು. ಪರಸ್ಥಳಗಳಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಬಂದರು. ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ—ಎಲ್ಲರ ಊಟವಾದ ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾದ ಬಳಿಕ ರಾಮಭಟ್ಟರು ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಎದ್ದು, ಅಡಿಗೆಯು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂಬದನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದರು. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಹೋಳಿಗೆಯ ರಾಶಿಯಮೇಲೆ ಕುರಿಯ ತಲೆಯು ಇದ್ದಂತೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ರಾಮಭಟ್ಟರು ಘಾತವಾಯಿತೆಂದು ಅನ್ನುತ್ತ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ನಕ್ಕು—ರಾಮಭಟ್ಟಾ, ಏನೂ ಚಿಂತೆಮಾಡಬೇಡ ಹೋಗು; ಬಾಳೇಹಣ್ಣಿನ ಹಣೆಗೆಯಾಗಿದ್ದೀತು. ಸುಮ್ಮನೆ ಎಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಬೇಡ. ಎಂದು ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದರು. ರಾಮಭಟ್ಟರು ಪುನಃ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನೋಡಲು, ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅದು ಬಾಳೇಹಣ್ಣಿನ ಹಣೆಗೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮಭಟ್ಟರಿಗೆ ಪರಮ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಕೂಡಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೂ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಚನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಪವಿತ್ರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದ ಸಂಶಯವು ಸಂಪೂರ್ಣ

ವಾಗಿ ದೂರಾಯಿತು. ಆಗ ಅವರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ—ದುರಭಿಮಾನಿಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕುರಿಯ ತಲೆಯಂತೆ ಅವಿವಿಕ್ತರಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವರು. ಆದರೆ ನಿರ್ಮಲ ಮನಸ್ಸಿನವರಿಗೆ ಅವರು ಬಾಳೇಹಣ್ಣಿನ ಹಣಿಗೆಯಂತೆ ಪವಿತ್ರವಾಗಿ ತೋರುವರು.

+ + + + +

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಿದ್ಧನಗವಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ದಿನಾಲು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹುಲಿಗಳು ಬಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸಂಗಡ ಚಿನ್ನಾಟಿಕೆಯನ್ನಾಡುತ್ತ ಬಿಳಿಗಾಗುವವರೆಗೆ ಅವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಬಳಿಕ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವಂತೆ; ಹೀಗಿರಲು, ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಶೂದ್ರನು ಒಳ್ಳೇ ನಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧನಗವಿಯ ಹತ್ತರ ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನು ಒಂದು ಪ್ರಚಂಡವಾದ ಹುಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂಜಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮೃತಪ್ರಾಯನಾಗಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು; ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಲಗಬಗಿಯಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಿ ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಿ—“ಹುಲಿಗೆ ಇಷ್ಟಾಂಶಕ್ಕೆ ಹೆದರಿದೆಯಪ್ಪಾ! ಅದೂ ನಿನ್ನಂತೆ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಸರ್ವಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಬುದ್ಧಿಯು ಹುಟ್ಟಿ ನಿರ್ಭಯರಾಗುವದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವೇ?

††† ††† ††† ††† †††

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಒಮ್ಮೆ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೌಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಕೊಂಡರು. ಆ ಗೌಡನು ಒಳ್ಳೇ ಧನಿಕನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಸಂತಾನವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಎರಡನೇ ಮದುವೆಯನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂತಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಗಂಡನು ಮತ್ತೊಬ್ಬಾಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಹನವಾಗದೆಂಬದು ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಿರುವದಷ್ಟೇ; ಆದರಂತೆ ಆ ಗೌಡನ ಹೆಂಡತಿಯು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ್ದಿಂದೇ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿರಲು ಗಂಡನು ಮತ್ತೊಂದು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನೆಂಬ ಹೊಸಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರಾ ಮುಳುಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬರಲು, ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟು—ಪುತ್ರಾರ್ಥಿನಿಯಾಗಿ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾದಳು—ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ಹೆಣ್ಣು

ಮಗಳ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಿಳಿದು ಆಕೆಗೆ ಒಂದು ತಾಬಂಡಿ ಯನ್ನು ತರಹೇಳಿದರು. ಅದರಂತೆ ಅವಳು ತಂದು ಮುಂದಿಡಲು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ವರು ಅದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯವಾದ ರೇತಸ್ಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅರಿವೆಯ ಒಂದು ತುಣು ಕನ್ನು ಆ ರೇತಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಆ ಅರಿವೆಯು ಸುಟ್ಟು ಹೋಯಿ- ತು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿ- ತಾಯೀ, ನೋಡು, ಇಂಥ ಉರಿಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಉದರದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ನೀನು ಸಮರ್ಥಳಾಗಬಹುದೇ? ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಆಕೆಯು ದಂಗು ಬಡಿದು ಸ್ವಾಮಿ ತಪ್ಪಾಯಿತು. ಎಂದು ನುಡಿದು ಅತ್ಯಂತ ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ಸಾಕ್ಷಾಂಗವಾಗಿ ನಮ ಸ್ಕಾರಮಾಡಿದಳು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆಕೆಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ಸದುಪದೇಶಗ ಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ನಿನಗೆ ಸಂತತಿಯಾಗುವದು ಚಿಂತೆಮಾಡಬೇಡ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದಿಂದ ನಡೆ; ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಮುಂದೆ ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗ ಳಿಗೆ ಪುತ್ರಸಂತಾನವಾಯಿತು, ಆಕೆಯು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರನ್ನು ಸ್ಮರಿ ಸುತ್ತ ಸುಖದಿಂದ ಕಾಲಹರಣಮಾಡಿದಳು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಆ ಮಗುವಿನಿಂದ ಆ ಗೌಡನ ಕುಲಕೋಟಿಯು ಉದ್ಭವವಾಯಿತು! ದೊಡ್ಡವರ ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೊರೆಯದ ಫಲವಾವುದು?

ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಗರಗದಲ್ಲಿಯ ಮಠಸ್ಥಾಪನೆ.

ಜೈನಿಕಿಯೆಂಬ ಗ್ರಾಮದವರು ತಮ್ಮ ಊರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಠ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೆಲವು ದಿವಸ ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು, ಆ ಬಳಿಕ ನೇಗಿನ ಹಾಳದ ದೇಸಾಯರು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಠಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಆ ವೂರಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಕುಬಸದ ನಾಗಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿಯು ಹೆದೆಯುವಾಗ ಕೂಸು ಅಡ್ಡಸಿಕ್ಕು ಮೂರು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಬಹು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಪಾದೋ ದಕದಿಂದ ಆಕೆಯ ಕಷ್ಟವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಮನೆೆಯವರು ಕೃತಜ್ಞ

ತೆಯಿಂದ ಆ ಕೂಸಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ ಹೆಸರನ್ನು ಇಟ್ಟರು.

ಬಳಿಕ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಗರಗದಿಂದ ನರಸಿಂಧಲಿಂಗಪ್ಪ, ಹಣ್ಣಿ ಗಂಟೆಪ್ಪ, ಎಲಿಗಾರ ಭೀಮಪ್ಪ ಮೊದಲಾದವರು ಬಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಯಾಕೆ ಬಂದಿರೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅಪ್ಪಾ, ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ದಯಮಾಡಿಸಬೇಕು, ಅಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿರುವೆವು. ಎಂದು ಹೇಳಲು ಹಾಗಾದರೆ ಬಹಳ ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮ ಊರಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳದ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬಸಪ್ಪನ ಗುಡಿಯ ಹತ್ತರ ಒಂದು ಮಠವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿರಿ; ನಾನಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಊರಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿರುವೆನು; ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಕಳಿಸಿದರು. ಅದರಂತೆ ಗರಗದ ಭಕ್ತರು ಮಠವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ, ಪರಮೋತ್ತಮದಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಕರೆತಂದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಆ ಮಠವನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಅದರಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿದರು. ಆ ಮಠದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳವು ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಘಾಟನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಬರಹೋಗುವ ಜನರ ಸ್ನಾನ-ವಾನಾ ದಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ದಿನಾಲು ಆ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡ ಹತ್ತಿಹರು. “ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಗಾನದಿಯ ಘಾಟಿನ ಮೇಲೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಷ್ಟು ಆನಂದವು, ಈ ಹಳ್ಳದ ಈ ಚಿಕ್ಕ ಘಾಟಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ ನನಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ!—ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಜಗತ್ತೇ ತೀರ್ಥವಲ್ಲವೇ?

ಗರಗದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಶಿಷ್ಯಸಂಪತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿತು. ದೂರ ದೂತದಿಂದ ಜನರು ಬಂದು ತಮ್ಮ ಅಭೀಷ್ಟಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಹತ್ತಿದರು. ರೋಗಹೀನರೂ, ಪುತ್ರಾಭಿಗಗಳೂ ಹಿಂಡುಗಟ್ಟಿ ಬರತೊಡಗಿದರು. ಐಹಿಕಸುಖ ಮಗ್ನರಾದ ನಾವು ಸತ್ತುರುಷರಿಂದ ಐಹಿಕಸುಖಸಾಧನಗಳನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲಿ ಕಾಲಹರಣಮಾಡಿ, ಸತ್ತುರುಷರಿಂದಾಗುವ ನಿಜವಾದ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಎರವಾಗುತ್ತೇವೆ. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಜನರ ಉಪದ್ರವ ಬಹಳವಾಗತೊಡಗಿತು. ಒಮ್ಮೆ ನೇಗಿನಹಾಳದಿಂದ ಪಡೆವ್ವಾ, ಅಬ್ಬವ್ವಾ ಎಂಬವರು ಬಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತರು. ಸ್ವಾಮಿ

ಗಳು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ—ಅಜ್ಜಪ್ಪಾ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ; ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅಜ್ಜಪ್ಪನು ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು, “ನಿಮ್ಮೂರ ದೇಸಾಯಿ ರುಮ್ಯಾನಿಗೆ ಪುರುಷತ್ವವಿಲ್ಲೆಂದು ಕೇಳಾಕ ಬಂದಿ ಹೌದೆ?” ಎಂದು ತಾವೇ ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಜ್ಜಪ್ಪನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ್ದು ಯಾವದು ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅಜ್ಜಪ್ಪನಿಗೆ ‘ರುಮ್ಯಾನನ್ನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಕರಕೊಂಡು ಬಾ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಜ್ಜಪ್ಪನು ನೇಗಿನಹಾಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಬಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಆಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ವಿಭೂತಿ ಕೊಟ್ಟು, ಊಟ ಮಾಡಿಸಿ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕುದುರೇ ಕಟ್ಟುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿದರು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ರುಮ್ಯಾಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—ಬಂದವ್ವಾ, ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಪ್ರಕೃತಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಅದೆ, ಹೇಳು ಅಂದರು. ಅಗ ಆಕೆಯು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಚುತ್ತ ಅವಳ ಬಹಳ ನೆಟ್ಟಗದೆ ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದವ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಊರಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಹೀಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬಹುಜನ ಸಂಸಾರಿಕರಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ ಗರಗದ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸದುಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತ ಇರುತ್ತಿರಲು, ಒಬ್ಬ ಪಾದ್ರಿಯು ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಗರಗದ ಜನರು ಭಜನೆಮಾಡುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಕ್ರಿಸ್ತೀಧರ್ಮವನ್ನು ಬೋಧಿಸ ಹೋದನು. ಆಗ ಆ ಜನರು ಆ ಪಾದ್ರಿಯನ್ನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಕಡೆಗೆ ಕರಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಆ ಪಾದ್ರಿಗೆ ನೀನು ಯಾರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬಂದೀದಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು—ನಾನು ಪಾದ್ರಿಯು; ನಮ್ಮ ದೇವರು ದೊಡ್ಡವನು, ಅವನೇ ಎಲ್ಲ ಲೋಕಗಳನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಮ್ಮ ದೇವರಿಗಿಂತ ಇನ್ನಾವ ದೇವರೂ ದೊಡ್ಡವಲ್ಲ; ಹೀಗೆ ಬೋಧಮಾಡಿ ಜನರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ದೇವರಾದ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ಆಜ್ಞೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿದವರನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇವರು ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಹತ್ತರ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಪಾದ್ರಿಯು ಮಾತು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ನುಡಿದರೇನಂದರೆ—“ಹೌದಪ್ಪಾ ಪಾದ್ರೀ

ಸಾಹೇಬರೇ, ನಿಮ್ಮ ದೇವರು ದೊಡ್ಡದಾದರೂ ನಮ್ಮ ದೇವರ ಮಲವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತದಲ್ಲ? ಇದಕ್ಕೆ ಹ್ಯಾಗೆ? ಪಾದ್ರಿಯು ಖಿನ್ನನಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ದೇವರು ಯಾವದು? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ನಮ್ಮ ದೇವರೆಂದರೆ ಬರಳುಕಲ್ಲು, ಜಿಂಸುವ ಕಲ್ಲು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಾದ್ರಿಯು ನಿರುತ್ತರನಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಈ ಸುಮಾರಕ್ಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಅಪರವಯಸ್ಸು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಗರಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೊರಡದಾದರು; ಮಠಕ್ಕೆ ಬಂದ ಭಕ್ತಮಂಡಲಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತ, ಪ್ರಸಂಗವಕಾತ್ ಭಕ್ತರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಹಲವು ಅಮಾನುಷ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಗರಗದ ಮಠದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸಮಾಡಿದರು. ಗರಗಗ್ರಾಮವು ಅವರಿಗೆ ಕೇವಲ ಪ್ರೀತಿಯ ನಿವಾಸ ಸ್ಥಾನವಾಯಿತು. ಇಡೀ ಭರತಭೂಮಂಡಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಚರಿಸಿದ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಗರಗದಂಥ ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿಯು ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿ ತೋರಬೇಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಭಕ್ತಮಂಡಲಿಯ ಭಕ್ತಿಯೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಬಿಜ್ಜಿ ಬರೆಯುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ.

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

— ❦ —

ಭಕ್ತ ಸಂರಕ್ಷಣ.

—(-0-)—

ದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಗರಗ ಗ್ರಾಮವು ಪ್ರೀತಿಯ ಸ್ಥಾನವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಿರುವದಷ್ಟೇ; ಅಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಹಲವು ಜನ ಭಕ್ತರನ್ನು ಧರಿಸಿದರು. ಸಚ್ಚಿಷ್ಕರು ಹೆಚ್ಚಿದರು. ಸದ್ಗುರುವೆಂಬ ನಾಮಾಭಿಧಾನವು ಅವರಿಗೆ ಪರಿಶೋಭಿಸಿತು. ತೋಟದ ಸಿದ್ಧಲಂಗ ಸ್ವಾಮಿಗಳೇ ಮೊದಲಾದವರು ಅವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟಿ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಭವ್ಯವಾದ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನೂ ಪ್ರಸನ್ನವಾದ ಮುಖಮುದ್ರೆಯನ್ನೂ ಕಂಡು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಪರಮಾನಂದವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದನ್ನ ಕೋಲು ಹಿಡಿದು, ಸರ್ವಾಂಗದಲ್ಲೂ ಶುಭ್ರಭಸ್ಮಲೇಪನದಿಂದ

ಸಮನೋಹರವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಧ್ಯಾನಮೂರ್ತಿಯು ಸದಾಭಕ್ತರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ದೂರ ದೂರಿನ ಭಕ್ತವೃಂದವು ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆಂದು ಬಂದು ಕಾಮನಾ ಪರಿಪೂರ್ಣರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಒಮ್ಮೆ ರುದ್ರಪ್ಪನೆಂಬೋರ್ವ ಗೃಹಸ್ಥನು ಕುಟುಂಬಸಮೇತನಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದನು, ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ರುದ್ರಪ್ಪನು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸೇವಿಸುತ್ತ ಇರುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಸಂಜೆಯ ಮುಂಜೆ ಸುಮಾರು ಎರಡು ತಾಸು ಹೊತ್ತು ಇರುವಾಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ರುದ್ರಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆದು—ತಮ್ಮಾ ರುದ್ರಾ, ನೀನು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗನು ಹೀಗೆಯೇ ನೀನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಪಂಚವು ಘಾತವಾದೀತು. ನೀನು ಈಗಿಂದೀಗಲೇ ನಿಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕು, ಎಂದು ನುಡಿದರು. ರುದ್ರಪ್ಪನು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಾರದೆ ತೊಳಲಾಡಿ—ಅಪ್ಪಾ, ಹೊತ್ತು ಹೋಗಿದೆ ಈಗ ಹ್ಯಾಗೆ ಹೋಗಲಿ? ನಾಳೆ ಮುಂಜಾನೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವೆನು, ಎಂದು ವಿನಯದಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ರುದ್ರಪ್ಪನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು—ಛೀ ಹುಚ್ಚಾ, ಈ ದಿನ ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಇರಕೂಡದು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಬೀಗರು ಬಿಜ್ಜರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಸ್ತ್ರೀಮಾಡೀ? ಹಾಗೇನೂ ಮಾಡದೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಹೆಂಡರು ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗು; ರಾತ್ರಿಯಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ಸ್ವಾಮಿಯು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಯುವನು ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು.

ಬಳಿಕ ರುದ್ರಪ್ಪನು ನಿರುಪಾಯನಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಅಪ್ಪಣೆ ತಕ್ಕೊಂಡು ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಊರ ಹಾದೀ ಹಿಡಿದನು. ಗರಗಗ್ರಾಮಕ್ಕೂ ರುದ್ರಪ್ಪನ ಊರಾದ ಗುರ್ಲಹೊಸೂರಿಗೂ ಬಹಳ ದೂರ ಇದ್ದದರಿಂದ ಅವನು ಆರು ತಾಸು ರಾತ್ರಿಯ ಸುಮಾರಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದನು. ಆ ದಿವಸ ರುದ್ರಪ್ಪನ ಮನೆಗೆ ಕಳ್ಳರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಕನ್ನಡ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಅವರು ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಜಿಂದಿಗಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ದಾಟಿಸತಕ್ಕವರು; ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿಹಂತೆ ರುದ್ರಪ್ಪನು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಒಳಹೊಕ್ಕನು. ಕಳ್ಳರು ಅಂಜಿ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋದರು. ಬಳಿಕ ರುದ್ರಪ್ಪನು ದೀಪಹಚ್ಚಲು ನಡೆದ ಪ್ರಕಾರವು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಕಳ್ಳರು ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬೈಲಿಗೆಳೆದದ್ದನ್ನೂ ಹಿತ್ತಲದ ಗೋಡೆಗೆ ಕನ್ನ ಬಿದ್ದದ್ದನ್ನೂ

ನೋಡಿ—ಓಹೋ! ಮಡಿವಾಳ ಗುರುವೇ ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಮಹಾರಾಯನು ಈ ದಿನ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕೆಲ್ಲ ಕಳ್ಳರ ಪಾಲಾಗಿ ಬಡವನಾದ ನಾನು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಹೆಂಡರ ಮಕ್ಕಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪರಟೆಯು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮಡಿವಾಳಗುರುವೇ ನೀನೇ ಸಂರಕ್ಷಣೆಮಾಡಿದೆ. ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆ ತಿಳಿಯದು, ಎಂದು ಆ ಮಹಾತ್ಮನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದನು. ಈ ಸಂಗತಿಯಿಂದಂತೂ ರುದ್ರಪ್ಪನ ಭಕ್ತಿಯು ವೃದ್ಧಿಗತವಾಯಿತು. ನಂತರ ರುದ್ರಪ್ಪನು ಮನೆಯ ಕನ್ನವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಮಡಿವಾಳಗುರುವಿನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಗರಗದ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ ಅವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಸ್ತವನಮಾಡಿದರು. ಒಂದು ದಿನ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತು—“ದಿನಾಲು ಬರುವ ಕಜ್ಜಾಯದ ಭಿಕ್ಷೆಯ ರೊಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಿಲಕು ಉಳಿಯುವವೋ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಶಿಷ್ಯರು ಉಳಿಯುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು—ಹಾಗಾದರೆ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕಡಿಸ ಬೇಡಿರಿ. ಉಳಿದಷ್ಟು ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಒಣಗಿಸಿ ಗಳಿಗೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ ಇಡಿರಿ. ನಾನು ನೆನಿಸಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಂತೆ ಶಿಷ್ಯರು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಮುಂಡೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊಡ್ಡ ದುಷ್ಟಾಲವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಜನರು ಅನ್ನನ್ನಗತಿಕರಾಗಿ ಹಾದಿ ಹಾದಿಗೆ ಪ್ರಾಣಬಿಡಹತ್ತಿದರು. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮಠದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಣರೊಟ್ಟಿಗಳ ಗಳಿಗೆಗಳು ಬಹಳ ಉಪಯೋಗವಾದವು. ಅನ್ನಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಬಂದವರಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮಠದಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಾ ರೊಟ್ಟಿಯು ದೊರಕುತ್ತಿತ್ತು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆ ಗಳಿಗೆಗಳೊಳಗಿನ ರೊಟ್ಟಿಗಳು ಅಕ್ಷಯ್ಯವಾಗುತ್ತ ನಡೆದವು. ಎಷ್ಟೋಜನ ಬಡವರ ಪ್ರಾಣಸಂರಕ್ಷಣವಾಯಿತು. ಇಂಥ ಲೀಲೆಗಳಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ಲೋಕಾನುರಾಗವು ಹೆಚ್ಚತೊಡಗಿತು.

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಹೊದ್ದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಂಬಳಿಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಂದು ದಿನ ತೋಟದ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಯು, ಅವರ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಜಾಡಿಸಿ ಹಾಸಿ, ಹೊದ್ದುಕೊಳ್ಳುವ ಕಂಬಳಿಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಇಡುವಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಹಳೇ ಕಂಬಳಿಯ ಮೇಲೆ ಅವನ ಆಶೆಯು ಕೂತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರನ್ನು ಬಾಯಿಬಿಚ್ಚಿ ಕೇಳುವದಾಗಲಿಲ್ಲ ಹೀಗೆ

ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಗಳಾದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಯ ಈ ಅಪೇಕ್ಷೆಯು ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದೀತೇ; ಆ ಕೂಡಲೆ ಅವರು ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಾ, ಬಾ ಎಂದು ಕರೆದು.—ನೀನು ಇಂಥದೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು; ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಯು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತನು. ಆಗ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು—ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಾ, ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಜನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆಯಾದ್ದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಈ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಇನಾ ಮಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ನುಡಿದು, ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಯು ಬಯಸಿದ ಕಂಬಳಿಯನ್ನೇ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಸ್ವಾಮಿಯು ಮೆಟ್ಟಿಬಿದ್ದು ಓಹೋ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಈ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದ್ದು ಒಂದೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡು ಅವರೊಡನೆ ಪರಮಭಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ನಡಕೊಳ್ಳ ಹತ್ತಿದನು.

ಕುರ್ಲಿಂಗಪ್ಪನೆಂಬವನೊಬ್ಬನು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರ ಭಕ್ತನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಪಿಶಾಚಿಯ ಬಾಧೆಯಾಗಿ ಅವನು ಅದರಿಂದ ಪರಿಪರಿಯ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾದನು. ಆಗ ಅವನು ಬೇಸತ್ತು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಶರಣು ಬಂದನು. ಸ್ವಾಮಿಗಳವರು—ಕುರ್ಲಿಂಗಪ್ಪಾ, ಒಂದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನ ಪಿಶಾಚಿಯ ಬಾಧೆಯು ಹೋಗುವದು. ಎಂದು ನುಡಿದರು; ಸ್ವಾಮಿಗಳು ದುಡ್ಡು ಕೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ಅವನು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ದುಡ್ಡಿನ ಮೋಹವು ಬಲು ಕೆಟ್ಟದು! ಆ ದುಡ್ಡು ಸ್ವಾಮಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕುರ್ಲಿಂಗಪ್ಪನ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿತು. ಸ್ವಾಮಿಗಳ ನಿಂದೆಯ ಫಲದಿಂದ ಕುರ್ಲಿಂಗಪ್ಪನು ಮೂಕನಾದನು; ಆಗ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಶರಣುಹೋಗಿ ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಅಡ್ಡಬಿದ್ದಳು. ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳ ದೈನ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳು—“ಗಂಗೆವ್ವಾ ನಮ್ಮ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ತಲೆಗಿಂಬಿಗೆ ಇಡು; ಅಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಂತೆ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಮಾಡಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಕುರ್ಲಿಂಗಪ್ಪನ ಪಿಶಾಚಿಯು ಬಿಟ್ಟುಹೋಯಿತು ಮತ್ತೆ ಅವನು ಮಾತಾಡತೊಡಗಿದನು. ಕುರ್ಲಿಂಗಪ್ಪನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರ ಬಳಿಗೆ

ಬಂದು—ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ಮೂಢನು, ನಿನ್ನ ದ್ರೋಹವನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು; ಆದರೂ ನನ್ನ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ನನಗೆ ಕಲ್ಯಾಣಮಾಡಿದೆ; ನೀನು ದೊಡ್ಡವನು; ನಿನ್ನ ಭಕ್ತವಾತ್ಸಲ್ಯವು ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ಸ್ತವನ ಮಾಡಿದನು.

ಹೀಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಭಕ್ತಹಿತದಕ್ಷರಾಗಿರಲು, ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ದಂಪತಿಗಳು ತಮಗೆ ಸಂತಾನವಾಗಬೇಕೆಂದು ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಬಂದರು. ಆ ದಂಪತಿಗಳ ಸೇವೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಂತುಷ್ಟರಾದರು. ಅವರು ಒಂದು ದಿನ ಆ ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ಹತ್ತರ ಕರೆದು, ಗಂಡನ ಸಮಕ್ಷಮವಾಗಿ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಮಲಗಿಸಿ ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಸ್ತನಪಾನ ಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ತಾಯೀ ನಾನೇ ನಿನ್ನ ಮಗನು ನಿನ್ನ ಮೊಲೆಯಹಾಲನ್ನು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಕುಡಿದು ಸಂತುಷ್ಟನಾದೆನು; ನಿನಗೆ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಸಂತತಿಯಾಗುವದು ಎಂದು ಆಕೆಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದವ ಮಾಡಿದರು. ಬಹುದಿವಸ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಣದ ಆ ಬಂಜೆಸ್ತ್ರೀಯ ಮೊಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಬಿದ್ದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಭಕ್ತರ ಮನೋರಥದ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗಾಗಿ ಅಪ್ಪನವರು ಏನೇನು ಆಟವಾಡುವರೋ ತಿಳಿಯದೆಂದು ಭಾವಿಕರು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಬಳಿಕ ಆ ದಂಪತಿಗಳು ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಊರಿಗೆ ಹೋದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ರಭುವಿನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಪುತ್ರೋತ್ಪತ್ತಿಯಾಯಿತು. ಅವರು ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ನಾಮಗಾನ ಮಾಡುತ್ತ ಸುಖದಿಂದ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿ ಧನ್ಯರಾದರು. ಭಕ್ತರ ಕಾಮಭೇನು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದಂತಿರುವ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಯವರ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾದವರಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವರು ಸಂತತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದರು, ರೋಗಿಗಳು ನಿರಾಮಯರಾದರು. ಬಡವರು ಧನಿಕರಾದರು. ಮೂರ್ಖರು ಪಂಡಿತರಾದರು. ಅಭಾವಿಕರು ಭಾವಿಕರಾದರು. ನಿರ್ವೀರ್ಯರು ವೀರ್ಯವಂತರಾದರು. ಹೀಗೆ ಹಲವರಿಗೆ ಹಲವು ಬಗೆಯಿಂದ ಅವರವರ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಫಲವಾಗುತ್ತ ನಡೆಯಲು ಮಡಿವಾಳ ಪ್ರಭುವಿನ ಭಕ್ತಸಂರಕ್ಷಣದ ಕೀರ್ತಿಯು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಹಬ್ಬಿತು.

ಹದಿಮೂತನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಸದುವದೇಶ.

—[೦]—

ಕ್ತವತ್ಸಲರಾದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಲೋಕೋದ್ಧಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಜ್ಞಾನಬೋಧವನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾದ ದಿವ್ಯವಾಣಿಯಿಂದ ಹೊರಡುವ ಸುಲಭ ಬೋಧವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭಾವಿಕರು ಸಂತುಷ್ಟರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಘನವಿದ್ವಾಂಸರಾದಾಗ್ಯೂ ಪಾಮರರನ್ನು

ಉದ್ಧರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಕೇವಲ ಪ್ರಾಕೃತ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಜ್ಞಾನರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳುಹಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ವಿಷಯ ವಿವೇಚನದ ಪದ್ಧತಿಯು, ಹವಣಿಯಾದ ತುತ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಉಣ್ಣಿಸುವ ತಾಯಿಯ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಉಪದೇಶದ ಒಂದೆರಡು ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಉದಹರಿಸುವೆವು.

ಮಡಿವಾಳಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಬೋಧ ಮಾಡುವಾಗ ಬಹುಶಃ ನಾವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಸಿದ್ಧಿಂಗಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೇ ಕುರಿತು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು:—“ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬೋಧವು ನಡೆದಾಗ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದದ್ದೇನೆಂದರೆ—“ಎಲಾ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಾ, ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೇದಾಂತಿಗಳು ಒಹಳ; ಮನೆಮನೆಗೆ ವೇದಾಂತಿಗಳಾಗಿರುವರು; ಇಂಥ ವೇದಾಂತಿಗಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ, ದೂರದಿಂದಲೇ ಅವರಿಗೆ ಎನಾದರೂ ನೀಡಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಅಂಥವರ ಗಾಳಿ ಕೂಡ ತಗಲದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ಪಡಬೇಕು!” ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಮೇಲಿನ ಈ ಬೋಧದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ರಹಸ್ಯವಿರುವದೆಂಬದು ನಿಮಗೆ ಹೊಳೆದಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಮರುಳ-ದುರುಳ ವೇದಾಂತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಬಹು ಅಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮಂದಿಯನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯಾಗಲಿ, ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಸ್ವಕಾರ್ಯ ಸಾಧನಕ್ಕಾಗಿಯಾಗಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥಪರಾಯಣರು ವೇದಾಂತಿಗಳ ವೇಷ ಹಾಕುವರೆಂಬದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇಂಥ ವೇದಾಂತಿಗಳ ಸವಿಮಾತಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ, ಅನಾಚಾರಕ್ಕೀಡಾದ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರು ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಗುವರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ

ರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಎಚ್ಚರಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸರಳ ಅಥವಾ ನಿಜವಾದ ವೇದಾಂತಿಯು ಅರ್ಥಾತ್ ಪರಮ ವೈರಾಗ್ಯಶಾಲಿಯು ದುರ್ಲಭನೆಂದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಮರುಳತನದಿಂದ ಇಲ್ಲವೆ ದುರಳತನದಿಂದ ವೇದಾಂತ ಮಾರ್ಗವಲಂಬಿಗಳಾಗಿ ಕೆಡುವದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಂಸಾರಿಕರಾಗಿರುವದು ಮೇಲಾದದ್ದು - ಪರಮಶ್ರೇಯಸ್ಸಾಧನವಾದದ್ದು ಎಂದು ಆ ಮಹಾಶ್ವರು ಕಂಠರವದಿಂದ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಯಾವದೊಂದು ಪದಾರ್ಥವು ಎಷ್ಟು ಹೇರಳವಾಗಿದ್ದರೇನು? ಎಷ್ಟು ಅಗ್ಗವಾದರೇನು? ಆ ಪದಾರ್ಥದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಹಕರಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮಾದರಗಳು ಇದ್ದ ಮಾನದಿಂದಲ್ಲವೇ ಅದರ ಪ್ರಸಾರವಾಗುವದು! ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಸುಧಾರಣೆಯಿಂದ ಮುದ್ರಣದ ಸಾಧನಸೌಕರ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಬೇಕು, — ಬೇಕಾದಂಥ ಗ್ರಂಥಗಳು ಮುದ್ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವದರಿಂದ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಸಾರವು ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮುಂದೆ ನುಡಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ನಸುನಕ್ಕು — ಆಪ್ತಾ ಶಿಷ್ಯೋತ್ತಮನೇ, “ದುಡ್ಡಿಗೆ ನೂತು ಕುಳ್ಳುಗಳಾದರೆ ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಾಯುವವರಾರು” ಎಂದು ಅಂದರು. ಈ ಮೇಲಿನ ಬಹು ಸಮಂಜಸವಾದ ಬೋಧದಿಂದ ಭಕ್ತನು ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟನು. ದೇಹವನ್ನು ಶುಷ್ಕವಾಗಿ ಮಾಡಿ ಜ್ಞಾನಭಂಡಾರವನ್ನು ಬಿಳಿಯಿಸುವದು ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಲ್ಲೆಂಬ ಭಾವನೆಯು ಅವನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ದೇವರ ಸೇವೆಯೆಂದರೇನೆಂಬದರ ಹಾಗೂ ಗುರುಸೇವೆಯೆಂದರೇನೆಂಬದರ ಗುರುತು ಇಲ್ಲದ ಬಾಯ್ಬಿಡಕರು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಪೊಳ್ಳು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ಬೀಳುವರಲ್ಲದೆ, ನಿಜವಾದ ಸಜ್ಜನರು ಬೀಳುವದಿಲ್ಲ. ಬರಿಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬಹಳವಾದರೇನು? ಜನರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಜಿಜ್ಞಾಸೆಯು ಇದ್ದರಷ್ಟೇ.

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಕ್ಕ ಸಾಧುಗಳನ್ನೂ, ಮರುಳ ವೇದಾಂತಿಗಳನ್ನೂ ಬೈಲಿಗಳಿದು ಅವರನ್ನು ಸನ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಧರ್ಮಲಂಡತನವೂ ಚಾರ್ವಾಕತೆಯೂ ಅವರಿಗೆ ಕೇವಲ ನಿಂದ್ಯವಾಗಿದ್ದವು. ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರು ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ರತವಾಗಿರುವಂತೆ ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಈಶ್ವರೀಲೀಲೆಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಧಾರವಾಡದ ಕಲೆಕ್ಟರಸಾಹೇಬಹಾದ್ದೂರವರು ಗರಗಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ವಿಗಂಬರರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಾಹೇಬರವರು

ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದರು. ಆಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದ ಬಲದಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ದೋತರವನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಹುಕುಮು ಮಾಡಿದರು. ಸುಮಾರು ಅರ್ಧಶತ ಮಾನದ ವರೆಗೆ ದಿಗಂಬರರಾಗಿ ನಿರ್ಭಯದಿಂದ ಇದ್ದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಾಹೇಬಬಹಾದ್ದೂರವರ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ವಸ್ತ್ರಪರಿಧಾನ ಮಾಡಿದರು; ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಂದೂ ಚಕಾರಶಬ್ದವನ್ನುಳ್ಳರಿಸಲಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವರು ಬರಿಯ ಬಾಷ್ಪಳಪಂತರಂತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಬಳಿಕ ಸಾಹೇಬರವರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮಠವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟರು. ಅವರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತುಸು ದೂರಹೋಗಿ, ಏನಾಯಿತೋ ಏನೋ ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಕುದುರೆಯನ್ನೋದಿಸುತ್ತ ಮಠಕ್ಕೆ ಬಂದು—ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕಳೆದು ದಿಗಂಬರರಾಗಿಯೇ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಸೂಜಿಸಿದರು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ ಮಂಡಲಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—ತಮ್ಮ ಗಂಟೆಣ್ಣಾ, ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಣ್ಣಾ ನೋಡಿದಿರಾ ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರ ಹ್ಯಾಗಿದೆ? “ಅವಾ(ಸಾಹೇಬ) ಒತ್ತಿದಾ ನಾ, ಸರದೆ; ಶಿವಾ ಒತ್ತಿದಾ ಅವಾ(ಸಾಹೇಬ) ಸರದಾ;” ಒತ್ತಿದರಸರಿಯಣ್ಣಾ, ಸರದರ ಒತ್ತಣ್ಣಾ, ನೋಡು ಹೀಗಿದೆ? ಸೇರಿಗೆ ಸವ್ವಾಸೇರು ಆಗದೆ ಯಾರೂ ಬಗ್ಗುವದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ನುಡಿದರು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಮೇಲಿನ ಈ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿ ರಾಜಸತ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಭಿಮಾನವೂ, ಎಲಕ್ಷಣವಾದ ದೈವೀಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ರಾಜತೇಜವನ್ನು ಕೂಡಾ ಕುಗ್ಗಿಸುವ ಅಲೌಕಿಕತೆಯೂ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದವೆಂಬದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು—ಧೈರ್ಯವಂತರಾಗಿರೆಂದು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಗಂಭೀರವಾದ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಈ ಮಹತ್ತರವಾದ ಬೋಧನು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಬಹುದೇಗ ಸರಿಣಾಮವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಭೂತವಾತ್ಸಲ್ಯವು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಇರಲೇಬೇಕೆಂದು ಆ ಮಹಾನುಭಾವರು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಠದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಸಣ್ಣ ಮರಿದೇವರು ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿಯನ್ನು ಎನ್ನೋದಾರ್ಥವಾಗಿ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಇಳಿದರು. ಆ ಬಡಪ್ರಾಣಿಯು ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿಷ್ಯರು ಓಡಿಬಂದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು—“ಅಜ್ಜಾ ಬಾಬಾ” ಎಂದು ನಾಮಸ್ಮರಣಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಅವರು ಮರಿದೇವರಿಗೆ ಭೂತದಯೆಯಬಗ್ಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ

ಬೋಧನಾಡಿ, ಪುನಃ ಅಜ್ಞಾ ಬಾಬಾ ಎಂದು ನುಡಿದು ಆ ಬೆಕ್ಕಿನಮರಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕರೆದರು. ಆ ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿಯು ಏನೂ ಅಪಾಯವನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ನೀರು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಮೂಕಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಸೂರಕ್ಷಿಸುವುದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಣಕಾರಕವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಎಲ್ಲ ಬಸರಿಗೂ ಹೇಳಿದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಸದುಪದೇಶದಿಂದ ಮರಿದೇವರಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗಿ ಅವರು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಇಂಥ ಕೆಲಸಮಾಡಬಾರದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು.

ತಮ್ಮ ಭಕ್ತವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ತಪ್ಪುಮಾಡಿದರೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವರಿಗೆ ಗಣಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ದಂಡನೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಈ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಭಕ್ತವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಪ್ರಯೋಜನಗಳು ದೇವತಾಉತ್ಸವಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದವು. ಜನರಲ್ಲಿ ಸದಾಚಾರವು ಬೆಳೆಯಿತು. ದೈವೀ ನಿಷ್ಠೆಯು ಅಂಕುರಿಸಿತು; ಭಜನ ಪುರಾಣಾದಿಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಡೆಯಹತ್ತಿದವು. ಲೋಕವನ್ನು ದ್ವರಿಸಲು ಸಜ್ಜನರ ಸದುಪದೇಶವಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾವುದು ಶಕ್ತವಾಗುವದು?

ಹವಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಸತ್ಪುರುಷರ ಸಮಾಗಮವು.

ಮೇರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸದ್ಭಕ್ತರನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಸದುಪದೇಶದಿಂದ ಅವರ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀಗಲಾಡುತ್ತ ಇರುತ್ತಿರಲು ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರೀ ನಾಗಲಿಂಗಪ್ಪನವರು ಗರಗಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಈ ನಾಗಲಿಂಗಪ್ಪನವರು ನವಲಗುಂದದವರು, ಇವರ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯು ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಂದಿಗ್ಧದಿಂದ

ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವದು. ಇಂಥ ಮಹಂತ ಸತ್ಪುರುಷರು ಊರಿಗೆ ಬಂದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತು ಮಠದ ಬಾಗಿಲ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದರು. ದೊಡ್ಡವರ ಹೃದಯವು ದೊಡ್ಡವರಿಗೇ ಗೊತ್ತಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮಂಥ ಪಾಮರರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಾರದು. ಶ್ರೀ ನಾಗಲಿಂಗಪ್ಪನವರುನೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮಠಕ್ಕೆ ಬಂದರು; ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಬಾಗಿಲವು ಬಂದಮಾಡ

ల్పట్టిత్తు; ఆగ నాగలింగప్పనవరు బాగిల తేరేయిరేందు ఒళగినవరన్న ఒద రఱత్తిదరు. మదివాళప్పనవరు తావేస్వతః నాగలింగప్పనవరిగేఓ, కేటట్టు బాగిల తేరేయివదిల్ల. ఇల్లి నిన్న కేలసవేనిదే? ఘోలు సుమ్మనే; ఎందు నుడిదరు. ఆదరే నాగలింగప్పనవరు బాగిలు తేరేయిలేబేకేందు ఘటఘడి దరు. మదివాళప్పనవరు జాగిల తేరేయిలేల్లరు; ఈ గింండలదల్లి ఎల్లొ పేలేయి కళేదు యోయితు. నాగలింగప్పనవరు బాగిల తేగి యువదర సలువాగి దుంజాల బిడ్డు—మదివాళా, నిన్న కణ్ణుగళు ఘోగిరువవేందు కేళిరువేను, నాను నిన్న కణ్ణుగళన్నేకే నినగే కణ్ణు కేడువేను. బాగిల తేరేయిబారదే? ఎందు ఒందే సవనే కఱగఱత్తిదరు. మదివాళప్పనవరు నసునక్క—నన్న కణ్ణుగళన్నేను నేక్కవి? దేతద మేలే అనేక జన కురుడరువరు. అవర కణ్ణుగళన్నేల్ల నేక్కబారదే, ఎందు అందు బాగిల తేగియిసిదరు. నాగలింగప్పనవరు ఒళగే ప్రవేశ మాడిదరు.

ఈ కాలక్కే మదివాళప్పనవరు వృద్ధరాగిద్దరింద అవర కణ్ణు గళు బహివ్యాపారవన్న నోడలారదవాగిద్దవు. శ్రీనాగలింగప్పన వరు బరలు అవరు తమ్మ ఇజ్జామాత్రదింద కణ్ణుగళల్లి నోడువ సామర్థ్యవన్న తందుకొండరు. అవరిబ్బరు సత్పురుషర సమాగమ సులివు అపూర్వవాయితు. ఒళక కేలఘోత్తిన మేలే నాగలింగప్పనవరు మదివాళప్పనవరిగే తరణు మాడి ఘోరటు ఘోదరు.

ఒందానోందు దిన ఒబ్బ తరుణును మదివాళప్పనవర దశనక్కే బందను. ఆ తరుణును స్వామిగళవరిగే సాష్టాంగనమస్కారవన్న హాకి కుళితుకొండను. ఆగ మదివాళప్పనవరు అవనన్న కురితు—నిను యారప్పా, నిన్న ఘేసరు ఏను? ఎందు కేళిదరు తరుణును—“నన్న ఘేసరు సిద్ధప్పా” ఎందు ఘేళలు, ఇల్లిగే యాకే బంది? ఎందు పునః స్వామిగళవరు నుడిదరు. అదక్కే తరుణును—

తరుణ—నిమ్మ దశనద సలువాగి;

మదివాళప్ప—దశనవాయితల్లా ఘాగాదరే ఇన్న నిను ఘోగబఘదల్లవే!

ತರುಣ—ನಾಲ್ಕುದಿನ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ದೇನೆ;

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ—ನಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಂದ ನೀನು ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಮಾಡುವೆ?

ತರುಣ—ಊರಲ್ಲಿ ಕಂತಿಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಈ ಹಳ್ಳದದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂತು ತಿನ್ನುವೆನು.

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ—ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಬಹಳಚಲೋ ಇದ್ದಿಯಪ್ಪಾ; ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇರು. ಇಂಥವರೇ ನಮಗೆ ಬೇಕು. ಭಿಕ್ಷಾ ಬೇಡಿ ತಂದ ರೊಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೂ ಅರ್ಧಾ ಕೊಡುತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು!

ತರುಣ—ಗುರುಗಳಿಗೆ ಆರ್ಪಿಸದಲೆ ತಿನ್ನುವೆನೆ?

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಸಂಭಾಷಣಗಳಾದ ಬಳಿಕ ಸಿದ್ಧಪ್ಪನು ಮಠದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿದನು. ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಬಲು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಸಿದ್ಧಪ್ಪನು ಗುರುಚಾಕರಿಯನ್ನು ಬಹು ಆಸ್ಥೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಿದ್ಧಪ್ಪನನ್ನು ಹತ್ತರ ಕರೆದು—“ತಮ್ಮಾ ಸಿದ್ಧಪ್ಪಾ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸಾಧುತ್ತವು ಜನ್ಮದಾರಭ್ಯ ನೆಲೆಯೂರಿರುವದು. ನೀನು ಮುಂದೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಸತ್ಪುರುಷನಾಗುವಿ; ನಿನ್ನ ಈ ವೈರಾಗ್ಯಪರ ನಡತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಪರಮಾಲೃದವಾಗುತ್ತದೆ, ನೀನು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಜಾನಂದದಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಇರು; ನಿನ್ನ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವದು” ಎಂಬದಾಗಿ ನುಡಿದು, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಸಿದ್ಧಪ್ಪನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಪೊಡಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪಡೆದು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದನು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಈ ಸಿದ್ಧಪ್ಪನು ಯಾರೆಂಬದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯತೋ ಅಥವಾ ನಾನು ಹೇಳಲೋ? ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಡುವೆನು ಕೇಳಿರಿ; ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ನೂಕುವ ಸಾಹಸವಾದರೂ ಯಾಕೆ? ಈಗ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಅದೇಕೆ ದಿಗಂತದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ, ತಮ್ಮ ದೈವೀಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬೆಳಕನ್ನು ಸುತ್ತಲೂ ಹಬ್ಬಿಸಿದ ಶ್ರೀಸಿದ್ಧಾರೂಢಸ್ವಾಮಿಯವರೇ ಆ ನಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಪ್ಪನು- ಮಡಿವಾಳಗುರುಗಳ ಪರಮಾನುಗ್ರಹವು ಸಿದ್ಧಾರೂಢರ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇತ್ತು; ಅವರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡಿ ಸಿದ್ಧಾರೂಢರು ಲೋಕವಿಖ್ಯಾತರಾಗಿರುವರು.

ಗರಗದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಅನೇಕಮಂದಿ ಸತ್ತುರುಷರು ಭಿಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಅಗಡಿಯ ಶ್ರೀಶೇಷಾಚಲ ಸದ್ಗುರುಗಳು ಗರಗಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತೀರವೃದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಮಠದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಲು, ಶ್ರೀಶೇಷಾಚಲಸಾಧುಗಳು ಅವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಒಳಗೆ ಇದ್ದರು. ಸಾಧುಗಳು ತಮ್ಮ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಹೊರಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು—“ಅಗಡಿಯಿಂದ ಈ ಘಟವು ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವದು; ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶಿಷ್ಯನು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮುಂದೆ ಅಗಡಿಯ ಸಾಧುಗಳು ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವರು; ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಪರಮಾನಂದಬಟ್ಟು ಆಕಾಶದ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆಯನ್ನೆತ್ತಿ—“ಅಪ್ಪಾ ಬಂದನೇನು-ಅಪ್ಪಾ ಬಂದಿರುವನೇ? ಅಪ್ಪನ ಭಿಟ್ಟಿಯು ಬಹಳ ದಿವಸಕ್ಕೆ ಆಯಿತು” ಎಂದು ಕಂಠೋಕ್ತವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಾವೇ ಅಂದುಕೊಂಡು, ಬಳಿಕ ಕ್ಷಣಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಆ ಮೇಲೆ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು—“ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದಿರುವನು? ಇಲ್ಲಿನಿದೆ? ಊರಲ್ಲಿ ಹೋಗನ್ನು” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಶಿಷ್ಯನು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಅದರಂತೆ ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಸಾಧುಗಳೂ ಸಂಭ್ರಮಪಟ್ಟು ದೊಡ್ಡವರ ಆಶೀರ್ವಚನವು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮೀವೇಂಕಟೇಶನ ಸೇವೆಗೆಂದು ಹೊರಟು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಈ ದೇಹಕ್ಕೆ ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಅಪ್ಪಣೆ ಸಿಕ್ಕಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನೇತಕ್ಕೆ ತಡವು? ಎಂದು ನುಡಿದು, ಮಹಾದ್ವಾರಕ್ಕೆ ಹಣೆ ಹಚ್ಚಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಸಾಧುಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ ನೋಡಿದಿರಾ! ಅಗಡಿಯ ಸಾಧುಗಳ ಹಾಗು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಭಿಟ್ಟಿಯ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು! ಅವರಾ ವರ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೋ ಅವರದು ಅವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು! ನಮಗಂತೂ ಅದೊಂದು ಚಮತ್ಕಾರವೇ ಆಗಿ ತೋರುವದು. ಸಾಧುಗಳು ಗರಗ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಅಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿಯ ಗುಡಿಯಸಲುವಾಗಿ ಬಹುದ್ರವ್ಯವು ಭಿಕ್ಷೆಯ ರೂಪದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿತಂತೆ! ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಹಾಗು ತಮ್ಮ ಭಿಟ್ಟಿಯ ಈ ಚಮತ್ಕಾರಿಕ ಆಖ್ಯಾನವನ್ನು ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಸದ್ಗುರುಗಳವರು ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಮಂಡಲಿಯ ಮುಂದೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಹಲವು ಜನ ಸತ್ತುರುಷರಿಗೆ ವಂದನೀಯರಾದ ನಮ್ಮ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಾಮರನಾದ ನನ್ನಿಂದ ವರ್ಣಿಸುವದಾಗಬಹುದೇ? ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ದಿವ್ಯ ಚರಿತ್ರೆವು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು! ಸತ್ತುರುಷರ ಆಚರಣೆಯ ರಹಸ್ಯವು ಸತ್ತುರುಷರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವದಲ್ಲದೆ “ಗುಣಿಗುಣಂವೇತ್ತಿ ನವೇತ್ತಿ ನಿಗುಣಂ” ಎಂಬಂತೆ ಸತ್ತುರುಷರಲ್ಲದವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಾರದು. ಶ್ರೀ ನಾಗಲಿಂಗಪ್ಪನವರ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಸಾಧುಗಳವರ ಆಗಮನವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಬಹಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುವ ನಮಗೆ ಅವರ ಅಂತರವೃತ್ತಿಯ ಪರಿಚಯವು ಆಗಬಹುದೇ? ಶೇಷಾಚಲ ಸಾಧುಗಳು ಬಂದಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವು ಬಂದನೇನು? ಬಹಳ ದಿವಸಕ್ಕೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಯಿತು; ಇಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ? ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗನ್ನು, ಎಂದು ನುಡಿದದ್ದರ ರಹಸ್ಯವು ಏನಿರುವದೋ ಏನೋ ಅದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೂ, ಶೇಷಾಚಲ ಸಾಧುಗಳಿಗೂ, ಗೊತ್ತಲ್ಲದೆ, ನಮ್ಮಂಥ ಕ್ಷುದ್ರರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವದೆಂತು? ಏನೇ ಇರಲಿ; ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಸಜ್ಜನರ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೈನ ಎಣಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಸತ್ತುರುಷರು ಅವರ ಸಮಾಗಮವನ್ನು ಬಯಸಿ ಒರುತ್ತಿರುವದು ನಿರ್ವಿವಾದವಾಗಿತ್ತು!

ಹದಿನೈದನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ನಿರ್ಯಾಣ.

ಕಹಿತಾರ್ಥವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರೂಪವನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡಿದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಹಲವು ಲೀಲೆಗಳಿಂದ ಭಕ್ತರನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಅಸಂಖ್ಯವಾಗಿ ಬಂದು ಹೋದವು. ಅವರ ಮಾನುಷ ದೇಹವು ಜರ್ಜರವಾಗತೊಡಗಿತು; ಹೀಗಿರಲು ಕರಿಗೌಡನೆಂಬೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯೋತ್ತಮನು ಮುದೇನೂರಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆತನು ಒಳ್ಳೇ ಗುರುಭಕ್ತನಾದ್ದರಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಪೊಡಮಟ್ಟು ತಾಳಲಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಸುಸ್ವರವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳನ್ನು ಅನ್ನತೊಡಗಿದನು. ಕನ್ನಡ ಪದಗಳೆಂದರೆ ಬಹುತರವಾಗಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಕರಿಗೌಡನಿಗೆ ಕರಿಗೌಡಾ, ಸಾಕು

ಬಿಡು ನಿನ್ನ ಹಾಳುರಗಳೆಯನ್ನು! ಆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಏನದೆ? ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಆದರೆ ಕರಿಗೌಡನು ಕನ್ನಡದ ಆಭಿಮಾನಿಯೂ ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಚನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡಿದವನೂ ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಸುಮ್ಮನಾಗದೆ—“ಅಪ್ಪಾ ಕನ್ನಡನುಡಿಯು ಬಲು ಮಧುರವಿರುವದು; ನಿಜಗುಣವ್ವನವರು ವೇದಾಂತವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಬಹು ಸರಸವಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವರು; ಅಂದು ತೋರಿಸಲಾ! ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಕರಿಗೌಡನ ಆತುರತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅವನಿಗೆ ಪದಗಳನ್ನು ಅನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಬಳಿಕ ಕರಿಗೌಡನು ಬಹು ಆನಂದದಿಂದ ನಿಜಗುಣವ್ವನವರು ಮಾಡಿದ ‘ಪರಮಾನು ಬೋಧ’ ವೆಂಬ ಗ್ರಂಥದೊಳಗಿನ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಅನ್ನತೊಡಗಿದನು. ಸುಮನೋ ಹರವಾಗಿಯೂ, ನೀಜೋಚ್ಚಸ್ವರಬದ್ಧವಾಗಿಯೂ ಅನ್ನುವ ಆ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿದಂತೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಆನಂದವು ಹೆಚ್ಚತೊಡಗಿತು. ಅವರು ಆನಂದದ ಭರದಲ್ಲಿ, ಕುಳಿತ ಆಸನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ನಿಂತು ತಾಳಗತ್ತಿ ನಲ್ಲಿ ಕುಣಿಯ ತೊಡಗಿದರು; ಆಗ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳೊಳಗಿಂದ ಆನಂದಾಶ್ರುಗಳು ಧಾರೆಗಟ್ಟಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಪರಮಾನುಬೋಧದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಪದಗಳು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕುಣಿಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಪದಗಳು ಮುಗಿದವು; ಕರಿಗೌಡನು ತಂಬೂರಿಯ ಸುನಾದ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು ಆಗ ಶಿಷ್ಯರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಮೈಯನ್ನೂ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಒರೆಸಿದರು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು, ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು—ಕರಿಗೌಡಾ, ನಿನ್ನ ಪದಗಳು ಮಡಿವಾಳನನ್ನು ಕುಣಿಸಿಬಿಟ್ಟವು ನೋಡು! ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ನಾನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಯೆಂದು ತಿರಸ್ಕಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನು; ಭಲೆ ನಿಜಗುಣವ್ವಾ ನಿನ್ನ ಕವಿತೃಶಕ್ತಿಯು ಹೆಚ್ಚಿನದು! ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ರಸಿಕರು ಇರುವರು!! ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯರು ತಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಮೈತ್ರೇಯಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನೇ ಸಾರರೂಪವಾಗಿ ನಿಜಗುಣವ್ವನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವನಲ್ಲಾ ಶಾಬಾಸ, ಶಾಬಾಸ, ಕರಿಗೌಡಾ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಓದುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ ನೋಡು, ನಿಜಗುಣವ್ವನು ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಒಹು ಸುಲಭ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವನು; ಇದರಿಂದ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೂ ಜ್ಞಾನವಾಗುವದು! ಎಂಬ ಉದ್ಗಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಕನ್ನಡಗ್ರಂಥಗಳ ಅಭಿರುಚಿಯು ಹತ್ತಿ ಅವರು ಕರಿಗೌಡನಿಂದ ಹಲವುಬಗೆಯ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಅನಿಸಿ ಕೇಳಹತ್ತಿದರು.

ಹೀಗೆ ಕರಿಗೌಡನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಇರುತ್ತಿರಲು, ಒಂದು ದಿನ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಒಬ್ಬರೇ ಕುಳಿತಾಗ ಕರಿಗೌಡನು ಅವರಿಗೆ ಪೊಡಮಟ್ಟು—ಅಪ್ಪಾ, ಈ ಶಿಷ್ಯನ ಒಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ನಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕು, ಅದು ಏನಂದರೆ—ನಮ್ಮೊರಲ್ಲಿಯೇ ಅಪ್ಪನ ಸಮಾಧಿಯಾಗಬೇಕು. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ವಚನಕೊಡು ಎಂದು ದುಂಬಾಲ ಬಿದ್ದನು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕರಿಗೌಡನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ನಕ್ಕು—ಕರಿಗೌಡಾ, ಈ ದೇಹವು ಎಲ್ಲಿ ಬೀಳುವದೆಂಬದನ್ನು ಈಗಲೇ ಹ್ಯಾಗೆ ಹೇಳಬೇಕು? ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮೊರಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಸಮಾಧಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಇದ್ದರೆ ಬೇಗನೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗು; ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ನನಗೆ ತಿಳಿಸು, ಮುಂದೆ ನೋಡೋಣವಂತೆ! ತಿಳಿಯಿತೇ? ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕರಿಗೌಡನು ಹರುಷಗೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸಲು ಒಂದು ಆಳು ಕಳುಹಿಸಿ, ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಹೊರಟು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಸೂಚಿಸಿದ್ದನು. ಆ ಆಳುಮನುಷ್ಯನು ಒತ್ತರದಿಂದ ಗರಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದನು.

ಮರುದಿನ ಕರಿಗೌಡನಿಗೆ ವಿಚಾರ ಮಟ್ಟಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರನ್ನು ಕರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಆಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದು ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂಬದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗಿ ಅವನು ತಾನೇ ಹೊರಟನು. ಆದರೆ ಅವನ ಆಳು ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಹೊರಟದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಪತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿಸಿ ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು—“ಕಡೆಗೆ ಒಕ್ಕಲಿಗ್ಯಾ ಒಕ್ಕಲಿಗನೇ ಆದನು!” ಎಂದು ನುಡಿದರು, ಮರುದಿನ ಕರಿಗೌಡನೇ ಬರತಕ್ಕವನಿದ್ದದರಿಂದ ಆ ದಿವಸ ಅವನ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಏನೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ಆಳು ಕರಿಗೌಡನು ಬರುವ ದಿಲ್ಲಿಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನಿರು ನಾಳೆಗೆ ಬರುವನು; ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದರು.

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಭವಿಷ್ಯದಂತೆ ಮರುದಿನ ಕರಿಗೌಡನು ಬಂದನು. ಆತನು ಲಗಬಗೆಯಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಭಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಆಳನ್ನು ಕಳಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು—“ಕರಿಗೌಡಾ, ನಿನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು. ನೀನು ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದೆ; ನೀನು ಎಷ್ಟು

ಜಾಣನಿದ್ದರೂ ಕಡೆಗೆ ಶುದ್ಧ ಚಕ್ರಲಿಗನಾದೆ. ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಳಗೆ ನಾನು ಬರುವದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಕರಿಗೌಡನು ಅನುತಾಪಪಟ್ಟು—“ಅಪ್ಪಾ, ಇನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಸಮಾಧಿಯಂತೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು—ತಮ್ಮಾ ಕರಿಗೌಡಾ ಇನ್ನು ಆ ಮಾತು ಆಡಬೇಡ; ಇಕೋ ಈ ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿಯನ್ನು, ಇದೇ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನ ಕಾಯವೆಂದು ತಿಳಿದು ಇದನ್ನು ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಪಡಿಸಿಕೋ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕರಿಗೌಡನು ಉಪಾಯಗಾಣದೆ ಆ ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಗರಗದ ಗೌಡರ ಮನೆತನದವನೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಯಭಕ್ತನೂ ಆದ ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನೆಂಬವನನ್ನು ಹತ್ತರ ಕರೆದು “ಬಿಷ್ಪನಗೌಡಾ, ಹತ್ತುವರ್ಷಗಳು ಎಂದಿಗೆ ತುಂಬುವವು? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನಿಗೆ ಸ್ಮರಣವಾಗದ್ದರಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಾವೇ ಹೇಳಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಬರೆದು ಇಟ್ಟಿರುವೆಯೋ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ನೋಡಿದನು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ ಮಿತಿಗೆ ಹತ್ತುವರುಷಗಳು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗ ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ—ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೆಂದು ನುಡಿದನು.

ಹಿಂದಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ದೇಹ ಬಿಡುತ್ತೇವೆಂದು ನುಡಿದಾಗ ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನು—“ಅಪ್ಪಾ, ಈಗಲೇದೇಹಬಿಡಬೇಡ” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅದಕ್ಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು—ಹಾಗಾದರೆ ಬಿಷ್ಪನಗೌಡಾ, ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ಬದುಕಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛೆಯದೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡು; ಒಮ್ಮೆ ನಿಮ್ಮ ಆಶೆಯಾದರೂ ತೀರಿ ಹೋಗಲಿ! ಎಂದರು; ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನು—ಅಪ್ಪಾ, ಹತ್ತುವರ್ಷ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಅಂದನು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆಮಾತ್ರ “ಇನ್ನೂ ಇರಬೇಕು” ಎಂಬದನ್ನು ನುಡಿಯಬಾರದು ಎಂದು ಕರಾರು ಮಾಡಿ ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನ ಕಡೆಯಿಂದ ಅಂದಿನ ಮಿತಿಯನ್ನು ಬರೆಯಿಸಿ ಇಟ್ಟರು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ಕುರಿತು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳು ತುಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಏಳು ದಿವಸಗಳ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು; ಎಂಟನೆಯ ದಿವಸ ನಾನು ದೇಹ ಬಿಡುತ್ತೇನೆಂದು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಬಿಷ್ಪನಗೌಡನು ಮೊದಲೇ ವಚನಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ನಿರುಪಾಯನಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಅದರಂತೆ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಿಸಿದರು. ಚಾರರು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ನಿಯಾಣವನ್ನು ತಿಳಿಸುವದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕೂಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ಸದ್ಭಕ್ತರು ತಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ಸಮಾಧಿಕಾಲವನ್ನು ಅರಿತು ಗರಗಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ನಾಲ್ವಾರು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಗರಗದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಜಾತ್ರೆಯು ನೆರೆಯಿತಾಯಿತು. ಜನಸಂದಣಿಯು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಎಕ್ರಮ ಸಂವತ್ಸರದ ಮಾಘಶುದ್ಧ ತದಿನಿಯ ಪುಣ್ಯಯೋಗವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಿಗೆ ಬೇನೆಯಿಲ್ಲ; ಬೇಸರಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಇಂಥವರು ಹೇಗೆ ಸಾಯುವರೆಂದು ಕೆಲಜನರು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ವಾಪ! ಆ ಜನರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಇಚ್ಛಾಮರಣಿಗಳೆಂಬದು ಹ್ಯಾಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು?

ಆ ದಿವಸ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಹತ್ತರ ಕರೆದು— ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ಇಂದಿಗೆ ಈ ಮಡಿವಾಳನ ಜಡಶರೀರವು ಮರೆಯಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಆದರೂ ಆತ್ಮಜ್ಯೋತಿಯು ಅವಿನಾಶಿಯೆಂಬದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಸದ್ಭರ್ಮವನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿರಿ. ಪರಶಿವನ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ತಪ್ಪಬೇಡಿರಿ. ಧರ್ಮವಂತರನ್ನು ಶಿವನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವನು; ಎಂದು ನುಡಿದು, ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತರಿಗೂ ಕಾಯಿ-ಉತ್ತತ್ತಿ ಮೊದಲಾದ ಫಲಗಳನ್ನು ಪ್ರಸಾದರೂಪದಿಂದ ಕೊಟ್ಟರು. ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತಪರಿವಾರದ ಸಂಗಡ ಅಮೃತತುಲ್ಯವಾದ ಅಂಬುಲಿಯನ್ನು ಉಂಡರು; ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತರೂ ಪಾರ್ವತೀಪತಿಯ ಭಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಹತ್ತಿದರು. ಹೊತ್ತು ಮುಣುಗಿತು, ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಭಜನೆಯ ದಿವ್ಯಘೋಷವು ದಿಕ್ಕತಟಗಳನ್ನು ತುಂಬುತ್ತಿತ್ತು; ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಮೈತುಂಬ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಗೋಮಯದಿಂದ ಸಾರಿಸಿ ಪವಿತ್ರವಾಗಮಾಡಿದ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ ವಿಶಾಲವಾದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಮಣಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರು. ಭಕ್ತಪರಿವಾರವು ವಿಯೋಗದುಃಖಾಕುಲವಾಗಿ ಕೌತುಕದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಸುತ್ತಲೂ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ಆಗ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಭವ್ಯವೂ, ತೇಜೋಮಯವೂ ಆದ ಪದ್ಮಾಸನಸ್ಥ ಸುಂದರಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣುತುಂಬಾ ನೋಡಿ ಎಲ್ಲ

ರಿಗೂ ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತ ವೃಂದವನ್ನು ನೋಡಿ—ಅವರಿದ್ದಾರೆಯೇ, ಇವರಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ಹೆಸರುಗೊಂಡು ಕೇಳತೊಡಗಿದರು. ಎಲ್ಲರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳುವದಾಯಿತು. ಬಳಿಕ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು—ಸವದತ್ತಿಯ ಮಹಾರುದ್ರನು ಬಂದಿರುವನೇನು ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಮಹಾರುದ್ರನು ಯಾಕೋ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದು ಭಕ್ತರು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು—ಪತ್ತಾರ ಮಹಾರುದ್ರನಿಗೆ ಪತ್ರವು ಮುಟ್ಟಿರುವದಿಲ್ಲ. ಆತನು ನೆರೆವೂರಿಗೆ ಹೋಗಿರುವನಾದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ನಿಯಾಣ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಒದಗಲು ಅವನಿಗೆ ಸುದ್ದಿಯೇ ಹತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ; ವಾಪ! ಆ ಭಕ್ತನು ಇಂದು ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.” ಎಂದು ನುಡಿದು ಕೂಡಿದ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು—ಎನಿರೋ, ಮಹಾರುದ್ರನು ನಾಳೆಗೆ ಬಂದಾನು; ಅವನು ಬರುವದರಿಂದ ಈ ಜಡಶರೀರವನ್ನು ಸಮಾಧಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಮುಚ್ಚಿದ್ದರೆ. ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ತೆಗೆದಾದರೂ ಈ ಜಡಶರೀರವನ್ನು ಆತನಿಗೆ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಅವನೇನು ಬಡವನು; ಅವನ ಸಲುವಾಗಿ ಯಾರು ಪೇಚಾಡಬೇಕೆಂದು ಉದಾಸೀನ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟೀರಿ; ಅವನು ನನ್ನ ಭಕ್ತನಿರುವನು, ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಒಳಿಕೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಶಿವಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರಾಣೋತ್ಕ್ರಮಣವಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಆಗ ೩ ಗಂಟೆ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿರಬಹುದು; ಸರ್ವರೂ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಮೊದಲು ಗಣಪತಿಯ ನಾಮಸ್ಮರಣ ಮಾಡಿದರು. ತರುವಾಯ ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ, ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ, ಹರ ಹರ ಮಹಾದೇವ ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಲು ಅವರ ಶರೀರದೊಳಗಿನ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯು ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು! ಜಡಶರೀರವು ಸ್ತಬ್ಧವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟಿತು!! ಹರ! ಹರ!! ಹರ!!!

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಲೆಕ್ಕಣಿಕೆಯು ಚಲಿಸದಾಯಿತು! ಯಾವ ಮಹಾತ್ಮನ ಸುಮಂಗಲವಾದ ಚರಿತ್ರವು ಸರಸವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಲೆಕ್ಕಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಯಿತೋ, ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯು ಅಂತರ್ಧಾನವಾದ್ದರಿಂದ ಮುಂದಿನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬರೆಯುವದಕ್ಕೆ ನಮಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿರುವದು. ಆದರೆ ಹೇಳತಕ್ಕ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಅವಿನಾಶಿಯಾದ ಆತ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಲೆಕ್ಕಣಿಕೆಗೆ ಹೊಸಹುರುಪನ್ನು ಕೊಟ್ಟು

ಪೂನಾ ಬರೆಯ ತೊಡಗುವೆವು. ನೀವೂ ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಸಹನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಾವಧಾನಮನಸ್ಕರಾಗಿರಿ; ಇರಲಿ;

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ದೇಹಬಿಡುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಜಡಶರೀರದ ಮೆರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ, ಸದ್ವಿಲ್ಲದೆ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಹುಗಿದು ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಕೂಡಿದ ಭಕ್ತಸರಿವಾರವು ತಮ್ಮ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿ, ರಥವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿತು; ಕದಳೀಸ್ತಂಭಗಳಿಂದಲೂ, ತೆಳರು ತೋರಣಗಳಿಂದಲೂ, ವಿವಿಧ ಬಣ್ಣಗಳ ಪತಾಕೆಗಳಿಂದಲೂ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿ ಪರಿಶೋಧಿಸುವ ಆ ರಥದಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಜಡಶರೀರವನ್ನು (ಕಲೇವರ) ಕೂಡಿಸಿದರು. ಸನಾದಿ, ಕಹಳಿ, ನಗಾರಿಗಳ ನಿನಾದವು ಅಂಬರವನ್ನು ತುಂಬತೊಡಗಿತು. ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ರಥದ ಎಡಬಲಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಲು ಸಾಲಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು, ತೇರಿನ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದ ಭಕ್ತರು ಆವೇಶಗೊಂಡು ಜಗ್ಗುತ್ತಿರಲು, ರಥವು ಗರಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಮೆರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಹಳ್ಳದ ದಂಡೆಗೆ ಮೊದಲೇ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸಮಾಧಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಮೆರವಣಿಗೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ರಥದ ಮೇಲೆ ಸೂರಿಮಾಡಲ್ಪಡುವ ಬಿಂಡು ಬತ್ತಾಸಗಳೂ ಭತ್ತದ ಅರಳುಗಳೂ ದೇವತೆಗಳ ಪುಷ್ಪವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೆನಪುಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಬಳಿಕ ರಥದಿಂದ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಜಡಶರೀರವು ಕೆಳಗಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಸರ್ವರೂ ನೋಡುತ್ತಿರಲು. ಅದನ್ನು ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲಿನ ಡಬಾಸನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದರು! ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ಅಪ್ಪಾ' 'ಅಪ್ಪಾ' ಎಂಬ ಶಬ್ದದೊಡನೆ ರೋದನಸ್ಪರವು ದೂರದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತೊಡಗಿತು; ಜನರು ರೋದನಸ್ಪರವು ಕೇಳಬರುವತ್ತೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಮಧ್ಯಮವಯಸ್ಸಿನ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನು ಮೈಮೇಲೆ ಸ್ಮೃತಿಯಿಲ್ಲದವನಂತೆ ಒಂದೇಸವನೆ ಓಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಲಗಬಗೆಯಿಂದ ಬಂದು ಮಡಿವಾಳಗುರುವಿನ ಜಡಶರೀರವನ್ನಾದರೂ ಕಾಣದೆ, ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡಹತ್ತಿದನು.

ಪ್ರಿಯವಾಚಕರೇ, ಹೀಗೆ ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಂದ ಈ ಗೃಹಸ್ಥನು ಯಾರೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯಿತೋ? ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ದೇಹವನ್ನು ಬಿಡುವಕಾಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬನು ನಾಳೆ ಬರತಕ್ಕವನಿದ್ದಾನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರಷ್ಟೇ; ಆ ಭಕ್ತನೇ ಇವನು; ಇವನೇ ಸವದತ್ತಿಯ ಮಹಾರುದ್ರಪ್ಪನು! ಈ ಮಹಾರುದ್ರಪ್ಪನು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಾಂತರದಿಂದ ಪರವೂರಿಗೆ ಹೋಗಿರಲು ಸವದತ್ತಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಪತ್ರವು ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ಆತನು ತಿರುಗಿ

ಊರಿಗೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಗೇಣಾವಸಾನ ಕಾಲವು ಮೀರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮಹಾರುದ್ರಪ್ಪನು ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಪತ್ರವು ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವನು ಆ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚುವುದಾದ ಬಳಿಕ ಬಂದನು.

ಮಹಾರುದ್ರಪ್ಪನು ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿರಲು ಕೂಡಿದ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿಯು ನೆನಪಾಗಿ, ಮಹಾರುದ್ರಪ್ಪನನ್ನು ಸಂಪ್ರಸಿದ್ಧಿ, ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲಿನ ಡಬಾಸನ್ನು ತೆಗೆದರು ಆಗ ಬಳಗೆ ಎಡಬಲಗಳಲ್ಲಿ ಛಾಳಾಗಿ ಉಯ್ಯುತ್ತಿರುವ ದೀಪಜ್ಯೋತಿಯಲ್ಲಿ ಪದ್ಮಾಸನಸ್ಥನಾದ ಮಡಿವಾಳಗುರುವಿನ ಶರೀರವು ವಿವಿಧಪುಷ್ಪಗಳಿಂದಲಂಕೃತವಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ಮುಖಕಮಲವು ಎಳ್ಳಿಪ್ಪಾದರೂ ಕಂಡದೆ, ನಿಸ್ತೇಜವಾಗದೆ. ಹಾಗೇ ಪ್ರಸನ್ನಮಯವಾಗಿದ್ದದ್ದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ಮಹಾರುದ್ರಪ್ಪನಿಗೆ ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ಆತನು ಮನದನೀಯಾಗಿ ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಕಲೀವರವನ್ನು ನೋಡಿ ಬಳಿಕ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ಸಮಸ್ತರಿಗೂ ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಮಹಾರುದ್ರಪ್ಪನು ಸಮಾಧಿಸ್ಥಗುರುವಿನ ರೂಪವನ್ನು ಹೃದಯದಲ್ಲೆಟ್ಟುಕೊಂಡು “ಮಡಿವಾಳಗುರುವೇ ನಿನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರವು!! ಎಂದು ಪುನಃಪುನಃ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ವಂದಿಸಿದನು. ಕೂಡಿದ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ವಂದಿಸಿ, ಮಡಿವಾಳಗುರುವಿನ ಅಗಾಧವಾದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಹದಿನಾರನೆಯ ಪ್ರಕರಣ.

ಉಪಸಂಹಾರ.

—(೩೦೩)—

ಯವಾಚಕರೇ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂಜ್ಯ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಚರಿತ್ರೆ ಮುಗಿಯಿತು; ಚರಿತ್ರೆ ಮುಗಿಯಿತೆನ್ನುವದಕ್ಕಿಂತ ನಮಗೆ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುವ ಸಂಗತಿಯು ಮುಗಿಯಿತೆಂದು ಬರೆಯುವದು ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಯಾಕಂದರೆ ಒಂದನೂರಾ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿಜಾಳಿ, ಹಲವು ಲೀಲೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಚರಿ

ತ್ರವು ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ಯಾರು ಹೇಳುವರು! ಅವರ ಚರಿತ್ರವು ಅನಂತವಿರುವದು. ಅದರೂ ಅವರ ಆಯುಷ್ಯ ಮುಣದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದ ಅತಿ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವದಾಯಿತು. ಈ ಮಂಗಲಚರಿತ್ರವು ಅತ್ಯಂತ ಕಲ್ಯಾಣಪ್ರದವೆಂಬದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ಸಮಾಧಿಯಾದ ಬಳಿಕ ಭಕ್ತಶ್ರೇಷ್ಠರೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ, ಅವರ ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸುಂದರ ವಾದ ಗುಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ಆ ಗುಡಿಯು ಈಗೂ ಭಾವಿಕರ ಹೃದಯಾ ನಂದಕರವಾಗಿ ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಒಪ್ಪುತ್ತಲಿದೆ. ಗುಡಿಯು ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ಹೊಲದಲ್ಲಿರುವದರಿಂದಲೂ, ಅದರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಮಡಿವಾಳತೀರ್ಥವೆನಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳವು ಇರುವದರಿಂದಲೂ ಅದು ಬಹು ದರ್ಶನೀಯವಾಗಿರುವದು.

ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರ ದೇಹವಿಸರ್ಜನವಾಗಿ ಇಂದಿಗೆ ಸರಾಸರಿ ೩೮ ವರ್ಷ ಗಳಾಗಬಹುದು. ಭಾವಿಕರಾದ ಗರಗವಾಸಿಗಳು ಅವರ ಜಾತ್ರೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿ ವರುಷ ಮಾಘಮಾಸದಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಆಗ ಅನೇಕ ಜನ ಭಕ್ತಪರಿವಾರವು ಸಮಾಧಿಯ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವದು. ಜಾತ್ರೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭಜನೆಯ ಸಪ್ತಾಹವು ಬಲುಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿ ನಡಿಸಲ್ಪಡುವದು. ಹೀಗೆ ಮಹೋತ್ಸವವು ನಡೆದು ಮಾಘಶುದ್ಧ ತದನಿಮಿತ್ತ ದಿನವ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಪ್ರಸ್ತವಾಗಿ ಬಡ ಬಗ್ಗೆರೆಲ್ಲರೂ ಮಡಿವಾಳಗುರುವಿನ ಪ್ರಸಾದದಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗುವರು.

ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಹಲವು ಜನ ಸತ್ತುರುಷರು ಆಗಿ ಹೋಗಿರುವರು. ಅವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಈ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಕರು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಏಣಿಸಲ್ಪಡುವರೆಂಬದು ಅವರ ಚರಿತ್ರವನ್ನೋದಿದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಇರದು! ಪಾಪಮಯವಾದ ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯಪ್ರಾಣಿಯು ವಿವಿಧಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ವ್ಯಸನಪಟ್ಟು ಮಾನವೀಪ್ರಾಣಿಯ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ದೇವತೆಗಳೇ ಸತ್ತುರುಷರ ರೂಪದಿಂದ ಭೂಮಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವರೆಂಬದು ಈ ಚರಿತ್ರವಲೋಕನದಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ; ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸತ್ತುರುಷರೆಲ್ಲರೂ ದೈವೀಬಲಸಂಪನ್ನರಾದ್ದರಿಂದ ಶುಭೇಚ್ಛುಗಳಾದವರು ಅವರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದರ್ಶನವನ್ನು ಹೊಂದಿಯಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲವೆ ಅವರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮಂಗಲಚರಿತ್ರವನ್ನು ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿಯಾಗಲಿ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು.

ಜಗಜ್ಞಾಲಕನಾದ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿನ ದಶಾವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಾವತಾರವು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವದಷ್ಟೇ; 'ಬುದ್ಧ' ಅಂದರೆ ಜ್ಞಾನಿಯೆಂಬರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಈಗಿನ ಕಾಲವು ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಅವತಾರದ ಕಾಲವೆಂತಲೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಜ್ಞಾನಿಗಳ ರೂಪದಿಂದ ಅವತರಿಸಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವ ಪರಮಾತ್ಮನು ಧನುಷ್ಪಾಣಿಯಾಗಿ ಈಗ ರಾಕ್ಷಸರೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸರು ತಮ್ಮ ಅಕರಾಳ ಏಕರಾಳ ರೂಪವನ್ನು ಉಪಸಂಹರಿಸಿಕೊಂಡು, ಮಾನವೀಪ್ರಾಣಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಕಾಮ-ಕ್ರೋಧಾದಿ ಪದ್ವಿಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಮದಿಂದ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನುಗ್ಗು ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಹೀಗೆ ರಾಕ್ಷಸರು ಮನುಷ್ಯಪ್ರಾಣಿಯ ಮನೋಮಯರಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರನ್ನು ಸಂಹರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ವಾಗ್‌ರೂಪೀಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಸತ್ತುರುಷರೂಪೀ ಪರಮಾತ್ಮನು ಧರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅಂತೇ ರಾಕ್ಷಸರಿಂದ ಗ್ರಸ್ತರಾದ ನಾವು ಓಡಿ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು, ಸತ್ತುರುಷರು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿ ಜಗ್ಗಿ ನಮಗೆ ಬೋಧಮಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ರಾಕ್ಷಸರಬಾಧೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತರನ್ನಾಗಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ನಮ್ಮ ಅಗಡಿಯ ಶ್ರೀಶೇಷಾಚಲಸದ್ಗುರುಗಳವರನ್ನು ನೋಡಿದವರಿಗೂ ಅವರ ಬೋಧವನ್ನು ಕೇಳಿದವರಿಗೂ ನಮ್ಮ ಈ ಬರಹದ ಸತ್ಯತೆಯು ತೋರದೆ ಇರದು!

ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದೇನೆಂದರೆ—ಸತ್ತುರುಷರು ನಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ, ನಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಅವರ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನಾವು ಎಷ್ಟು ಜನ್ಮವೆತ್ತಿ ತೀರಿಸಿದರೂ ತೀರದು! ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಮಾಡಿದ ಸುಲಭ ಬೋಧವು ನಮಗೆ ತಾರಕವೂ, ಅವರ ಆಚರಣೆಯು ನಮಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕವೂ ಆಗಿರುವದರಿಂದ ಅವರ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ನಾವು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಓದಿಯೇ ತೀರಬೇಕು; ಈ ನಮ್ಮ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಚರಿತ್ರನಾಯಕರಿಂದ ನಾವು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಗುಣಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಸುಖಹೊಂದಬಹುದಾಗಿದೆ. ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಷ್ಕಪಟವೃತ್ತಿ, ಸರಳತನ, ಭೂತವಾತ್ಸಲ್ಯ, ನ್ಯಾಯನೈಷ್ಠುರ್ಯಾದಿ ಸದ್ಗುಣಗಳು ಅಂತರೂಪದಿಂದಾದರೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದರೆ ಅದಾವನ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಇಂಥ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ಸದ್ಗುಣ ರತ್ನಗಳು ಈ ಚರಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಗಬಹುದಾದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಓದಿ ಸದ್ಗುಣಸಂಪನ್ನನಾಗುವ ಭಾವಿಕನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಕೃಪಾವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸುರಿಸದೆ ಬಿಡರೆಂದು ನಾವು ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಹೇಳುವೆವು.

